

I TELEFONEN FINNS HELA MÄNNISKAN

I TELEFONEN FINNS HELA MÄNNISKAN

HENRIK TELEMAN

BOKFÖRLAGET ARENA

I TELEFONEN FINNS HELA MÄNNISKAN.

Om man bor i ett litet samhälle i avfolkningsbygd som jag – i småländska Virserum – finns de alltid där. Ibland är de många, ibland är de färre. Ofta utgör de majoriten av medresenärerna i bussen, de är en viktig kundkrets för den lokala kollektivtrafiken. Man kan följa tillståndet i världen, var konflikterna är som värst, bara genom att studera klädsel och hudfärg. För de kommer i vågor.

De är främlingar. De ser annorlunda ut. Till vardags kallar vi dem flyktingar. Men framför allt är de främlingar. En del blir hemskickade, en del får uppehållstillstånd. Nästan ingen stannar kvar i våra samhällen. Vi hade ju behövt nya människor.

Vi vet inget om dem. Jag vet inget om dem.

Ibland verkar det som om flyktingskapet är en fullständig och slutgiltig mänsklig identitet. Yrke: flykting. Mänsklig egenskap: flykting. Och även om miljontals palestinier bor i det som kallas flyktingläger sedan 1948, tror och hoppas de flesta flyktingar att flykten ska vara något tillfälligt övergående, ett interregnum mellan ett liv och ett annat men med samma individ i centrum.

I avfolkningsbygd, vilken enorm mängd dokumentation av bondeliv och odlingslandskap och bruksmiljöer har vi inte? Men all denna mänskliga erfarenhet, vem dokumenterar den?

Kanske borde någon ta reda på vilka flyktingarna är – bortom flyktingskapet!

Minnen har vi alla, goda och dåliga. Men jag har växt upp i en tid där fotografier togs med en kamera i vilken ljuskänslig film utsattes just för ljus. Det var relativt sett dyrt och under en semestervecka kanske 24 eller 36 bilder exponerades för att sedan framkallas och kopieras. Ville man sedan dela med sig av sina bilder tog man fram fotoalbumet och visade gästerna, eller så gjordes nya kopior – vilket kostade nya pengar – och skickades med post. Visserligen är en smartphone i allmänhet en mycket dålig telefon. Ljudet är helt enkelt kasst. Däremot är den så mycket annat: en diktafon, en kamera och en dator. Vi kan inte bara fotografera ohejdat, vi kan också skicka bilder hit och dit. Lika ohejdat. Nästan, nästan alla har en smartphone. Så när jag träffar flyktingar,

The mobile contains the whole human.

If you live in a small village in a rural area like me – in Småland, Virserum – they are always there. Sometimes they are many, sometimes they are few. Often they constitute the majority of bus passengers, they are an important customer base for the local public transport. One can follow the state of the world, where conflicts are at their worst, just by studying attire and skin colour. Because, they come in waves.

They are strangers. They look different. We refer to them as refugees. But above all, they are strangers. Some are returned home, some get a residence permit. Almost nobody remain in our communities. We do need new people.

We don't know anything about them. I don't know anything about them.

Sometimes it appears that the refugee is a complete and definitive human identity. Occupation: Refugee. Human quality: Refugee. And although millions of Palestinians have lived in what is known as refugee camps since 1948, most refugees believe and hope that the flight will be a temporary transition, an interregnum between one life and another but with the same individual at its centre.

We have an enormous documentation of farm life, cultivation and mill towns in areas with declining populations. But all of this human experience – who documents it?

Perhaps someone should find out who the refugees are - beyond the refugee!

We all have memories, good and bad. But I have grown up in a time when photographs were taken with a camera, in which light-sensitive films were exposed to light. It was relatively expensive and during a vacation week, perhaps 24 or 36 images were exposed and then developed and copied. If you then wanted to share your pictures, you got the photo album and showed the guests, or made new copies – which cost new money – and sent them by

mail. Admittedly, a smartphone is generally a very poor phone. The sound is simply crappy. On the other hand, it's so much else. A voice recorder, a camera and a computer. Not only can we take unlimited amounts of photos, we can also send photos here and there. Also without limits. Nearly, nearly everyone has a smartphone.

So when I meet refugees, not only can I ask them to tell me about their life. I can also ask them to show pictures of their lives. They can then easily transfer the images to me. Sometimes perhaps they ask relatives or neighbours to photograph the analogue images on the wall of the home that was left in a hurry. The new digital images then travel like ones and zeroes with the speed of lightning to me.

Many report on the situation in Syria and other trouble spots, such as what is happening on the Mediterranean. This project focuses on everything else. How did a good day look? What do you argue with the boss about? What do you wish for the future? And what do you dream of? Perhaps we dream of the same things?

It is a documentary project. But I want to believe that I, as an artist, have a special kind of eye for the significant in people's lives.

This book has been produced within the project The mobile contains the whole human. Eight museums participate; Malmö Museer, Kalmar läns museum, Kulturparken Småland, Jönköpings läns museum, Örebro läns museum, Gotland Museum, the Museum of Work and Upplandsmuseet. In addition to the book, a number of local exhibitions have been conducted and a large travelling exhibition has been produced.

My colleague Zainab Witwit and I have visited refugee camps in Öland, Lamnhult, Vrigstad, Marma, Norrköping, outside Nora and Gotland. Refugee settlement can mean very different things. In one version, asylum seekers live in a drowsy, abandoned home for

kan jag inte bara be dem berätta om sina liv för mig. Jag kan också be dem att visa bilder från sina liv. De kan därefter på ett enkelt sätt överföra bilderna till mig. Ibland ber de kanske släktingar eller grannar att fotografera de analoga bilderna på väggen i hemmet som lämnats i en hast. De nya digitala bilderna färdas sedan som ettor och nollor med blixstens hastighet till mig.

Situationen i Syrien och andra oroshärdar, liksom vad som händer på Medelhavet, rapporterar många om. Det här projektet har fokus på allt det andra. Hur såg en bra dag ut? Vad bråkar man med chefen om? Vad önskar man sig av framtiden? Och vad drömmer man om? Kanske drömmer vi om samma saker ...

Det är ett dokumentärt projekt. Men jag vill tro att jag som konstnär har en särskild sorts blick för det signifikanta i människors liv.

Den här boken har producerats inom projektet I telefonen finns hela människan. Åtta museer deltar: Malmö Museer, Kalmar läns museum, Kulturparken Småland, Jönköpings läns museum, Örebro läns museum, Gotlands Museum, Arbetets museum och Upplandsmuseet. Förutom boken har ett flertal lokala utställningar genomförts och en stor vandringsutställning har producerats. Det kommer också att bli radio av det, som det verkar.

Jag och min kollega Zainab Witwit har besökt flyktingförläggningar på Öland, i Lamnhult, Vrigstad, Marma, Norrköping, utanför Nora och på Gotland. Flyktingförläggning kan betyda väldigt olika saker. I en version bor asylsökande på ett nerslitet övergivet alkoholisthem långt ifrån varje tätort och de får maten serverad tre gånger om dagen. Fyra karlar delar på nio kvadratmeter och sover i våningssängar. Men det kan också vara vanliga tvåor ute på samhället där familjer på fem, sex, sju personer lever och ansvarar för sitt eget hushåll. När flyktingförläggningen lades ner och skulle tömmas i Björklunda på Gotland gick fastboende och sommargotlänningar samman och betalar nu varje månad en mindre summa var för att flyktingarna ska få bo kvar på ön.

Vi har lärt oss att situationen för flyktingarna kan vara enormt olika, beroende på var man hamnat. Det är dock inte Migrationsverkets eller någon annan statlig organisations insatser som avgör hur passiviserande eller hur meningsfull vistelsen på en flyktingförläggning blir. Det är byalag, volontärsgupper, Röda Korset, Svenska kyrkan och påfallande ofta

medlemmar i Filadelfia, som arrangerar aktiviteter för de nyanlända och ger dem möjlighet att studera svenska och möta det svenska samhället. Väntan på uppehållstillstånd kan därför innebära allt ifrån nästan total isolering och överksamhet till praktik och heltidsstudier i svenska på en folkhögskola.

Att vara flykting är att leva med sina drömmar. Det förflutna före kriget får ett rosa skimmer så här i efterhand, kriget blir till en mardröm, livet i det nya rika och trygga landet är naturligtvis också något att drömma om. Men vem hade kunnat föreställa sig det överkligaste av allt, att sitta i säkerhet bortom våld och död, men överksam under ett och ett halvt till två år? Så länge har de flesta av våra informanter väntat på sin två timmar långa intervju med Migrationsverket. Efter intervjun har det inte sällan gått rätt så snabbt – men inte alltid.

För familjerna är barnen ofta ingången till det svenska samhället. Ungarna går i skolan och lär sig svenska oerhört snabbt. De ska hämtas och lämnas och viktigast av allt: barn är barn. De leker, skaffar vänner, för väsen. Och det gör de överallt. Men när man bott ett halvår på en förläggning på Öland och ungarna rotat sig i skolan och fått kompisar meddelas det ena veckan att i början på nästa går bussen till Boden. En annan förläggning har vunnit upphandlingen. Familjen får brådstörtat flytta och starta om igen. Ibland händer det flera gånger under väntan på uppehållstillstånd och anknytningen till den bygd som så väl behöver nya invånare uteblir.

Innan man påbörjar ett projekt är det enda man vet att det sannolikt inte blir som man trott. I vilket fall som helst informerar man sig och pratar med folk. Får råd. Jag pryade på Röda Korset i Virserum.

Jag har genomfört flera etnologiska konstprojekt, varav *Händer* från 1998 fortfarande är det mest kända. Jag oroade mig därför över hur mycket av nyanser och annat jag skulle komma att missa när jag jobbade med tolk. Och hur fixar man med översättning, det finns ju så många språk? Det sas mig att det nästan alltid fanns någon som kunde hjälpa till med att översätta. Att man på förläggningarna eller hos SFI hade koll på språkkunniga individer. Det verkade bra. Jag är ju konstnär och som sådan tänkte jag göra det mesta själv.

Majoriteten av flyktingarna pratar arabiska. Därför verkade det ändå lämpligt att arbeta tillsammans med en arabisk tolk och eftersom jag

alcoholics, far away from any urban area and are served three meals a day. Four men live in bunk beds in a room of nine square meters. But it can also be average two-bedroom flats in the community where families of five, six, seven people live and are responsible for their own households.

We've learned that refugees' situation can vary greatly, depending on where you have ended up. However, it is not the efforts of the Swedish Migration Agency, or any other government body, that determines how passive or how meaningful the stay at a refugee settlement is. It's the community organisations, the Red Cross, the Swedish Church and other religious groups that arrange activities allowing the new arrivals to study Swedish and meet Swedish society.

To be a refugee is to live with your dreams. The past before the war gradually becomes rose-tinted, the war turns into a nightmare; life in the new wealthy and safe country is of course also something to dream about. But who could have imagined the most unreal of all, to be safe beyond violence and death, but inactive for one and a half to two years. So far, most of our sources have been waiting for their two-hour interview with the Swedish Migration Agency.

For families, the children are often the entrance to Swedish society. The kids go to school and learn Swedish very quickly. They need picking up and dropping off, and most importantly; Children are children. They play, make friends, and misbehave. And they do it everywhere. But once you've lived for six months at a place in Öland and the kids have settled in school and made friends, it is announced one week that at the beginning of the next, the bus goes to Boden. Another site has won the contract.

I have produced several ethnological art projects, of which "Hands" from 1998 remains the most well known. I was therefore con-

cerned about how many nuances and other things I would miss when working with an interpreter. And how do you organise translation, when there are so many languages? People told me that there was almost always someone who could help translate. That the refugee settlements and the SFI knew of language-savvy individuals.

The majority of refugees speak Arabic. Therefore, it did seem appropriate to work with an Arabic interpreter and because I wanted to reach the women, I wanted a female one. Therefore the journalist Zainab Witwit, living in Malmö and originating in Iraq, became an important part of the project.

Interview situations have often been intimate, we've had fun, and we've compared our lives. But through Zainab the project has had a full linguistic presence vis-à-vis Arab speakers. These come from Kuwait, Libya, Syria, Sudan and Iraq. But we've also met Albanians, Afghans, Somalis and Eritreans. Each cultural background involves a new interview situation. Caution is significantly greater among Afghans than Syrians, for example. It is not just about finding people who can translate and have a rich vocabulary in both languages – which can be difficult. The translator must also translate all that is said and not just summarize. In the end, we've solved that, too.

The material that surfaces at a refugee settlement has since been presented in a smaller local exhibition – usually at the library. There I've met surprised volunteers who knew our sources for more than a year, and who say the story written on a two hour long interview has enriched the image of the person in question. So great is the power of language.

In a way, such a project is grateful work. Those who have been waiting at refugee camps have often been chronically underemployed. They have been curious about what Zainab has been able to tell them about Sweden. It is remarkable how easy it was to find

ville nå kvinnorna önskade jag en kvinnlig sådan. Så kom journalisten Zainab Witwit, boende i Malmö och med härkomst från Irak att bli en viktig del av projekt.

Förhoppningsvis har vi varit duktiga när vi träffat människor. Intervjusituationerna har ofta varit intima, vi har skojar, vi har jämfört våra liv. Men genom Zainab, som dessutom är journalist, har projektet haft en fullständig språklig närvaro gentemot de arabisktalande. Dessa kommer från Kuwait, Libyen, Syrien, Sudan och Irak. Men vi har också träffat albaner, afghaner, somalier och eritreaner. Varje kulturell bakgrund innebär en ny intervjusituation. Försiktigheten är påfallande mycket större hos afghanerna än hos syrierna, exempelvis. Det handlar också om att inte bara finna människor som kan översätta och som har ett fylligt ordförråd på bägge språken – vilket kan vara svårt. Den som tolkar måste också översätta allt som sägs och inte bara sammanfatta. Till slut har vi löst det också.

Det material som kommit fram på en flyktingförläggning har efteråt presenterats i en mindre lokal utställning – oftast på biblioteket. Då har jag träffat förvånade volontärer som känt våra informanter under mer än ett år och som säger att berättelsen skriven utifrån en två timmar lång intervju berikat bilden av personen ifråga. Så stor är alltså språkets makt.

På sätt och vis är det tacksamt att göra ett sådant här projekt. De som väntat på flyktingförläggningarna har inte sällan varit gravt undersysselsatta. De har varit nyfikna på det som Zainab har kunnat berätta om Sverige.

Det är märkvärdigt hur lätt det varit att hitta informanter. Jag är tagen över generositeten vad det gäller att dela med sig hos dem vi intervjuat. Både berättelser och bilder överträffar mina förväntningar. De flesta vi intervjuat har varit asylsökande, men några hade hunnit få uppehållstillstånd, ett fåtal har varit några år i vårt land.

Hos många informanter finns en bitterhet mot arabländerna som inte tagit mot några flyktingar, parallellt med en enorm tacksamhet mot Sverige. En del har varit väl informerade i förväg. De har för länge sedan läst beskrivningar av Sverige som ett enormt avancerat land. En del har vänner eller släktingar här. Andra har hamnat i Sverige av en slump. För en svensk är det märkvärdigt att läsa intervjuerna i sin helhet. Det är

ingen hejd på hur bra Sverige är: ”Det finns ingen rasism”, ”man behöver inte muta sig fram”, Sverige är generöst, ”det finns många fler möjligheter här” och någon tror att svensk sjukvård kan bota de kroniskt sjuka barnen. En del uppmanar oss att bättre uppskatta den trygghet och de många möjligheter att skapa vår framtid vi har: ”I Sverige finns staten till för medborgarna, till skillnad från i Syrien, där det är tvärtom.”

Lika mycket som männen fruktar den svenska jämställdheten ser de flesta av kvinnorna med förväntan på den: ”Sverige är bra för barn och kvinnor.” Många ser fram emot förändringen, andra fruktar vad som kommer att hända med traditionella värderingar i den nya miljön.

Genom berättelserna ekar korta för Sverige signifikanta ord som ”personnummer”, ”Arbetsförmedlingen”, ”dagis”. Utbildning är något högt skattat. I intervju efter intervju undras varför man inte får arbeta och ”betala tillbaks till Sverige”. Förutom att gällande regler gör det nästan omöjligt för asylsökande att arbeta är en reglerad arbetsmarknad något obekant och mystiskt som också är svårt att förstå sig på.

Lite förvånande med tanke på att bilden av Sverige är så ljus är att svenskarna uppfattas på ett bra mycket mindre positivt sätt. Naturligtvis måste den långsamma handläggningen på Migrationsverket utgöra det fundament på vilket de nyanländas förståelse av oss svenskarna byggts. Generaliserat är vi långsamma, kalla, behärskade och allmänt osociala. Tur att vi i vart fall fikar, så att vi umgås någon gång. Likväl anser de flesta vi träffat att de om tio år kommer att vara just svenskar och berättar att de lärt sig att inte gå på cykelbanan och att de uppskattar vår förmåga att hålla tider och avtal.

Många arabiska kvinnor börjar bära hijab på flyktingförläggningen – för säkerhets skull. Man känner ju inte de nya grannarna. Berättelserna får mig att se på Sverige på ett nytt sätt, men också att använda vårt land som ett verktyg för att förstå. Hur upprätthålls konservativa värderingar i samhället, också i vårt?

När jag var liten och min familj på söndagseftermiddagen tillsammans avnjöt svart-vita filmer från 60-talet utspelades dessa inte sällan i en lantlig miljö präglad av en stark frikyrka. En existentiell och moralisk konflikt skildrades – i centrum stod en ung kvinna som älskat och kanske fått barn ogift... Skvallret och bigotteriet höll på att kväva henne. En av mina vänner har en dansk fru som berättat för mig att om hon bar jeans

sources. I'm moved by the generosity in sharing from those we interviewed. Both stories and pictures exceed my expectations.

Many of our sources are bitter towards the Arab countries that haven't accepted any refugees, in parallel to a huge gratitude towards Sweden.

For a Swede, reading the interviews in full is remarkable. There is no end to how good Sweden is. "There is no racism", "one does not have to bribe", Sweden is generous, "there are many more opportunities here". Some encourage us to better appreciate the security and the many opportunities for creating our future that we have. "In Sweden, the state is for the citizens, unlike in Syria, where it is the opposite." As much as the men fear Sweden's equality, most women long for it. "Sweden is good for children and women". Many look forward to the change; others fear what will happen to traditional values in the new environment. Education is highly valued. In interview after interview, sources wonder why one can't work and "give something back to Sweden".

It's a little surprising, given that the image of Sweden is so positive, that the Swedes themselves are perceived in a much less positive way. In a generalised view we are slow, cold, controlled and generally unsocial. Lucky then that we at least have coffee breaks, so we socialise some times.

Many Arab women begin to wear hijab at the refugee camp – for safety. You don't know the new neighbours. The stories make me look at Sweden in a new way, but also to use our country as a tool for understanding. How are conservative values maintained in a society, even in ours?

What is religion, what is culture and what is oppression? I have never believed in God, but maintain many Christian customs. Is it an expression of oppression when a woman covers her hair or when someone does not want to hold a person of the opposite sex' hand? Or

is it "just" about tradition and how harmless it is, or is it that the person expresses their "identity" – quite consciously.

In the West there is a strong belief that societies can only develop alongside a, in our experience, modernist path - equality, liberalism, parliamentarism, education, a free and a commercial culture goes hand in hand with technical and economic development. Equality and increased democracy used for many to be part of the equation, but it seems to have taken a back seat.

Regardless, our knowledge of the countries and cultures that so many refugees have come from in recent years is very poor. As we learn more and more details, denominations and contrasts become clearer – as they emerge from the clumsy, unified and blurred image we have – we will realize that nothing is as we thought.

Henrik Teleman

när hon gick längs med Storgatan i Virserum på 60-talet, visste strax ”alla” det.

Vad är religion, vad är kultur och vad är förtryck? Jag har aldrig trott på Gud, men upprätthåller många kristna sedvänjor. Är det ett uttryck för förtryck när en kvinna täcker håret eller när någon inte vill ta en person av motsatta könet i hand? Eller handlar det ”bara” om tradition och hur ofarlig är den, eller är det så att personen uttrycker ”sin” identitet, rätt så medvetet. Jag lovar: många muslimska kvinnor har tänkt rätt mycket på det där med hijab.

I västerlandet finns en mycket stark tro på att samhällen bara kan utvecklas längs en av oss erfaren modernistisk väg – jämställdhet, liberalism, parlamentarism, utbildning, en fri respektive kommersiell kultur går hand i hand med teknisk och ekonomisk utveckling. Jämlikhet och ökad demokrati tillhörde tidigare – för många – sammanhanget, men verkar kommit i skymundan. Idag har väl om inte annat Kina visat att vi har fel. Trumps seger i USA, utvecklingen i Ungern och Polen visar att det också i Europa inte är så självklart som vi trott.

Oavsett vilket; vår kunskap om de länder och de kulturer som så många flyktingar kommit från de senaste åren är mycket dålig. När vi lär oss mera och detaljer, valörer och kontraster blir tydligare – när de träder fram ur den klumpiga, enhetliga och suddiga bild vi haft – kommer vi inse att inget är som vi trott.

Henrik Teleman

She chose her dad.

I have an appointment with the Swedish Migration Agency on April 13th. I can't explain how it feels. There's a fear of being expelled. I try to avoid negative thoughts when I don't know how things will end.

I am from Ahvaz, an Arab enclave in Iran. I am an electrical engineer. I am calm of nature and value high morals above everything else. I try to consider others' feelings.

I would like to study to become a film director. When I was young I wanted to be a sailor like my uncles. It wasn't to be. A sailor is away from the family six months a year. I didn't want to be away from home for so long.

It's not about wanting more. I just don't want to regret that I didn't try to achieve my dreams. In Ahvaz there's a need for documentaries that capture people's daily lives. I want to introduce Ahvaz to the world, to show the oppression faced by the poor, and spread their stories.

I have to learn Swedish and English. I understand how difficult it can be, but I will do my best.

Studying to become a film director in Ahvaz takes a lot of money. You must study at private institutions. There are no public universities teaching that subject. I didn't have enough money. In Ahvaz, your study choices are determined by your high school grades. You get three, four different options to choose from.

We had a place in Ahvaz that I loved. I have dreamt several times that I'm there. I used to go there with my friend Mohammed. There were small islands in the middle of the river and a bridge. The view was wonderful, the light gleamed in the water. There I felt comforted when I was sad or in a bad mood, like when my girlfriend was cross with me and we had argued. I don't like being alone. Mohammed was my friend from elementary school,

HON VALDE SIN PAPPA.

Jag har en tid med Migrationsverket den 13 april. Jag kan inte förklara hur det känns. Där finns rädsla att bli utvisad. Jag försöker undvika att tänka negativt, när jag inte vet hur saker och ting kommer att sluta.

Jag är från Ahvaz, en arabisk enklav i Iran. Jag är elingenjör. Jag är lugn av mig och värderar hög moral över allt annat. Jag försöker bry mig om vad andra känner.

Jag skulle vilja studera för att bli regissör. När jag var ung ville jag bli sjöman som mina farbröder. Så blev det inte, en sjöman är borta från familjen sex månader om året. Jag ville inte vara hemifrån så länge.

Det handlar inte om att vilja ha mer. Jag vill bara inte som gammal ångra att jag inte försökte uppnå mina drömmar. I Ahvaz finns det behov av dokumentärer som fångar människors dagliga liv. Jag vill presentera Ahvaz för världen, visa förtrycket de fattiga utsätts för, sprida deras berättelser. Jag måste lära mig svenska och engelska. Jag förstår hur svårt det kan bli, men jag kommer att göra mitt bästa.

För att studera till att bli filmregissör i Ahvaz krävs det massor av pengar. Du måste studera på privata institutioner. Det finns inga offentliga universitet som undervisar inom det området. Jag hade inte tillräckligt med pengar. I Ahvaz avgörs dina studieval av dina gymnasiebetyg. Du får tre, fyra olika möjligheter att välja mellan.

Min pappa dog för 14 år sedan, min mamma är med mig i Norrköping. Min bror och hans familj bor i en annan stad i Sverige. Två av mina bröder och min yngre syster är i Grekland, min äldsta syster i Irak. Jag har en yngre bror i Ahvaz och han kan inte komma därifrån.

Vi hade en plats i Ahvaz som jag älskade. Jag har drömt flera gånger att jag är där. Jag brukade bege mig dit med min vän Mohammed. Det fanns små öar i mitten av floden och en bro. Utsikten var underbar, ljuset blänkte i vattnet. Där kände jag mig tröstad när jag var ledsen eller på dåligt humör, som när min flickvän var arg på mig och vi hade grälat. Hon var bra. Jag känner att jag inte var rättvis mot henne.

Jag tycker inte om att vara ensam. Mohammed var min kompis från grundskolan, han stod mig mycket nära. Vi hängde varje kväll, käkade falafel och hade det bra.

När jag är ledsen här i Sverige promenerar jag under två, tre timmar.

När jag friade till henne avvisade hennes pappa mig eftersom jag är arab och hon är perser, jag är sunni och hon är shiit. När vi hade kontakt sist sa hon att hennes pappa givit henne ett ultimatum: hon fick välja mellan honom och mig. Hon valde sin pappa.

Jag träffade henne på universitetet, hon bor i en stad 60 mil från Ahvaz. En gång hade vi stämt träff på stranden. När jag kommit dit ringde jag henne för att få veta var hon var, men hon svarade inte. Jag blev uppiagad och började leta efter henne. Till slut såg jag en flicka gråtande nere vid vattnet. Jag närmade mig osäker på om det var min flickvän, men det var det. Jag frågade varför hon grät. Hon berättade att hennes telefon fallit i vattnet och gav mig en kram. Kramen gjorde att jag tackade Gud för olyckan.

Jag tror inte att min syn på kärlek kommer att förändras i Sverige. Men människor har mer frihet välja här – och frihet att uttrycka kärlek. I Ahvaz måste din flickvän vara av samma etnicitet och religion.

Vi har flyttat till ett nytt land. Vi måste lära oss traditionerna i detta nya land. Om någon kommer till mitt hem följer de vanorna där. Immigranter måste följa svenska regler.

När jag först kom till Sverige beundrade jag städernas skönhet liksom skogarna. Men sedan flyttade vi till en förläggning och jag mötte inte en svensk på fyra månader, förutom förläggningens anställde. Han var inte vänlig mot oss, utan talade med oss på ett otrevligt sätt.

I allmänhet beundrar jag den svenska moralen. Jag beundrar hur svenskarna bryr sig om andra. Om du ber om något av en svensk glömmer han aldrig. En gång bad jag om medicin, jag fick den tre dagar senare. De hjälper oss med allt de har och säger aldrig nej till en önskan.

Qasim Baghlani, 25 år, elingenjör, Ahvaz/Iran, 16 månader i Sverige

we were very close. We hung out every night, ate falafel and felt good. When I'm sad here in Sweden, I walk for two to three hours.

When I proposed to her, her dad rejected me because I'm Arab and she is Persian, I'm Sunni and she's Shiite. When we last spoke she said her dad had given her an ultimatum: she had to choose between him and me. She chose her dad.

I met her at the university, she lives in a city 60 miles from Ahvaz.

Once we had agreed to meet on the beach. When I got there I called her to see where she was, but she didn't answer. I got upset and started looking for her. In the end I saw a girl crying down by the water. I wasn't sure if it was my girlfriend, but it was. I asked why she was crying. She said her phone had fallen into the water and gave me a hug. The hug made me thank God for the accident.

I don't think my view of love will change in Sweden. But people have more freedom to choose here – and freedom to express love. In Ahvaz, your girlfriend must be of the same ethnicity and religion.

We have moved to a new country. We must learn the traditions of this new country. If anyone comes to my home, they follow the habits there. Immigrants must comply with Swedish rules.

When I first came to Sweden, I admired the beauty of both the towns and the forests. But then we moved to a refugee settlement and I didn't meet a Swede for four months, except for the staff. He wasn't kind to us, and spoke to us in an unpleasant way.

Qasim Baghlani, 25, electrical engineer, Ahvaz / Iran, in Sweden for 16 months

GÅNG PÅ GÅNG SA HON ÅT MIN KOLLEGA ATT KLIPPA HÅRET KORTARE.

En gång kom en äldre dam in på salongen. Hon började med att ta av sig och fortsatte ända tills hon var i sina underkläder. Så bad hon oss att klippa hennes hår riktigt kort. Hon var arg.

Hon berättade att hon ville klippa av håret för att reta sin man. Han tyckte om hennes långa hår. Gång på gång sa hon åt min kollega att klippa det kortare. Och så förbannade hon sin man. Till sist bad hon att få resten bortrakat.

Vi försökte övertala henne att låta bli, men lydde till slut. När det var klart, tog hon på sig kläderna, sa att hon inte hade några pengar att betala med och gick.

Jag är 25 år gammal, när jag gifte mig var jag bara 17. Jag har två barn, en pojke och en flicka. Efter skilsmässan tog min man barnen. De är kvar i Syrien. Jag har gjort praktik på dagis här, men det gick inte. Barnen bara påminde mig om mina. Man kan inte arbeta när man gråter hela tiden.

Jag hade problem med min svärmor. En dag upptäckte hon mig rökan-
de på balkongen. Hon kallade på sin son och sa att jag rökte och då sa han att han inte ville ha mig längre.

Naturligtvis var det en massa andra problem. Men det här drev det hela till sin spets. Han visste att jag rökte och han försökte stoppa mig varje gång jag höll i en cigarett, men jag kunde bara inte sluta. Efter skilsmässan stödde mina föräldrar mig. Min pappa sa att han alltid skulle vara där för mig.

Det föll mig aldrig in att jag skulle kunna lära mig ett nytt språk. Men jag är bäst i min studiegrupp. Mina kamrater tror inte på att jag inte fick plugga i Syrien.

Jag älskar att arbeta som hårfrisör, men jag hann bara göra det under åtta månader i Syrien. Ibland gör bara en liten skillnad i frisyren en stor skillnad i en människas uppenbarelse. När jag kom till Sverige gick jag runt i städerna och tittade in genom fönstren hos frisörerna för att se dem arbeta. Alla mina kollegor på jobbet var mina vänner. Tidig morgon

Time after time she told my colleague to cut her hair shorter.

Once upon a time, an elderly lady came into the salon. She started to undress until she was in her underwear. Then she asked us to cut her hair really short. She was angry. She wanted to cut her hair to antagonize her husband. He liked her long hair.

Time after time she told my colleague to cut it shorter. And then she cursed her husband. Finally she asked to get the rest shaven off. We tried to persuade her to stop, but eventually agreed. When it was done, she took her clothes, said she had no money to pay with, and left.

I'm 25 years old. When I married, I was only 17. I have two children, one boy and one girl. After the divorce, my husband took the children. They are still in Syria. I did a kindergarten work placement here, but it didn't work out. The kids just reminded me of my own. You can't work when you cry all the time.

I had trouble with my mother-in-law. One day she caught me smoking on the balcony. She told her son and he said he didn't want me anymore.

Of course there were a lot of other problems. But this brought it all to a head. He knew I was smoking and he tried to stop me every time I held a cigarette, but I just couldn't quit. After the divorce, my parents supported me. My dad said he would always be there for me.

It never occurred to me that I could learn a new language. But I'm the best in my study group. My friends don't believe that I wasn't allowed to study in Syria.

I love working as a hairdresser, but I only managed to do it for eight months in Syria. Sometimes, a small difference in a haircut can make a big difference in a person's appearance. When I came to Sweden, I walked around the towns looking through the windows of hairdressers to see them work.

brukade jag gå till min kompis som hade en liten lya nära salongen vi jobbade på. Vi drack kaffe innan vi gick till jobbet vid åttasnåret. Vi städar först medan vi lyssnar på vår favoritmusik. Sedan sminkar vi oss och fixar håret. Vi vill ju göra intryck på våra kunder.

Jag torkade och formade håret med hårtorken eftersom jag var nybörjare. Hela arbetsdagen pratar och skrattar vi. När det inte är några andra där, sätter vi oss och dricker kaffe och pratar om våra kunder. Våra kunder berättade också mycket när vi gjorde deras hår. Ibland går vi till caféet intill.

Det är så dåligt när kunden inte tycker om vad man gjort. Det hände min chef. Jag såg hur mycket hon arbetade. Sen tittade kunden i spegeln och berättade att hon ville ha det högre. Chefen blev förbannad, förstörde frisyren och sa åt kunden att gå någon annanstans.

Min bror tycker att jag är optimistisk till och med när jag bor i en flyktingförläggning. Jag säger till honom att jag ska jobba i en hårsalong. Där ska jag ha svenska kunder. Jag kommer äntligen att få arbeta med blonda huvuden och silkit gyllene hår. Jag är van vid svart tjockt och grovt hår. Jag vill prata med svenskar och lyssna på dem; jag kan inte göra något annat än att vara hårfrisör.

Maryam Baytam, 25 år, hårfrisörska, Syrien

All my colleagues were my friends. Early mornings I would go to my pal who had a little pad near the salon. We drank coffee before we went to work around eight. We clean while listening to our favourite music. Then we do our make-up and hair. We want to impress our customers.

I dried and shaped the hair with the hair dryer because I was a novice. The whole working day we speak and laugh. When the salon is empty, we sit and drink coffee and talk about our customers. Our customers also told us a lot when we did their hair. Sometimes we go to the cafe next door.

It's so bad when the customer is unhappy with what you have done. It happened to my boss. I saw how much she worked. Then the customer looked in the mirror and told her she wanted it to be higher. My boss became upset, screwed up the customer's hair and told her to go elsewhere.

My brother thinks I'm upbeat, even when I live in a refugee camp. I tell him I'm going to work in a hair salon. There I'll have Swedish customers. I will finally work with blonde heads and silky golden hair. I'm used to black, thick and coarse hair. I want to talk to Swedes and listen to them; I can't do anything but be a hairdresser.

Maryam Baytam, 25, hairdresser, Syria

I think about mom four, five times a day.

Football is my life. When I get old and stop playing, I'll be a coach. I work out five days a week. When I'm not training, I can't sleep. I have too much energy. I've won best goalkeeper in Syria Division 2. But I look unhappy in the picture because we had lost the match before.

Four days after my dad died it was hard to play. But they told me that if I played, I would become captain. We won. I became the team captain.

I have not seen mom in 14 months. I miss her a lot. Our mother is the only one who took care of us. Dad wasn't there.

I am alone 90 per cent of the time. We get different things from different relationships. The relationship with somebody you are with is different to the relationship with a friend. I think about mom four, five times a day. I need her to advise me, take care of me. I need her love. Mom was a wonderful cook. I always said that I ate food from paradise on earth.

I've lost my life in Syria. I did my second year at the Department of Economics and Trade.

I haven't played football for three years. Had I continued playing, I could've developed more. But I lost that opportunity, too.

I've lost my football friends.

I've lost my country, my father and my girlfriend in Syria.

I cried when dad died.

I have dreamt of becoming a famous football player. To have a wife and children.

When I think about home, I think of my room. My bed. I've had the same bed since I was little. I have no new home that can replace the old one. Now I sleep in a bed that maybe 40 people have used before.

Jihad Alonezi, 26, soccer player / student, Syria

JAG TÄNKER PÅ MAMMA FYRA, FEM GÅNGER OM DAGEN.

Fotbollen är mitt liv. När jag blir gammal och slutar spela, kommer jag att bli tränare. Jag tränar fem dagar i veckan. När jag inte tränar kan jag inte sova. Jag har för mycket energi i mig. Jag har vunnit pris som bästa målvakt i Syriens division 2. Men jag ser inte glad ut på bilden, för vi hade förlorat matchen innan.

Fyra dagar efter det att min pappa dött var det tungt att spela. Men de sa till mig att deltar jag, blir jag lagkapten. Vi vann. Jag blev lagkapten.

Jag har inte träffat mamma på 14 månader. Jag saknar henne mycket. Vår mamma är den enda som tog hand om oss. Pappa var inte där.

Jag är ensam 90 procent av tiden. Vänskap är en begränsad relation. Vi får olika saker från olika relationer. Relationen till någon man är ihop med är annorlunda än den till en vän. Jag tänker på mamma fyra, fem gånger om dagen. Jag behöver henne, att hon ger mig råd, tar hand om mig. Jag behöver hennes kärlek. Mamma var en fantastisk kock. Jag sa alltid att jag äter maten i paradiset, men den levereras på jorden.

Jag har förlorat livet jag hade i Syrien. Jag gick andra året på institutionen för ekonomi och handel.

Jag har inte spelat fotboll på riktigt på tre år. Hade jag fortsatt spela hade jag kunnat utvecklas mer. Men jag förlorade den möjligheten också. Jag har förlorat mina fotbollskamrater. Jag har förlorat mitt land, min far och min flickvän i Syrien. Jag grät när pappa dog. Jag har drömt om att bli en berömd fotbollsspelare. Att ha fru och barn.

När jag tänker på hemmet, tänker jag på mitt rum. Min säng. Jag har haft samma säng sen jag var liten. Jag har inget nytt hem som kan ersätta det gamla. Nu sover jag i en säng som kanske 40 personer legat i tidigare.

Byråkratin är väldigt långsam. Som med min ansökan om uppehållstillstånd. Svenskarna är enormt behärskade. De har mycket tålmod och har aldrig bråttom. Som en svensk gammal man som kör 50 på en 80-väg.

Jihad Alonezi, 26 år, fotbollsspelare/student, Syrien

FILERNA FÖRSVANN FRAMFÖR HANS ÖGON.

Det är inte roligt när folk blir arga. Och det blir de om deras smarta telefoner inte blir lagade i tid, eftersom vi har mycket att göra.

Det värsta som hänt var när en kille ville att jag skulle fixa hans telefon som fallit i vattnet. Telefonen svävade mellan liv och död, den fungerade knappt. Jag försökte laga den dagen efter. Vid det laget var den helt död. Jag sa åt kunden att telefonen är död och kan inte bli lagad. Då menade han att telefonen fungerade igår och att jag hade haft sönder den. Han kom tillbaka med polisen och jag var tvungen att ge honom en ny.

Under åtta år reparerade jag mobiltelefoner. Jag hade en butik för videospel. Jag gick över till mobiltelefoner när smarta telefoner blev tillgängliga för den breda allmänheten. Min farbror reparerade redan mobiltelefoner. Jag älskar videospel och innan jag öppnade affären spelade jag tre, fyra timmar om dagen. Nu spelar jag inte mer.

Jag är en kille som tycker om att göra practical jokes med sina vänner. Min kompis på jobbet hade en del viktiga filer på sin dator. Han visste inte att jag kunde kontrollera hans dator med min mobil via Bluetooth. Jag bad honom kolla upp sin dator, något höll på att hända den, kanske var det ett virus. Så han satte på datorn. Men jag kontrollerade den och filerna försvann framför hans ögon. Han ballade ur och drog ur strömkabeln. När jag berättade sanningen skrattade vi bägge två.

Innan jag kom hit hade jag aldrig kunnat tro att jag skulle stå utan arbete så länge.

Pappa är lastbilschaufför. Mina föräldrar skilde sig när jag gick i femte klass. Jag bodde med min pappa och kunde inte träffa min mamma under tolv år. Jag ville bo med min mamma, men jag fick inte. Om jag kunde återvända under ett dygn skulle jag åka till min hemstad och besöka min mamma. Jag skulle säga att jag saknar henne. Jag skulle berätta om det dagliga livet i Sverige. Jag har alltid saknat henne, jag vill vara med henne varje dag. Hon bor med min moster. Jag har kämpat hårt i mitt liv. Det har gjort mig mer mogen, jag känner mig inte som en ung man längre.

Hassan Bo Athraa, 26 år, mobilreparatör, Ahvaz/Iran, 16 månader i Sverige

The files disappeared in front of his eyes.

The worst thing that happened was when a guy asked me to fix his phone, which had fallen into water. The phone was floating between life and death, it barely worked. I tried to fix it the following day. By that time it was completely dead. I told the customer the phone is dead and can't be repaired. Then he claimed that the phone worked yesterday and that I had broken it. He came back with the police and I had to give him a new one.

For eight years I repaired mobile phones. I had a video games store. I switched to mobile phones when smart phones became available to the general public. I love video games and before I opened the store I played three, four hours a day.

I'm a guy who likes to play practical jokes on his friends. My friend at work had some important files on his computer. He didn't know that I could control his computer with my mobile phone via Bluetooth. I asked him to check his computer, something was happening, maybe it was a virus. So he switched it on. But I controlled it and the files disappeared in front of his eyes. He chickened out and pulled the power. When I told the truth, we both laughed.

Dad is a truck driver. My parents divorced when I was in fifth grade. I lived with my dad and couldn't see my mother for twelve years. I wanted to live with my mom, but I wasn't allowed. If I could return for a day, I would go to my hometown and visit my mother. I would tell her I miss her. I would tell her about everyday life in Sweden.

I've always missed her, I want to be with her every day.

Hassan Bo Athraa, 26, mobile repairman, Ahvaz / Iran, in Sweden for 16 months

Even if we were to return,
everything has changed.

In my town, tradition states that if a man likes a woman, he should put money or gold in the coffee cup she serves him. It shows that he wants to marry her. That's what I did when I first visited my wife's family. I added the equivalent of \$20 – a symbolic sum.

After that, it's up to the girl to show if she accepts the marriage proposal or not. If she doesn't want to marry the suitor, she returns the money. But my wife kept them. Later she said she liked me for my dark skin tone. The engagement lasted one year. We married 15 years ago.

Europe is amazing, but we'd never thought of leaving Syria. My brother and I worked together with building supplies. We had workshops with welders and other kinds of workers. I was the foreman. It was laborious, we started from zero. But I don't work with my hands. I keep an eye on the workers and make sure there are supplies.

I was happy. But tired. Now I haven't worked for four years. When the war began, work ceased. Before that I was to open a supermarket. Everything was prepared. My work would be more fun and I would earn more. But it didn't matter. The place burned down when the war began.

Family celebrations, they are special, we look forward to them. We all sit together and smoke shishas. Now we are separate. My brother is in Germany. Some are in Turkey. Everyone is far away. We only meet over the phone. Even if we were to return, everything has changed. The country is deeply wounded. My 15-year-old nephew died in an explosion. His father was in Sweden and they were waiting to be reunited.

The children are the reason why I felt we had to leave Syria and move to Sweden. As soon as I get up in the morning, I check the

ÄVEN OM VI SKULLE ÅTERVÄNDA HAR ALLT FÖRÄNDRATS.

I min stad säger traditionen att om en man gillar en kvinna, ska han lägga pengar eller guld i kaffekoppen som hon serverar honom. Det visar att han vill gifta sig med henne. Det var det jag gjorde när jag första gången besökte min frus familj. Jag la motsvarigheten till 20 dollar – en symbolisk summa. Efter det är det upp till flickan att visa om hon accepterar äktenskapsanbudet eller inte. Om hon inte vill gifta sig med friaren, ger hon tillbaka pengarna. Men min fru behöll dem. Senare sa hon att hon tyckte om mig för min mörka hudfärg. Förlovningen varade ett år. Vi gifte oss för 15 år sedan.

Europa är fantastiskt, men vi hade aldrig funderat på att lämna Syrien. Min bror och jag arbetade tillsammans med byggleveranser. Vi hade verkstäder med svetsare och andra sorters arbetare. Jag var förman. Det var arbetsamt, vi startade från noll. Men jag arbetar ju inte med händerna. Jag håller koll på arbetarna och ser till att det finns material.

Jag var lycklig. Men trött. Nu har jag inte arbetat på fyra år. När kriget började upphörde arbetet. Innan det höll jag på att öppna en supermarket. Allt var förberett. Mitt arbete skulle bli roligare och jag skulle tjäna mer. Men det blev inget av det. Stället brann ner när kriget började.

Familjehögtider, det är speciellt, det vi väntar på. Vi sitter alla tillsammans och röker vattenpipa. Nu är vi skilda åt. Min bror är i Tyskland. Några är i Turkiet. Alla är långt borta. Vi träffas bara över telefon. Även om vi skulle återvända har allt förändrats. Landet är sårat på djupet. Min 15 år gamla systerson dog i en explosion. Hans pappa var i Sverige och de väntade på att bli återförenade.

Barnen är orsaken till att jag tyckte att vi måste lämna Syrien och flytta till Sverige. Så fort jag går upp på morgonen tar jag del av nyheterna. Jag har lämnat så många av mina familjemedlemmar där. Jag måste veta att de fortfarande lever.

Det kommer att skilja sig lite åt hur vi uppfostrar våra söner och döttrar. Vi kommer att vara lite mer noggranna med flickorna eftersom

det svenska samhället är annorlunda. Det finns sådant som är haram, förbjudet, som inte passar med vår religion. Vi kommer att lära våra barn vad vi lärde från våra föräldrar. Till exempel äter vi inte fläsk, men vi kommer att lära våra barn att respektera sina svenska vänners val att äta griskött.

Anas Haboush, förman, 45 år, Syrien, elva månader i Sverige

news. I have left so many of my family members behind. I need to know that they are still alive.

The way we raise our sons and daughters will differ somewhat. We'll be a little more careful with the girls because Swedish society is different. There are things that are haram, forbidden, which doesn't fit our religion. We will teach our children what we learned from our parents. For example, we don't eat pork, but we'll teach our children to respect their Swedish friends' choices to eat pork.

Anas Haboush, foreman, 45, Syria, in Sweden for eleven months

We wore life jackets on land as well.

In Izmir, my children and I became separated from my husband. We didn't know where he was. I waited and waited for him. We had no clothes and no money. When we left Syria we hadn't decided on our destination. The only thing we cared about was fleeing. We knew nothing about Europe or Sweden.

Our story is long and painful. I'm from Idlib.

When my husband didn't find us, he told the smuggler that he wouldn't continue. He then met a young man who was also on the trip: "They are with my dad," he said. The father told me his son had called and that my husband wanted to talk to me! We could barely believe it and cried on the phone.

In the morning we met the smuggler again. We agreed to continue travelling and bought life jackets. We went together in a minibus with coloured windows. The minibus lacked ventilation. After two hours I tried to open the windows and let in some air. My children couldn't breathe.

When we arrived they opened the door and made us leave the bus quickly. They threw our stuff on the ground and drove away. We walked for half an hour until we got to the boat. We inflated our life jackets and got ready for the boat trip. The rigid-inflatable boat was intended for 30 people. We were 45. We had no one to complain to. The passengers were of many nationalities. The man in charge was Algerian.

After 15 minutes the Algerian became seasick and couldn't function. A young man stood up and suggested he sailed while another helped navigate using a cell phone.

We were at sea for three hours. I was very worried about my children. Before we reached land we saw those who had been on the previous boat waving to us. They made signs for us not to come close. Later we realized that rocks had ripped their boat. They had to swim

VI BAR FLYTVÄST PÅ LAND OCKSÅ.

I Izmir kom jag och barnen ifrån min man. Vi visste inte var han var. Jag väntade och väntade på honom. Vi hade ju inga kläder och inga pengar. När vi lämnade Syrien hade vi inte bestämt vårt mål. Det enda vi brydde oss om var att fly. Vi visste inget om Europa, eller om Sverige.

Vår historia är lång och smärtsam. Jag kommer från Idlib.

När min man inte hittade mig och barnen sa han åt smugglaren att han inte ville fortsätta. Men då träffade han en ung man som också var med på resan: "De är med min pappa", berättade den unge mannen. Pappan kom till mig och sa att hans son ringt och att min man ville tala med mig! Vi trodde knappt det var sant och grät i telefonen.

På morgonen träffade vi smugglaren igen. Vi kom överens om att fortsätta resa och köpte flytvästar. Vi åkte tillsammans i en minibuss med färgade fönster. Minibussen saknade ventilation. Efter två timmar försökte jag öppna fönstren och släppa in lite luft. Mina barn kunde inte andas.

När vi var framme öppnade de dörren och fick oss att snabbt lämna bussen. De slängde ut våra grejor på marken och körde sin väg. Vi gick i en halvtimme tills vi kom till platsen där båten var. Vi blåste upp våra flytvästar och gjorde oss redo för båtresan. Ribbåten var ämnad för 30 personer. Vi var 45. Vi hade inget att sätta emot. Passagerarna var av många nationaliteter. Han som styrde var algerier.

Efter 15 minuters färd blev algeriern sjösjuk och kunde inte ens resa sig upp och fortsätta. Då ställde sig en ung man upp och föreslog att han skulle styra medan en annan hjälpte honom navigera med hjälp av en mobiltelefon.

Vi var på sjön i tre timmar. Jag var väldigt orolig för mina barn. Innan vi nådde land såg vi att de som varit på båten före vinkade åt oss. De gjorde tecken åt oss att inte komma nära. Senare förstod vi att undervattensreven rivit sönder deras båt. De hade simmat i land och förlorat alla sina ägodelar i havet. Vi hade torra kläder med oss. Jag gav några till barnen från den andra båten. Det var kallt och deras kläder var blöta.

Vi blev dåligt behandlade i Grekland. Vi betalade 140 euro för färjan till Aten. Båtresan tog två dagar. Sedan tog vi oss till Serbien, vidare till

ashore and lost all their possessions. We had dry clothes with us. I gave some to the children from the other boat. It was cold and their clothes were wet.

We were badly treated in Greece. We paid 140 euros for the ferry to Athens. The boat trip took two days. Then we went to Serbia and on to Croatia. We walked a long time. We went by train. As soon as I got a chance, I tried to fix our broken bags. When I put a bag on the floor, the children used it as a pillow and fell asleep immediately.

I forgot to tell you that we were wearing life jackets on land as well. It was heavy and uncomfortable, but protected a little against the cold.

Budoor Kazmouz, housewife, 37, Syria

Kroatien. Vi gick länge. Vi åkte tåg. Så fort jag fick en chans försökte jag laga våra trasiga väskor. När jag la en väska på golvet, använde barnen den som kudde och somnade direkt.

Jag glömde att berätta, att vi bar flytväst på land också. Den var tung och obekväm, men skyddade lite mot kylan.

Budoor Kazmouz, hemmafru, 37 år, Syrien

I told her I had thought
about her all these years.

For six years I watched her without talking to
her.

When I was a young man, my place of work
was in the narrow, old parts of the city. The
houses are very close to each other. The girl
lived opposite. Her room was facing the work-
shop. Yes, that's true: her dad also had a
forge.

I saw her as she went to school. It gave me
renewed energy at work.

I was fourteen.

For six years I watched her as she went
to school. Without being able to contact her.
There were no mobile phones. The subject of
love and relationships is like a crime in our so-
ciety. We didn't dare.

When I started military service, I managed
to get the phone number from her mate. I told
the friend to tell her I wanted to contact her.
Could the friend ask if she would mind? She
didn't mind.

I can't forget that day. We weren't allowed
to use mobile phones in the military. It was
punished with imprisonment. But I couldn't
wait. I called her home. And she answered.

I was twenty then.

I told her I had thought about her all these
years. And that I wanted to see her when I re-
turned to town. She felt the same towards
me, but she was worried about the age differ-
ence. "I'm two years older than you," she said.
"Don't make that an issue between us," I re-
plied, "if there's no one else you think about,
age is not a problem."

Two months later we were engaged. And
her brother became my friend.

Now we have been married for ten years.

*Ara Mahmoud, blacksmith, 31, in Sweden for
ten months*

JAG BERÄTTADE ATT JAG TÄNKT PÅ HENNE UNDER ALLA ÅR.

I sex år iakttog jag henne, utan att prata med henne.

När jag var en ung man, låg stället som jag jobbade på i de trånga,
gamla delarna av staden. Husen står mycket nära varandra. Flickan
bodde mitt emot. Hennes rum var vänt mot verkstaden där jag jobbade.
Jo, det är sant: hennes far hade också smidesverkstad.

Jag såg henne när hon gick till skolan. Då fick jag nya krafter i arbetet.
Jag var fjorton.

I sex år iakttog jag henne när hon gick till skolan. Utan att kunna ta
kontakt. Det fanns ju inga mobiltelefoner. Ämnet kärlek och relationer
är som ett brott i vårt samhälle. Vi vågade inte.

När jag började lumpen, lyckades jag få telefonnumret från hennes
kompis. Jag sa till kompisen att berätta för henne att jag ville kontakta
henne. Kunde kompisen fråga om hon hade något emot det? Det hade
hon inte.

Jag kan inte glömma den dagen. Vi var inte tillåtna att använda mobil-
telefoner i det militära. Det bestraffades med fängelse. Men jag kunde
inte vänta. Jag ringde hem till henne. Och hon svarade.

Då var jag tjugo år.

Jag berättade att jag tänkt på henne under alla år. Och att jag ville
träffa henne när jag kom tillbaka till staden. Hon kände på samma sätt
för mig, men hon var orolig för åldersskillnaden. "Jag är två år äldre än
du", sa hon. "Gör inte det till ett problem mellan oss", svarade jag, "om
det inte är någon annan än mig du tänker på, så är ålder inget problem."

Två månader senare var vi förlovade. Och hennes bror min vän.

Nu har vi varit gifta i tio år.

Ara Mahmoud, smed, 31 år, tio månader i Sverige

DET VAR EN UNDERBAR KÄNSLA NÄR HAN RINGDE MIG.

Jag sov i min mammas säng tills jag var 15 år gammal. Pappa var mycket kärleksfull. Jag har inte träffat honom på fyra år och jag kan inte ringa honom. Att höra min röst påverkar honom mycket. Han blir ledsen eftersom han saknar mig så.

Mitt kvarter var litet. Alla familjer kände varandra. Min man är också från den stadsdelen. Jag såg honom när jag gick till skolan under många år. Men han talade aldrig med mig. När han äntligen ringde mig var jag rädd att skillnaden i ålder skulle bli ett hinder, att hans föräldrar inte skulle acceptera mig som fru till deras son eftersom jag är äldre än han.

Det var en underbar känsla när han ringde mig.

Jag saknar min pappa och mina systrar. Mamma är död. När familjen var tillsammans var det som bäst. Jag var också mycket glad med mina vänner. Vi pratade om skolminnen. Mina bästa minnen är från när jag var liten och mamma fortfarande levde. Hon älskade sina barn så mycket att hon grät när jag blev sjuk.

Om jag får chansen att besöka Syrien igen, skulle jag vilja träffa min far och mina syskon.

För fyra år sen lämnade jag Syrien för Turkiet med min man och hans familj. Nu är jag ensam här med min man och inga av mina familjemedlemmar är här. Det finns ingen att träffa.

Jag vill att mina barn ska bli behandlade av skickliga läkare.

Jag drömmer om en liten ren och fin villa i Sverige. Med en trädgård full med träd och blommor. Ett rum för min man och mig. Och ett stort vackert vardagsrum. Ett vitt kök, jag tycker mycket om att jobba i köket. En bra dag i det huset vore att fira mina barns födelsedagar eller vår bröllopsdag.

Radwa Abdulla, hemmafru, 33 år, Syrien, tio månader i Sverige

It was a wonderful feeling when he called me.

I slept in my mother's bed until I was 15. Dad was very loving. I haven't seen him in four years and I can't call him. Hearing my voice affects him a lot. He gets sad because he misses me so.

My neighbourhood was small. All families knew each other. My husband's also from that district. I saw him for many years when I went to school. But he never spoke to me. When he finally called me, I was afraid that the age difference would be an obstacle, and that his parents wouldn't accept me as the wife to their son, because I'm older than him.

It was a wonderful feeling when he called me.

I miss my dad and my sisters. Mom is dead. When the family was together it was the best. I was also very happy with my friends. We talked about school memories. My best memories are from when I was young and mom was still alive. She loved her children so much that she cried when I got ill.

If I get the chance to visit Syria again, I would like to meet my father and my siblings.

Four years ago, I left Syria for Turkey with my husband and his family. Now I'm alone here with my husband and none of my family members are here. There's nobody to meet.

I want my children to be treated by skilled doctors.

I dream of a small, clean and nice villa in Sweden. With a garden full of trees and flowers. A room for my husband and me. And a large beautiful living room. A white kitchen, I like working in the kitchen. A good day in that house would be celebrating my children's birthdays or our wedding anniversary.

Radwa Abdulla, housewife, 33, Syria, in Sweden for ten months

The most important thing in love is honesty.

When I work I get up at eight o'clock in the morning. I have breakfast at home: cheese, olives, thyme, olive oil and a cup of tea. Then I go to the atelier, drink coffee and work until lunch. The lunch break is an hour and fifteen minutes. I eat at home. Then I continue. Fifteen of us worked together.

Being a tailor is a clean job and a beautiful craft. I get to work with people and make them happy with new clothes. I'm best at details and cutting.

I used to work twelve hours a day, six days a week. There wasn't anything else to do. We couldn't leave our neighbourhood. My relatives are my friends and we worked together: my cousin on my mother's side and my cousin on my father's side. I don't hang out with strangers. They only cause problems, or they become your friend to gain something.

I didn't like school because they didn't let me speak Kurdish. So I started working and learning to sew.

The best part was working by my father's side in his atelier. I felt safe and protected with him. I haven't seen him for a long time and I miss him a lot. I have two brothers and two sisters in Syria. But it's dad I miss the most. I dreamt of being like him. He's my role model.

And I dreamt about leaving Syria. It's a dictatorship and when you turn nineteen, you are conscripted for military service for two and a half years. And the soldiers feel humiliated. I wanted to be myself and start a new life.

Yes, I want to be Swedish. The Swedes are people without problems. They are living their lives happily. Living is easy for them; everything is easily accessible to them. We, however, must belong to a warring faction. Either you're with the Syrian regime or with the Kurds or with IS. I fled because I didn't want to be in the war. It's as if I was born again. I want

DET VIKTIGASTE I KÄRLEK ÄR ÄRLIGHET.

När jag jobbar går jag upp klockan åtta på morgonen. Jag äter frukost hemma: ost, oliver, timjan, olivolja och så dricker jag en kopp te. Sen går jag till skrädderiet och dricker kaffe och arbetar därefter till lunch. Lunchen är en timme och en kvart. Den äter jag hemma. Sen fortsätter jag. Vi var femton som arbetade tillsammans.

Att vara skräddare, det är ett rent arbete och det är ett vackert hantverk. Jag får jobba med människor och göra dem glada med nya kläder. Jag är bäst på detaljer och tillskärning.

Jag brukade arbeta tolv timmar om dagen, sex dagar i veckan. Det fanns ändå inget annat att göra. Vi kunde ju inte lämna vår stadsdel. Mina släktingar är mina vänner och vi arbetade tillsammans: min kusin på mammas sida och min kusin på pappas sida. Jag umgås inte med främlingar. De orsakar bara problem, eller så blir de din vän för att få fördelar.

Jag gillade inte skolan eftersom de inte lät mig prata kurdiska. Därför började jag jobba och lärde mig att sy.

Det bästa var att få arbeta vid min pappas sida i hans skrädderi. Jag kände mig säker och skyddad med honom. Jag har inte träffat honom på länge och saknar honom mycket. Jag har två bröder och två systrar i Syrien. Men det är pappa jag saknar mest. Jag drömde om att bli som min pappa. Han är min förebild.

Och så drömde jag om att lämna Syrien. Det är diktatur och när man blir nitton blir man inkallad till militärtjänst som är två och ett halvt år lång. Och soldaterna känner sig förnedrade. Jag ville vara mig själv och börja ett nytt liv.

Jo, jag vill bli svensk. Svenskarna är människor utan problem. De lever sina liv lyckliga. Det är enkelt att leva för dem, allt är tillgängligt för dem på ett lätt sätt. Vi måste däremot tillhöra en krigsgruppering. Antingen är du med syriska regimen eller med kurderna eller med IS. Jag flydde eftersom jag inte ville vara med i kriget.

Det är som om jag fötts på nytt. Jag vill lära mig språket, avsluta mina studier och så hoppas jag att kunna jobba med sömnad, för jag tycker mycket om att sy.

Min flickvän i Syrien flydde också, med sin familj. Hon var min skolkamrat, men traditionen hindrade oss från att träffas utanför skolan. Hon hade ljus skinn och rött hår. Jag vill respektera min flickvän och inte bara ha barn med henne. Hon kan vara av vilken ras eller nationalitet som helst, jag bryr mig inte. Jag kommer att respektera henne som jag respekterar min syster. Det viktigaste i kärlek är ärlighet. Men jag måste arbeta och skapa mig ett liv innan jag kan tänka på kärlek. Jag måste kunna försörja henne.

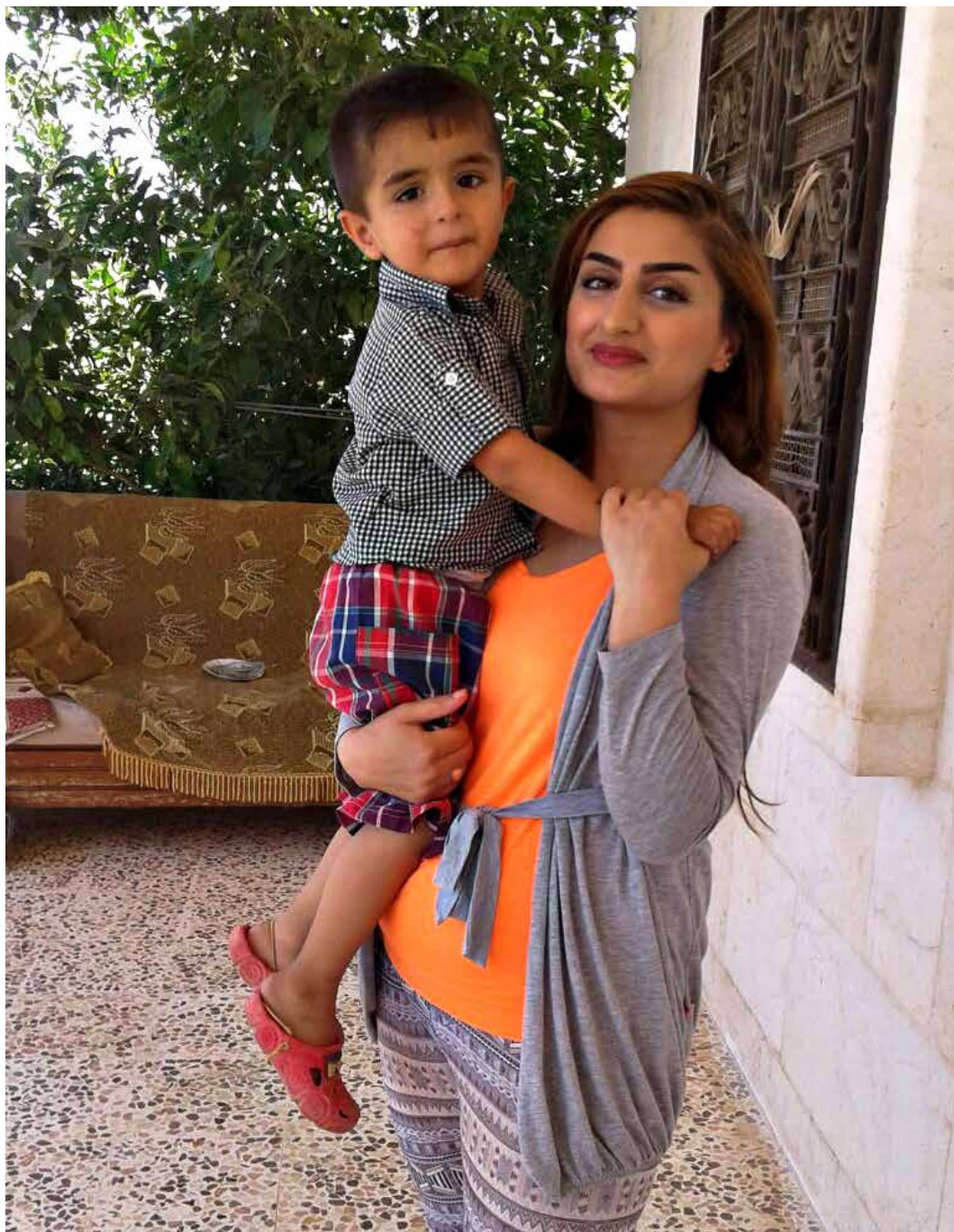
Arif Omar, skräddare, 20 år, Syrien

to learn the language, finish my studies and I hope to be able to work with sewing, because I like to sew.

My girlfriend in Syria also fled, with her family. She was my schoolmate, but tradition prevented us from meeting outside school. She had light skin and red hair. I want to respect my girlfriend and not just have children with her. She can be any race or nationality, I don't care. I will respect her as I respect my sister. The most important thing in love is honesty. But I have to work and create a life before I can think of love. I have to be able to support her.

Arif Omar, tailor, 20, Syria

I hold his hand even when I am asleep.

It was a traditional marriage. He visited our home and asked my parents for my hand. They asked me what I thought and I told them, I agree with you, you know what is best for me.

Our first encounter was completely normal. He asked me to sit down. He wanted to ask me a question. He told me that he lived with his parents, and would I respect them like my own? I answered that I would respect and love them like my own.

At first, there were no feelings of love. I watched my friends have affairs and then get married. All I wanted was to continue studying and I didn't think much about love. Later, he made me love him. He respects me and does things that he knows I like – things that make me happy. The age difference is 14 years. I love him like my husband. But it is not passion.

The morning after the wedding I asked myself; "Is this a dream? What am I doing here?" I felt like a stranger in my husband's home. But when I compare my marriage to others, I feel my marriage is a very good one. What makes me happy? My family's happiness. And seeing my parents. The best time of the day is when I am together with my son, and we play and he laughs.

What will I tell my children? "Take care of your education and tell me everything that happens to you. Then I can always help you". I will tell them we were forced to flee because of war in Syria and we wanted to protect their lives and future. They will be Swedish; we are living in Sweden after all.

We couldn't afford to leave the both of us. The solution was that I left and my husband stayed in Turkey. He continued to work to provide us with money. I couldn't have stayed in Turkey, without a job and with a baby. I took my son and went on a journey with my brother, which took 13 days. It was a dangerous

JAG HÅLLER HANS HAND TILL OCH MED NÄR JAG SOVER.

Det var ett traditionellt äktenskap. Han besökte vårt hem och bad mina föräldrar om min hand. De frågade mig vad jag tyckte och jag sa att jag tycker som ni, ni vet vad som är bäst för mig.

Vårt första möte var helt normalt. Han bad mig sitta ner. Han ville bara ställa mig en fråga. Han berättade för mig att han bor med sina föräldrar. Kommer jag att respektera hans föräldrar som mina egna? Jag svarade att jag kommer att respektera och älska dem som mina egna.

Först fanns det inga känslor av kärlek. Jag brukade se mina vänner som hade sina kärleksaffärer och sedan gifte sig. Allt jag ville var att fortsätta studera och jag tänkte inte mycket på kärlek. Senare fick han mig att älska honom. Han respekterar mig och gör det han vet att jag tycker om – som gör mig lycklig. Ålderskillnaden är 14 år. Jag älskar honom som min man. Men det är inte passion.

På morgonen efter bröllopet frågade jag mig: "Är det här en dröm, vad gör jag här?" Jag kände mig som en främling i min mans familjs hem. Men när jag jämför mitt äktenskap med andras, finner jag att det är ett mycket bra äktenskap. Vad gör mig glad? Min familjs lycka. Och när jag träffar mina föräldrar. Bästa tiden på dagen är när jag är tillsammans med min son, när vi leker och han skrattar.

Vad jag kommer att säga till mina barn? "Ta vara på er utbildning och berätta allt som händer er för mig. Så kan jag alltid hjälpa er." Jag kommer att berätta för dem att vi var tvungna att fly eftersom det var krig i Syrien och vi ville skydda deras liv och framtid. De ska bli svenskar, vi lever ju i Sverige.

Vi hade inte råd att åka båda två. Lösningen blev att jag åkte och min man stannade i Turkiet. Han fortsatte att jobba för att förse oss med pengar. Jag hade inte kunnat stanna i Turkiet, utan arbete och med en liten baby. Jag tog min son och åkte med min bror på en resa som tog 13 dagar. Det var en farlig resa och jag trodde inte att jag skulle klara den. Men om något dåligt skulle hända, hade jag mött det tillsammans med min son. På båten jämrade sig kvinnorna och grät. Men jag tog mig

samman och var tyst. Med min son i knät, fick jag styrka från honom. Jag bad till Gud att rädda mig för min sons skull. Så att jag kunde rädda honom från krig.

I oktober 2015 kom jag till Malmö. Det var som i en dröm. Jag brukade prata med mig själv: ”Hur kunde jag lämna min man och komma hit?” Men jag tänkte att jag äntligen kommit ifrån Syrien och Turkiet. Nu ska jag leva här i Sverige säkert och utan någon som helst rädsla. Sverige är ett väldigt vackert land, naturen är underbar här. Min man kommer definitivt att tycka om det här landet. Men jag undrade: ”Kommer svenskarna att tycka om oss? Vet de att vårt land är i krig? Kommer de att acceptera oss ibland dem?”

Tre veckor efter min ankomst ringde min man och sa att han anlant till Sverige. Det var den bästa överraskningen. Att ha honom nära mig kompenserar för frånvaron av min pappa och min mamma, jag håller hans hand till och med när jag sover.

Farida Omar, hemmafrusömmerska, 23 år, Syrien, elva månader i Sverige

trip and I wasn't sure I would make it through. But should anything bad happen, I would have faced it with my son. On the boat, women were wailing and crying. But I pulled myself together and remained silent. I got my strength from my son resting on my lap. I prayed to God to save me for my son's sake. Then I could save him from war.

In October 2015 I arrived in Malmö. It was like a dream. I used to talk to myself and say, "How could I leave my husband and come here?" But I thought, I have finally arrived here from Syria and Turkey. Now I will live safely here in Sweden, without being scared. Sweden is a very beautiful country, the nature is amazing here. My husband will definitely like this country. But I wondered; "Will the Swedes like us? Do they know our country is at war? Will they accept us among them?"

Three weeks after my arrival, my husband called and said he had arrived in Sweden. That was the best surprise. To have him near compensates for the absence of my father and mother. I hold his hand even when I am asleep.

Farida Omar, housewife / seamstress, 23, Syria, in Sweden for eleven months.

A homeland is like a mother.

When I was a child, I read in a newspaper that the Swedes are the most sophisticated people in the world. That's why I wanted to come here. Here we met kindness and humanity, something that isn't in our country.

A homeland is like a mother. But I didn't feel that in Syria. As a Kurd, the homeland didn't embrace you, not as a mother – rather you were treated like a stepchild.

I remember our house with three floors. But I have no beautiful memories from Syria. All Arab people are oppressed. But of course, there have been good times at work. My friends' laughter and how our Christian boss treated all workers well and joked with them.

I feel bored here. Despite the history and greatness of this country, I don't feel I belong here. There's something missing in my life. I don't know, everything seems strange to me.

When we came to Sweden, I had no views about the country. The only thing that was important was that I was with my family.

I think I'll be a Swedish citizen in ten years. I dream of owning a house in Sweden. It'll be amazing. My dream home is full of antiques. My daughters will be both Syrian and Swedish. We will try to mix the cultures. The best is somewhere in-between!

I want to study. I'm a tailor. I would like to open a small studio for my wife and me. She is a seamstress.

Only time can tell if Sweden will be like a mother to me.

Azad Horo, tailor, 37, Syria, in Sweden for ten months

ETT HEMLAND ÄR SOM EN MOR.

När jag var barn läste jag i en tidning att svenskarna är det mest sofistikerade folket i världen. Det är därför jag ville komma hit. Här mötte vi snällhet och mänsklighet, något som inte finns i vårt land.

Ett hemland är som en mor. Men jag kände det inte så i Syrien. Som kurd omfamnade inte hemlandet dig, inte som en moder; snarare blev du behandlad som ett styvbarn.

Jag kommer ihåg vårt hus som hade tre våningar. Men jag har inga vackra minnen från Syrien. Alla arabiska folk är förtryckta. Men naturligtvis har det funnits bra stunder på arbetet. Vänners skratt och hur vår kristne chef behandlar alla arbetare bra och skämtar med dem.

Jag känner mig uttråkad här. Trots det här landets historia och storhet känner jag inte att jag hör hemma här. Det är något som fattas i mitt liv. Jag vet inte, allt verkar märkligt för mig.

När vi kom till Sverige hade jag just inga tankar om landet. Det enda som var viktigt var att jag var med min familj.

Om tio år tror jag att jag är svensk medborgare. Jag drömmer om att ha ett hus i Sverige. Det kommer att vara fantastiskt. Mitt drömhus är fullt av antikviteter. Mina döttrar kommer att vara både syriska och svenska. Vi ska försöka mixa kulturerna. Det bästa är mittemellan!

Jag vill studera. Jag är skraddare. Jag skulle vilja öppna en liten ateljé åt mig och min fru. Hon är sömmerska.

Bara tiden kan utvisa om Sverige blir som en mor för mig.

Azad Horo, skraddare, 37 år, Syrien, tio månader i Sverige

We always argued about socks.

We always argued about socks.

My brothers are twelve and five years old. Their socks were so colourful and stylish. I took their socks and wore them to school and ignored what would happen later. My mom is very strict.

My dad and I are here in Sweden. My two brothers remain. We couldn't afford for the whole family to go. We got to go because it was the most dangerous for us two in Syria: dad has to go to work and my school is far away from home, while mom is home and my brother's school is close to where we live.

The worst thing is being away from my mom, she's left in Syria. And having to wait for a residence permit. I don't know if I'll ever meet her again.

The best day of my life was when I graduated. I was fifteen. My family held a big party in my honour. Everybody sang to me. We cooked food all day and I got many gifts. I was so happy about all the people who liked me. It was a big day in my life. I was very up. Now I haven't been to school for a year.

Tomorrow I start high school in Sweden. I hope I succeed in my studies. I want to work with economics. I love numbers, I love accounting. I dream of becoming successful and a role model for other women.

I feel older ... I haven't lived a teenage life. I haven't been out with friends. We didn't come to Sweden for the sake of money. We came for a better life. Unfortunately, I lost my country, my family and my friends.

Haya Kogak, high school student, 17, Syria, in Sweden for eleven months

VI BRÅKADE ALLTID OM STRUMPOR.

Vi bråkade alltid om strumpor.

Mina bröder är tolv och fem år gamla. Deras strumpor var så färgglada och snygga. Jag tog deras strumpor och bar dem i skolan och struntade i vad som skulle hända sen. Min mamma är väldigt sträng.

Jag och min pappa är här i Sverige. Mina två bröder är kvar. Vi hade inte råd att låta hela familjen åka. Vi två fick eftersom det var farligast för oss två i Syrien: Pappa måste till jobbet och min skola ligger långt hemifrån medan mamma är hemma och min brors skola ligger nära där vi bor.

Värst är att vara ifrån mamma, hon är kvar i Syrien. Och att vänta på att få uppehållstillstånd. Jag vet inte om jag kommer att få träffa henne igen.

Den bästa dagen i mitt liv var när jag tog examen. Jag var femton år. Min familj hade en stor fest till min ära. Alla sjöng för mig. Vi lagade mat hela dagen och jag fick många presenter. Jag var så glad, alla människor som tyckte om mig. Det var en stor dag i mitt liv. Jag var väldigt uppåt. Nu har jag inte varit i skolan på ett år.

I morgon börjar jag gymnasiet här i Sverige. Jag hoppas att jag lyckas i mina studier. Jag vill arbeta med ekonomi. Jag älskar siffror, jag älskar bokföring. Jag drömmer om att bli framgångsrik och en förebild för andra kvinnor.

Jag känner mig äldre... Jag har inte levt något tonårsliv. Jag har inte varit ute med kompisar. Vi kom inte till Sverige för pengarnas skull. Vi kom för ett bättre liv. Tyvärr förlorade jag mitt land, min familj och mina vänner.

Haya Kogak, gymnasist, 17 år, Syrien, elva månader i Sverige

I'm still waiting for the best day of my life.

I've been working with furniture for fifteen years. I love the smell of wood. When I build furniture and put the pieces together to something beautiful, I feel happy. My skill lies both in my hands and in my head. I design the idea in my head, but execute it with my hands. I used to go to my workshop at eight in the morning and stay until midnight, without noticing time passing.

The best day of the week is Friday. Then we are off work. I usually cook a special breakfast. The main ingredient is large white beans mashed with olive oil. We're all sitting down at the table: my wife, the kids, and I. It takes an hour to cook the food. And twenty minutes to eat it. We talk about things that concern the children. My son loves football. His coach recommended him to a good team. But I said no because the team trains in an unsafe area far away from home.

After breakfast we talk about how we'll spend our day off. Usually we end up with my mother, where we meet my siblings and their families. I have five sisters. I'm the youngest. We talk about the future. There are so many problems, we have to help each other. By the end of the day, I drive my sisters home because I have a car and can drive.

Half of all Syrian men can cook. Before I started building furniture, I worked for ten years in my father's restaurant. He died when I was 25. We sold the restaurant and shared the inheritance between us siblings. In our country, people don't live as long as in Sweden. Sorrow shortens their lives.

I live an abnormal life today. I no longer know my destiny. Will I meet my family again? I usually say I live a temporary existence.

I used to have a lot of dreams. I worked hard and could buy a house. But my hopes and dreams have changed. My wife is patient and strong, she faces difficult challenges in

JAG VÄNTAR FORTFARANDE PÅ DEN BÄSTA DAGEN I MITT LIV.

Jag har jobbat med möbler i femton år. Jag älskar lukten av trä. När jag bygger möbler och sätter ihop bitarna till något vackert, då känner jag mig glad. Min skicklighet ligger både i händerna och i huvudet. Jag utformar idén i mitt huvud, men utför den med mina händer. Jag brukade gå till min verkstad åtta på morgonen och stanna till tolv på kvällen, utan att jag kände tiden gå.

Den bästa dagen i veckan är fredag. Då är vi lediga. Jag lagar vanligtvis en speciell frukost. Den viktigaste ingrediensen är vita stora bönor mosade med olivolja. Vi sitter alla ner runt bordet: jag, min fru, ungarna. Det tar en timme att laga maten. Och tjugo minuter att äta den. Vi pratar om sådant som har med barnen att göra. Min son älskar fotboll. Hans tränare föreslog honom till ett bra lag. Men jag sa nej eftersom laget tränar i ett område som ligger långt hemifrån och som inte är säkert.

Efter frukosten pratar vi om vad vi ska göra av resten av vår lediga dag. Vanligtvis hamnar vi hos min mamma, där träffar vi mina syskon och deras familjer. Jag har fem systrar. Jag är yngst. Vi pratar om framtiden. Det finns så många problem, vi måste hjälpa varandra. När dagen är slut kör jag hem mina systrar eftersom jag har bil och kan köra.

Hälften av alla syriska män kan laga mat. Innan jag började som möbelsnickare arbetade jag under tio år i min pappas restaurang. Han dog när jag var 25. Vi sålde restaurangen och delade arvet mellan oss syskon. I vårt land lever människor inte lika länge som i Sverige. Sorg kortar deras liv.

Jag lever ett onormalt liv idag. Jag känner inte längre mitt öde. Kommer jag att få träffa min familj igen? Jag brukar säga att jag lever ett tillfälligt liv.

Jag brukade ha en massa drömmar. Jag arbetade hårt och kunde köpa ett hus. Men mina förhoppningar och drömmar har förändrats.

Min fru är tålmodig och stark, hon möter svåra utmaningar i Syrien tillsammans med två små barn. Jag kan inte sova om jag inte har pratat med dem.

Vi reste genom många länder på vägen hit. Jag har bilden av att Sverige bryr sig om barn. Det enda jag bryr mig om är att mina barn får en bättre framtid. Alla mina egna drömmar och önskningar har blivit uppskjutna. Jag har svårt att göra mig en bild av framtiden. Jag är liksom frusen nu. Men om allt går bra får jag en verksamhet igen. Och vi bor i ett hus på landet.

Jag väntar fortfarande på den bästa dagen i mitt liv. Den blir när min dotter tar examen på universitetet.

Mohammed Kogak, möbelsnickare, 40 år, Syrien, elva månader i Sverige

Syria with two young children. I can't sleep if I haven't talked to them.

We travelled through many countries along the way here. I had an idea that Sweden cares about children. All I care about is that my children get a better future. All my own dreams and wishes have been postponed. I find it hard to build a picture of the future. I'm sort of frozen now. But if everything goes well, I'll get a business again. And we live in a house in the countryside.

I'm still waiting for the best day of my life. It will be when my daughter graduates from university.

Mohammed Kogak, furniture maker, 40, Syria, in Sweden for eleven months

I see the stone like an enemy: if you make a mistake, it will punish you.

Stonemasonry requires accuracy and patience. I like it. It does not require rules and calculations like other jobs, but concentration and creativity. The more you concentrate on work, the better it will be. I see the stone like an enemy: if you make a mistake, it will punish you. It didn't matter how tired I was, I felt happy because I enjoyed the work.

I am from a very poor family. I have seven sisters and a brother. I finished school in 2007 to help my family. I was 16 years old then. I worked as a stonemason and a tiler, my dad's profession. The family expenses were so high that I had to have two jobs. During the day, I worked as a stonemason and a tiler. In the evening I loaded grain.

It was a difficult time. I never rested. Dad was getting old and had to stop working. I was the family provider. That is how it is in Syria; the oldest son carries the biggest burden.

I have been tired all my life.

It feels like I haven't lived all the periods of my life. I didn't live my childhood because I was very poor. I didn't live my teens because I had to work. I always compared with my relatives and friends of my own age. Their interests were other than mine. They thought of going out and having fun, of clothes and of girls. I was thinking about work. But I didn't want to live like that. I wanted a normal life like everyone else.

I earned \$50 a day. I'm not proud that I earned money. I'm proud of the quality and greatness of my work. My friends are still calling to say how amazing they are.

Ibrahim Al-Awad Al-Hseini, 24, stonemason, Syria

JAG SER STENEN SOM EN FIENDE: OM DU GÖR ETT MISSTAG STRAFFAR DEN DIG.

Stenhuggeriet kräver noggrannhet och tålamod. Jag tycker om det. Det är inte beroende av regler och uträkning som andra jobb, utan på koncentration och kreativitet. Ju mer du koncentrerar dig under arbetet, desto bättre blir det. Jag ser stenen som en fiende: om du gör ett misstag straffar den dig. Det kvittade hur trött jag var, jag kände mig glad eftersom jag tyckte om arbetet.

Jag kommer från en mycket fattig familj. Jag har sju systrar och en bror. Jag slutade skolan 2007 för att hjälpa min familj. Jag var 16 år då. Jag arbetade som stenhuggare och kakelsättare. Det är min pappas yrke också. Familjens utgifter var så höga att jag efter ett tag var tvungen att ha två jobb. På dagen arbetade jag som stenhuggare och kakelsättare, på kvällen lastade jag spannmål.

Det var en svår tid. Jag vilade aldrig. Pappa höll på att bli gammal och var tvungen att sluta arbeta. Det var jag som var familjeförsörjare. Det är så det är i Syrien, den äldsta sonen bär den största bördan.

Hela mitt liv har jag varit trött. Det känns som att jag inte levt alla perioder av mitt liv. Jag levde inte min barndom eftersom jag var väldigt fattig. Jag levde inte min tonårstid eftersom jag var tvungen att arbeta. Jag jämförde alltid med mina släktingar och med vänner i min egen ålder. Deras intressen var andra än mina. De tänkte på att gå ut och ha roligt, på kläder och på flickor. Jag tänkte på arbetet. Men jag ville ju inte leva så. Jag ville ha ett normalt liv som alla andra.

Jag är stolt över att vara stenhuggare och jag hoppas få arbeta med det igen. Alla mina skapelser är i Syrien. Mina vänner ringer fortfarande och berättar för mig hur fantastiska de är.

Jag tjänade 50 dollar om dagen. Ju vackrare och ju mer detaljerat ett arbete var, desto mer fick jag. Jag är inte stolt för att jag tjänade pengar på det. Jag är stolt över mitt arbetes kvalitet och storhet. Jag gjorde något som påminner människor om mig på ett bra sätt.

Ibrahim Al-Awad Al-Hseini, 24 år, stenhuggare, Syrien

I've always had trouble with my surroundings.

People say I look Swedish. It actually makes me feel happy. It makes me feel like I belong here, even if I don't. I prefer the European look to the Arabic.

From a Swedish perspective, Islam is scary. But religion is important. When you start thinking about what life means and why we exist, what to do with your life - then knowing how God thinks, the whole plan with the universe, yes, that's something you need to know.

I'm shy. I've become that in Arab society. I've always been told that "this is not good and this is good, you shouldn't do that". Despite me doing nothing wrong. For example, the way you dress. If you wear something revelling in the countryside in Syria, people will point at you, ridicule you and tell you that what you're doing is wrong. People even yell at you. You get socially anxious. Here people grow up with confidence. Not everyone, there is still social anxiety. But they are encouraged to take care of their lives.

I like how people think here. When I talk to a Swedish guy or girl, I identify more with them when it comes to life choices. If you talk about occupational choices in Syria, everyone says they want to be a doctor. Why doctors? Because they'd like to be a doctor? No, because society encourages them. Here you can hear that someone wants to draw manga series or become an artist.

There are many possibilities. I'm artistically inclined. Maybe a cartoonist, manga-cartoonist or painter, I don't know. Maybe I get double jobs, one for financial security and one for my own sake.

I've always been like this. I wasn't exactly a rebel; I've always had trouble with my surroundings. I never thought I'd live with my parents as an adult.

Even if I hadn't married, I would have left home, become independent, worked, trav-

JAG HAR ALLTID HAFT PROBLEM MED OMGIVNINGEN.

Folk säger att jag ser ut som om jag vore svensk. Det får mig faktiskt att känna mig glad. Det får mig att känna att jag hör hemma här, även om jag inte gör det. Dessutom föredrar jag den europeiska looken framför den arabiska.

I ett svenskt perspektiv är islam skrämmande. Men religion är viktigt. Det är en av de saker man måste ha koll på. Du vet, när du börjar fundera på vad livet innebär och varför vi finns till, vad jag ska göra med mitt liv – att då veta hur Gud tänker, hela planen med universum, ja det är något du måste veta.

Jag är introvert – kanske inte introvert, men jag är blyg. Det är något som jag blivit i det arabiska samhället. Jag har alltid fått veta att "det här är inte bra och det här är bra, du ska inte göra så". Även om det inte var något fel med det jag gjorde. Exempelvis det här med hur du klär dig. Om du klär dig lite avslöjande i Syrien och du är på landsbygden, kommer folk att peka åt dig, du blir förlöjligad och åtsagd att det du gör är fel. Folk till och med skriker åt dig. Man blir socialt ängslig. Du kommer inte att känna dig trygg med hur du ser ut. Här växer folk upp med självförtroende. Inte alla, det finns fortfarande social ängslan. Men de uppmuntras att ta vara på sina liv.

Jag tycker om hur folk tänker här. När jag pratar med en svensk kille eller tjej identifierar jag mig mer med dem när det kommer exempelvis till att livet är viktigt, vad man ska göra med sitt liv. Om du pratar om yrkesval i Syrien kommer alla att säga att de vill bli läkare. Varför läkare? För att de skulle tycka om att vara läkare? Nej, eftersom samhället uppmuntrar dem till det. Här kan du få höra att någon vill teckna mangaserier eller bli konstnär.

Det finns många möjligheter. Jag är en konstnärstyp. Kanske tecknad film, mangatecknare eller målare, jag vet inte. Jag kanske skaffar mig dubbla jobb, ett för ekonomisk trygghet och ett för min egen skull.

Jag har alltid varit av den här sorten. Jag var inte precis en rebell men jag har alltid haft problem med omgivningen. Jag har aldrig tänkt att

jag skulle bo hos mina föräldrar som vuxen. Även om jag inte hade gift mig, hade jag flyttat hemifrån, blivit oberoende, arbetat, åkt utomlands. De förändringar som väntar här, är desamma som väntat mig i Syrien. Enda skillnaden är att de är mer accepterade här. I Syrien hade jag fått lida mer.

Jag tycker de fått till allt perfekt. Svenskarnas liv jämförda med våra liv i Syrien är mycket mer tekniskt utvecklade. Det finns wifi överallt. De har det perfekta livet. Inga krig. Massor med pengar. Och de reser mycket. Allt är öppet för dem. Om du är svensk kan du åka till USA, du kan bo någon annanstans.

Jag är väldigt glad att människor försöker hjälpa oss. Vi blir omhändertagna, men det är svårt att bli en del av ett samhälle när det är uppdelat så här. Svenskar håller distansen. I skolan kan du till exempel inte träffa någon, om du inte har något gemensamt. Om du ser några i korridoren som du vill lära känna och ni inte går i samma klass, så går det inte. Det verkar skumt då, eller som om du är förtjust i någon, trots att du inte är det. Jag önskar de kunde vara mer öppna.

En perfekt dag är en aktiv dag. Jag kommer hem från skolan, hänger med mina kompisar, går på mina kurser i Kulturhuset, går till schackklubben eller lyssnar på musik. Inget särskilt gör en dag perfekt. Det beror på min sinnesstämning, vädret, hur jag ser ut.

En dålig dag, då råder det som har med kriget att göra. Men det var egentligen inte så hemskt eftersom jag var med mina vänner. Exempelvis: I åttan hade vi prov och vi hörde en bomb. Den var riktigt stor. Vi sprang alla ut i korridoren och stängde fönster och dörrar. Vi stannade i korridoren. Jag var inte rädd för min egen skull, jag var med mina vänner och vi skrattade bort det. Men när jag fick höra att bomben sprängts precis vid min syrras skola, det var då jag ballade ur. Jag stack till hennes skola och fick hem henne. Det var fruktansvärt.

Jag har gått i skolan i en månad här. Jag har inga svenska klasskamrater. Det är det jag ville säga. Vi är skilda åt till och med i skolan. Det är det här IMS-programmet, där de stoppar in alla utlänningar som ska lära sig svenska.

Men visst, svenska ungdomar är bortskämda. De klagar på vädret. Och pengar. De får typ tio gånger mer än vi. När de inte kommer till skolan och du frågar dem var de har varit säger de att ”jag har legat på

elled abroad. The changes that are waiting here are the same as I would face in Syria. The only difference is that they are more accepted here.

I think they got everything perfect. The lives of Swedes are much more technologically advanced in comparison with our lives in Syria. There's Wi-Fi everywhere. They have the perfect life. No war. Lots of money. And they travel a lot. Everything's open to them. If you're Swedish you can go to the United States, you can live elsewhere.

I'm very happy that people are trying to help us. We're being taken care of, but it's hard to become part of a society when it's segregated. Swedes keep their distance. For example, at school you can't meet someone unless you have something in common. It seems weird then, or as if you're fond of someone, even though you're not. I wish they could be more open.

A perfect day is an active day. I come home from school, hang out with my friends, go to my courses at the Cultural centre, go to the chess club or listen to music. Nothing special makes one day perfect. It depends on my mood, the weather, how I look.

On a bad day, it's all about the war. But it wasn't really terrible because I was with my friends. For example: In eight grade we had a test and we heard a bomb. We ran out of the hallway and closed windows and doors. We stayed in the corridor. I wasn't afraid, I was with my friends and we laughed at it. But I lost my cool when I was told that the bomb hit right by my sister's school. I went there and got her home. It was terrible.

I've gone to school for a month here. I have no Swedish classmates. That's what I wanted to say. We are separated even at school. It's this IMS program, where they'll place all foreigners who need to learn Swedish.

Amal Atrash, student, 18, in Sweden for one year.

stranden i Spanien” och jag var här och pluggade... Men på sätt och vis förstår jag. Hade jag vuxit upp i Sverige, hade den här situationen varit normal. Till exempel: Människor i Afrika lider utan vatten och mat. Jag kan inte förstå hur det är där. Och jag klagar över mitt liv, trots att jag har mat och vatten.

Amal Atrash, studerande, 18 år, ett år i Sverige

DET ÄR NOG STENARNA JAG SAKNAR MEST.

När jag vaknar på morgonen och tittar ut från balkongen, undrar jag: Var är mina bröder och mina systrar? Var är mina vänner? Var är mina släktingar?

När jag tänker på min hemstad, tänker jag på lukten av äppel- och körsbärsblommor. Doften av våren är alltid i min näsa, liksom lukten av vete under skördesäsongen. Naturen är fantastisk. as-Suwayda’ betyder ”den svarta stenen”. Landskapet är fullt av basalt. Husen är byggda av den. Stenarna är tusentals år gamla och de har en speciell doft. Det är nog stenarna jag saknar mest. Och så de antika grekiska och romerska ruinerna.

as-Suwayda’ har 600 000 invånare och det är en stad med mycket ljud. Vi åstadkommer mer oväsen än ni svenskar. På morgonen vaknar man inte av väckarklockan utan av tutande bilar.

Jag träffade min fru när jag studerade i Ukraina 1997. Jag jobbade samtidigt som jag studerade. Men främlingar behandlades dåligt där. Efter att några rasister attackerat mig, valde vi att återvända till Syrien. Livet var bekvämt. Syrien var ett billigt land att leva i. Ett vackert och säkert land. Jag arbetade som dentaltekniker.

Vi trodde att skiftet till demokrati skulle gå lätt. Den nuvarande regimen hade suttit i 40 år. Vi begärde förändring på ett fredligt sätt. Men till slut kunde man inte längre avgöra vem som hade rätt och vem som hade fel, vem som verkligen ville ha förändring och vem som ville förstöra landet.

Redan sex månader efter revolutionens början förlorade jag tron på den. Det började handla om grupp och religion. Kriminella och mördare bar vapen och ropade på demokrati och frihet.

Jag såg med egna ögon hur de stoppade enkla människor som frukt-försäljare, som går runt och ropar ut sina varor på gatorna, och de blir dödade direkt när de svarar att de är druser. Jag har själv hjälpt till att bära de döda kropparna efter dessa stackars människor. Självt är jag drus, min fru är kristen.

Den 10 maj för ett år sedan sa jag till min fru att vi måste lämna det här landet. Jag såg min granne som är 76 år gammal, han satt på

I probably miss the stones the most.

When I wake up in the morning and look out the balcony, I wonder: where are my brothers and my sisters? Where are my friends? Where are my relatives?

When I think of my hometown, I think of the smell of apple and cherry blossoms. The scent of spring is always in my nose, like the smell of wheat during the harvest season. The scenery is amazing. As-Suwayda means “the black stone”. The landscape is full of basalt. The houses are built of it. The stones are thousands of years old and they have a special smell. I probably miss the stones the most. And then the ancient Greek and Roman ruins.

As-Suwayda has 600,000 inhabitants and it’s a city full of noise. We are much noisier than you Swedes. In the morning you’re not awoken by the alarm clock, but by tooting cars.

I met my wife while studying in Ukraine in 1997. But strangers were treated badly there. After some racists attacked me, we chose to return to Syria. Life was comfortable. Syria was cheap to live in. A beautiful and safe country. I worked as a dental technician.

We thought the transition to democracy would go easy. The current regime had lasted for 40 years. We requested change in a peaceful way. But eventually you couldn’t decide who who really wanted change and who wanted to destroy the country.

Already six months after the beginning of the revolution, I lost faith in it. It began centering around affiliations and religion. Criminals and killers carried weapons and called for democracy and freedom. I saw with my own eyes how they stopped simple people like fruit sellers, and killed them immediately if they were Druze. I myself helped to carry the dead bodies. I’m Druze, and my wife is Christian.

I saw my neighbour, 76 years old, sitting on the balcony 300 meters away. A rocket hit a

balkongen 300 meter bort. En raket slog ner i bilen som stod parkerad framför huset. Splittret träffar honom och han dog rakt framför mina ögon. Vår region erövrades av IS och Nusra-fronten och det fanns ingen väg ut. Regeringen ville ha det så, så att vi skulle förstå vikten av dess fortbestånd.

Jag är förvånad över att det blir mörkt så sent på sommaren. Varje gång jag tittar ut genom fönstret är det fortfarande ljust.

Naji Krouni, dentaltekniker, 39 år, Syrien, 15 månader i Sverige

car parked in front of the house. The shrapnel hit him and he died right in front of my eyes. Our region was conquered by IS and the Al-Nusra front and there was no way out.

I am surprised that it turns dark late in the summer. Every time I look through the window it is still bright.

Naji Krouni, dental technician, 39, Syria, in Sweden for 15 months

In ten years I see myself as Swedish.

I think about the children the most. I think of their lives in Sweden and at school.

I want to work and not be dependent on financial support the Swedish government. I want to work and pay taxes and gain respect from the Swedish people. I don't want to be a burden for them.

Syria. It's the birds on the balcony when I drink coffee in the morning. The sound of people on their way to work. The smell of the flowers around our house.

The good time in Syria was when the family got together. When we ate together. I was happy when I finished military service. As when we got married. My cousin knew my future wife and he suggested we meet. And it's true: when I saw her I liked her. I had met many girls before her, but she was the only one who really attracted me. It was a kind of chemistry that made me feel like I would always be by her side.

I still remember when we went to Latakia and had a great time by the seaside.

Mom is my mom but also my dad. I love her and obey her every command. Even when she's wrong, I tell her she's right. I miss my country and my mother. The worst period in my life was when I was separated from my family.

I like this neighbourhood, where we live today. I've planted some plants and some vegetables. Things I want in my garden in the future. In ten years, I see myself as Swedish, with my own projects. Running my own business.

I would like to say thank you to the Swedes. I hope to get to their level. That my children will advance as far in school as theirs.

Zaim Omar, textile worker, 45, Syria, in Sweden for nine months

OM TIO ÅR SER JAG MIG SOM SVENSK.

Jag tänker mest på barnen. Jag tänker på deras liv i Sverige och på skolan. Jag vill arbeta och inte vara beroende av det ekonomiska stöd den svenska regeringen ger oss. Jag vill arbeta och betala skatt och få respekt av det svenska folket. Jag vill inte vara en börda för dem. Syrien, det är fåglarna på balkongen när jag dricker kaffe på morgonen. Ljudet av människor som är på väg till arbetet. Doften av blommorna runt vårt hus.

Den goda tiden i Syrien var när vi var tillsammans i familjen. När vi åt tillsammans. Jag var glad när jag slutade lumpen. Liksom när vi gifte oss. Min kusin kände min blivande fru och han föreslog att vi skulle träffas. Och det är sant: när jag såg henne, gillade jag henne. Jag hade träffat många flickor före henne, men hon var den enda som verkligen attraherade mig. Det var en sorts kemi som gjorde att jag kände att jag alltid ville vara vid hennes sida. Jag kommer fortfarande ihåg när vi åkte till Latakia och hade en fantastisk tid vid havet.

Mamma är min mamma men också min far. Jag älskar henne och lyder hennes minsta vilja. Även när hon har fel, säger jag åt henne att hon har rätt. Jag saknar mitt land och min mor. Den värsta perioden i mitt liv, var när jag var skild från min familj.

Jag är glad att jag kunde ta mina barn till Sverige. Men jag är ledsen eftersom jag känner mig som en främling. Om situationen var normal, skulle jag helst bo i Syrien. Men Sverige är bättre för mina barn. Jag älskar hur svenskarna välkomnade oss, deras respekt och deras hjälp. De är bra människor. De ger oss pengar, trots att inget tvingar dem.

Jag tycker om den här trakten, där vi bor idag. Har satt lite plantor och lite grönsaker. Sånt jag vill ha i min trädgård i framtiden. Om tio år ser jag mig som svensk, med egna projekt. Driver en egen verksamhet.

Jag blir orolig för barnen när jag hör om brinnande flyktingförläggningar och knivslagsmål. Men jag är inte rädd för svenskarna, naturligtvis inte. Jag skulle vilja säga tack till dem. Jag hoppas på att komma upp till deras nivå. Att mina barn kommer lika långt i skolan som deras.

Zaim Omar, textilarbetare, 45 år, Syrien, nio månader i Sverige

I will experience the best parts of my life in Sweden.

The smell I remember from Syria is the smell of my parents. The sound I remember is my parents' voices.

When I've finished rummaging around the house, I sit down and drink a cup of coffee, usually with my husband. In Syria, I looked forward to meeting the neighbour wives at seven o'clock to drink coffee and talk about all kinds of things. About the latest news as well as personal things, about our husbands and the problems we've had with them. In the refugee camp we could renew that habit.

The camp consisted of a number of tents on a basketball court, we stayed there for over two months. I made some female Syrian friends. And we would also gather in the morning to drink coffee. We roughly spoke about the same things. We used to tell our life stories and talk about our marriages and about funny events. And then we used to complain about our husbands.

My dad is very nice. I left my parents now when they're old. They aren't in good health. The difficult situation forced us to flee to Turkey. There we stayed for three years. I have a guilty conscience because I left my parents when they needed me. I have a sister in Germany.

I left everything in Syria. It wasn't possible to carry anything. Recently, a relative sent a picture of our bedroom. I couldn't stop crying.

I am very homesick.

First, we thought we would stay in Germany. But when we got there, we decided on Sweden. I wanted to meet my sister, I called and told her at which station we were changing trains to Sweden.

We only had two minutes between trains. She managed to get there on time. I got to hug her for two minutes and it was like a dream for us. As if we just imagined it. I hadn't seen

DE BÄSTA DELARNA AV MITT LIV KOMMER JAG ATT FÅ UPPLEVA I SVERIGE.

Den doft jag minns från Syrien är lukten av mina föräldrar. Det ljud jag minns är mina föräldrars röster.

När jag stökat klart i huset sitter jag ner och tar en kopp kaffe, för det mesta med min man. När jag var i Syrien såg jag fram emot att möta grannfruarna vid sjutiden för att dricka kaffe och prata om allt möjligt. Om det senaste som hänt och personliga saker, om våra män och problemen vi hade med dem. I flyktinglägret kunde vi förnya den vanan. Lägret bestod av ett antal tält på en basketplan, vi stannade där i över två månader. Jag fick några kvinnliga syriska vänner. Och vi brukade också samlas på morgonen för att dricka kaffe. Vi talade om ungefär samma saker. Vi brukade berätta våra livs historier och om våra äktenskap och om lustiga händelser. Och så brukade vi klaga på våra män.

Min pappa är mycket snäll. Jag lämnade mina föräldrar nu när de är gamla. De är inte vid god hälsa. Den svåra situationen tvingade oss att fly till Turkiet. Där stannade vi i tre år. Jag har dåligt samvete för att jag lämnade mina föräldrar när de behöver mig. Jag har en syster och hon är i Tyskland.

Jag lämnade allt i Syrien. Jag hade ingen möjlighet att bära med något. För en tid sedan skickade en släkting en bild av vårt sovrum. Jag kunde inte hejda mig från att gråta.

Jag har mycket hemlängtan.

Först tänkte vi stanna i Tyskland. Fast när vi kom dit ändrade vi oss till Sverige. Men jag ville träffa min syster, jag ringde och berättade för henne på vilken station vi skulle byta till tåg mot Sverige. Vi hade bara två minuter på oss mellan tågen. Hon lyckades komma i tid. Jag fick krama henne i två minuter och det var som en dröm för oss. Som om vi bara inbillade oss det. Jag hade inte träffat min syster sedan hon gifte sig för ett år sedan och flyttade till Tyskland.

Det enda jag vill är att studera. Men jag skulle inte ha något emot att arbeta om möjligheten dyker upp. Det vanliga i Syrien är att kvinnan är hemma och att mannen är ansvarig för att försörja familjen. I Turkiet

arbetade min man och jag med klädesbroderier i en fabrik i Izmir för att spara ihop pengar till resan. Barnen gick inte i skolan under de tre åren. Mina pojkar är 13 och 14.

Jag vill att mina barn ska börja i skolan. Och jag vill lära mig svenska. Den lyckliga delen av mitt liv var när jag gifte mig och fick barn. Men de bästa delarna av mitt liv kommer jag att få uppleva i Sverige.

Nazmiya Rashu, hemmafru/textilarbetare, 38 år, Syrien, nio månader i Sverige

my sister since she married a year earlier and moved to Germany.

All I want is to study. But I wouldn't mind working if the opportunity arises. The normal thing in Syria is for the woman to stay at home and for the man to provide for the family. In Turkey, my husband and I worked with clothes embroideries in an Izmir factory to save money for the trip. The children didn't go to school during those three years. My boys are 13 and 14.

I want my children to start school. And I want to learn Swedish. The happy part of my life was when I got married and had children. But I will experience the best parts of my life in Sweden.

Nazmiya Rashu, housewife / textile worker, 38, Syria, in Sweden for nine months

Suddenly a car from IS appears.

We played against an Iraqi team. I felt torn – mom is from Iraq. I used to support Iraq when they played Syria. And I admire their team captain Younis Mahmoud a lot.

Suddenly a car from IS appears. They take three football players from our team. For wearing trousers that end above the knee. One of them was a key player.

Finishing the game without them was tough. We played defensively and beat the Iraqis 4-3 on penalties.

At best I have played in the UAE Division 3. Then I was injured and had to stop. I'm a defender. I'm not so strong, so I have to pass the ball to the middle quickly. But I was the one taking penalties.

Football in Syria and Sweden. You can't compare it. Here are more possibilities. We played on gravel; had we had the same conditions as here, we could've won the World Cup.

Dad is Sunni, mom is Shia. Our hometown is under IS rule. IS is against Shia. When they came to our city, they took all Shias and Yazidis. They took my mom too. For 23 days, we didn't know anything. I remember the time without her. I couldn't eat or sleep. My younger brother cried.

Then they asked us to come to their base. I went because I'm the oldest. Mom was sick so they let her go. But I had to give them my passport as insurance. I would be responsible for her. If she fled, they would take me.

At home, mom became better. After three days we took off. It was cloudy. There are many villages along the way and all had IS roadblocks. We went from one area to another, traveling during the night. Until we came to Turkey.

I wanted my mother to be safe, even if we were to die. She gave us everything, not my dad. We are two sisters and two brothers. Mom's in United Arab Emirates now. IS are still

PLÖTSLIGT DYKER EN BIL FRÅN IS UPP.

Vi spelade mot ett irakiskt lag. Jag kände mig kluven – mamma är från Irak. Jag brukade heja på Irak när de spelade mot Syrien. Och jag beundrar deras lagkapten Younis Mahmoud mycket.

Plötsligt dyker en bil från IS upp. De tar tre fotbollsspelare från vårt lag. För korta byxor. Byxorna måste sluta under knät och deras slutade ovanför knät. En av dem var en nyckelspelare.

Att avsluta matchen utan dem var tufft. Vi fortsatte att spela defensivt och slog det irakiska laget efter straffläggning med 4–3.

Som bäst har jag spelat i Förenade Arabemiratens division 3. Sedan blev jag skadad och kunde inte fortsätta. Jag spelar back. Jag är inte så stark, jag måste få iväg bollen mot mitten snabbt, jag kan inte hålla den. Men jag var den som fick lägga straffar.

Fotboll i Syrien och Sverige. Vi kan inte jämföra. Här finns fler möjligheter. Vi spelade på grus; hade vi haft samma villkor som här, hade vi kunnat vinna VM.

Pappa är sunni, mamma är shia. Vår hembygd lyder under IS. IS är emot shia. När de kom till vår by, tog de alla shia och alla yazidier. De tog min mamma också. I 23 dagar visste vi inget. Jag kommer ihåg de 23 dagarna utan henne. Jag kunde inte äta eller sova. Min lillebror grät.

Sedan bad de oss att komma till deras bas. Jag gick eftersom jag är äldst. Mamma var sjuk, så de släppte henne. Men jag var tvungen att ge dem mitt pass som pant. Jag skulle vara ansvarig för henne. Om hon flydde, skulle de ta mig.

Hemma blev mamma bättre. Efter tre dagar gav vi oss av. Det var molnigt. Det finns många byar på vägen och i varje fanns en IS-vägsräddning. Vi tog oss från ett område till ett annat. Färdades bara under natten. Tills vi kom till Turkiet. Jag tänkte att även om vi dör, ville jag att mamma skulle vara säker. Det var hon som gav oss allt, inte min pappa. Vi är två systrar och två bröder. Mamma är i Förenade Arabemiraten nu. IS frågar fortfarande efter mig därhemma. Det är ett år och fyra månader sedan.

I Turkiet stannade vi 15 dagar tills vi hittat någon som kunde smuggla oss till Grekland. Från Grekland gick vi, först till Makedonien. I Serbien slog polisen oss. Sedan lyckades vi få tag i en karta som visade vägen

till Kroatien. Det var förbjudet att gå in i Ungern, så vi var tvungna att gå runt om. När vi kom till Österrike kände vi att vi äntligen var i Europa. Vi blev välkomnade. Vi fick kläder. Sen vet jag inte varför jag inte kände mig bekväm i Tyskland. Jag gillade Zlatan som ung. Och han är ju svensk.

Första gången jag kom till Sverige som flykting var den 25 september 2015. Jag lämnade min fru och min pappa som är 75 år och inte kan arbeta. Och mina syskon. Jag är ekonomiskt ansvarig. Min fru ringde och sa: ”Du måste jobba, vi måste ha pengar.” Här får jag inte jobb. Om jag inte åker hem får jag inget jobb. Till slut reste jag till Beirut. Men där kom jag inte vidare. ”Du har tagit dig ut ur Syrien illegalt”, sa de. Jag stannade på flygplatsen i två dygn. Sedan stack jag till Turkiet, men där måste jag ha visum. Jag fick återvända till Sverige. Då blev jag betraktad som ny flykting, med nytt ankomstdatum.

Jag tror inte att jag kommer att bo kvar i Sverige. Med de nya lagarna blir det svårt att samla familjen. Det är som ett stort hål i mig att leva utan min familj. Det är månader sedan jag träffade mamma. Jag lever och lever inte.

Qusai Al-Hindawi, 28 år, fotbollsspelare, Syrien

asking about me at home. That was a year and four months ago.

We stayed in Turkey until someone smuggled us to Greece. From there, we went to Macedonia. In Serbia, the police struck us. We got a map showing the route to Croatia. We couldn't enter Hungary so we had to walk around. In Austria we finally felt we were in Europe. We were welcomed. We got clothes. I don't know why I felt uncomfortable in Germany. I liked Zlatan as young. And he is Swedish.

The first time I came to Sweden as a refugee was September 25, 2015. I left my wife, my dad who is 75 and my siblings. I'm financially responsible. My wife called and said, "You have to work, we have to have money." Here I don't get work. If I don't go home, I don't get a job. In the end I traveled to Beirut, but was stopped there. "You've left Syria illegally," they said. I stayed at the airport for two days. Then I went Turkey, but there I needed a visa. I had to return to Sweden. Then I was considered a new refugee, with a new arrival date.

I don't think I will stay in Sweden. With the new laws it becomes difficult to relocate the family. Living without my family feels like a big hole in me. It's been months since I met mom. I live and do not live.

Qusai Al-Hindawi, 28, football player, Syria

When I woke up in the morning my brother had taken my car.

It's a long story. I was so angry. When I woke up in the morning my brother had taken my car. I had to wait for the bus. I hailed a bus but the driver didn't stop. So I stepped in front. The bus stopped and I entered. I could see it was full of people.

Next to the bus driver is a soldier. Can I sit next to him? "Where are you going?" he asks. "Don't I look like I'm going to university?" "That's okay," says the soldier. I give the driver money, but he has no change. So I tell him he'll get it next time.

On the way to the university is a checkpoint. Every time I go through, the soldier asks for ID. He knows my name, yet he always asks for ID.

At the checkpoint there's a fast-track lane for important people and the army. A soldier on the ground salutes as bus is let through.

I'm thinking: "It was a very well-known soldier ..." I say to my co-passenger: "But they stop us every time ..." The soldier says, "Don't worry, you're with me." People in the back of the bus start talking and laughing. They're talking about me.

The bus is dark, with dark windows. I notice the bus is full of soldiers. I'm thinking: "No, this can't be an army bus." Then I look at the driver - he's a soldier too.

The blood rushes to my head. I'm alert.

I quietly tell the soldier next to me: "Boss, I now realize where I am ..." He answers: "Now you're following with us to collect ammo. Then you'll come with us and wage war. We're gonna kill bad people. " "Please, I have a test ...". "No, now you come with us." Then everyone laughed. "You have to drink coffee before leaving home." I have a ten-minute walk from the station to the university. But they ask me where I'm stopping. "Mamoun University for Science and Technology". Then they drive me right to the main entrance.

NÄR JAG VAKNADE PÅ MORGONEN HADE MIN BROR TAGIT MIN BIL.

Det är en lång historia. Jag var så arg. När jag vaknade på morgonen hade min bror tagit min bil. Jag fick vänta på bussen. Vi bodde lite utanför staden. En buss kom och jag gjorde tecken, men chauffören stannade inte. Så jag ställde mig i vägen. Då stannar bussen och jag går ombord. Det är skumt, men jag ser att den är full av folk.

Bredvid busschauffören sitter en soldat. Kan jag sitta bredvid honom? "Vart ska du?" frågar han. "Ser jag inte ut som att jag ska till universitetet?" "Det är okej", säger soldaten. Jag ger chauffören pengar, men han kan inte växla. Så jag säger till honom att han får nästa gång.

På vägen till universitetet ligger en checkpoint. Varje gång jag ska igenom frågar soldaten efter leg. Varje dag tilltalar han mig med namn, ändå ska han se mitt id.

Vid checkpointen finns det en gräddfil för viktiga personer och för armén. Där öppnar de för bussen bara, och soldaten på marken gör honnör.

Jag tänker: "Det var väl en väldigt känd soldat..." Jag säger till min bänkgranne: "Men de stoppar ju oss varje gång..." Soldaten säger: "Var inte orolig grabben, du är med mig." Innan vi kommer fram till universitetet börjar de bak i bussen snacka och skratta. De pratar om mig.

Det är skumt i bussen. Den har mörka fönster. Jag tittar efter lite noggrannare och ser en buss helt full av soldater. Jag tänker: "Nej, det här kan inte vara en armébuss." Då tittar jag på föraren – han är också soldat.

Blodet rusar till mitt huvud. Jag vaknar upp.

Jag säger inställsamt till soldaten bredvid: "Chefen, jag inser nu var jag är..." Han svarar: "Nu följer du med oss och hämtar ammunition. Sen får du följa med oss och kriga. Vi ska döda dåliga människor." "Snälla jag har prov..." "Nej, nu följer du med." Sen skrattade alla. "Du måste dricka kaffe innan du går hemifrån." Jag har tio minuters promenad från busstationen till universitetet. Men de frågar mig var jag pluggar. "Teknis." Sen kör de mig ända fram till huvudingången.

Jag bodde själv med mamma. En natt kunde jag inte sova för krevaderna.

Vi hörde rykten att en annan grupp skulle ta över vår stadsdel. Vi stack till min brors hus.

De erövrade stadsdelen och flyget bombade. Många jag kände dog. Jag såg min mamma gråta så att hon skakade. Min bror är i Tyskland. Min mamma, mina andra bröder och min syster är kvar i Aleppo.

Väntan är så lång att jag börjat glömma mina drömmar. Jag studerade för att bli byggnadsingenjör. Jag skulle vilja fortsätta studera. Gå tillbaka till mitt normala liv. Det är mitt stora hopp. Men, utan min familj och mina vänner...

När jag var 14 år gammal, brukade min farbror komma hem till oss. Han berättade historier om när han bodde i Europa. Att det var tufft. Att han pluggade vidare. Hur han från noll och intet, blev mycket betydelsefull. Han berättade att Europa var vackert. Han pratade om Sverige. Jag brukade drömma om att flytta till Europa och jobba där. Det fastnade i mitt huvud. Om du arbetar hårt i Sverige får du skörda frukterna av ditt slit. I Syrien får du bara se dåliga saker.

Abdul Malek Helwani, student, Syrien

I lived with mom. One night I couldn't sleep for the explosions. We heard rumours that another group would take over our neighbourhood. We left for my brother's house.

They commandeered the district and the airplanes bombed. Many I knew died. I saw my mother cry so much she shook. My brother's in Germany. My mom, my other brothers and my sister are left in Aleppo.

The wait is so long that I've begun to forget about my dreams. I studied to become a construction engineer. I'd like to continue studying. Go back to my normal life. It's my big hope. But, without my family and my friends ...

Abdul Malek Helwani, student, Syria

RESTEN AV VÅRT LIV BÖRJAR NU!

Igår fick vi vårt uppehållstillstånd.

Vi har väntat och väntat. Sedan gjorde vi äntligen intervjun. Den tog två timmar. Vi var extremt nervösa. Men tjänstemannen var väldigt bra, så vi blev lugna av att träffa honom. Han kunde förstå vår situation.

Jag är full av energi. Nu kan vi börja vår framtid i det här landet. Först måste vi skaffa oss ett större hem. Resten av vårt liv börjar nu!

Jag vill studera. Har bara gått nio år i grundskola. Att utbilda kvinnor anses inte vara viktigt i Syrien. Två år efter skolan gifte jag mig. Jag kommer inte att bli någon av betydelse, som en läkare. Jag kanske kan jobba på dagis. Ett jobb skulle göra att jag kom ut.

Det var ett traditionellt bröllop. Jag tänkte inte på att gifta mig. Men han bad om min hand och jag sa ja. Min mamma och pappa ville få mig gift. Hos oss måste en flicka bli gift. Om hon förblir ensam, kallar folk henne nucka. Det vill inga familjer ska hända deras flicka. Dessutom blir hon en börda för sina föräldrar om hon inte är gift vid 18. Självt jag rädd för att bli bunden, liksom för ansvaret jag fick som ung.

Bästa tiden var i skolan, tillsammans med mina vänner, när vi lekte. Vi gick till en lekpark, gungade. Pratade och skrattade. Vi var fem flickor. Min kusin var min bästis. Hon är kvar i Syrien. Jag saknar henne så mycket. Vi stod varandra mycket nära tills vi båda gifte oss. Vi kom ifrån varandra och träffades inte mycket. Men vi talas fortfarande vid på mobilen. Vi pratar om de underbara dagar vi tillbringade tillsammans.

Hemmafru, 24 år, Syrien, ett år i Sverige

“The rest of our lives begin now!”

Yesterday we received our residence permit.

We’ve been waiting and waiting. Then we finally did the interview. It took two hours. We were extremely nervous. But the official was very good and he made us calm and understood our situation.

I’m full of energy. Now we can start our future in this country. First, we need to get a bigger home. The rest of our lives begin now!

I want to study. I’ve only done nine years of elementary school. Educating women is not considered important in Syria. Two years after school, I married. I won’t become someone important, like a doctor. Maybe I can work in a kindergarten. A job would make me come out.

It was a traditional wedding. I wasn’t thinking about marriage. But he asked for my hand and I said yes. My parents wanted to get me married. With us, a girl must get married. If she stays single, she’s called a spinster. No family wants that to happen to their girl. If she isn’t married by the age of 18, she becomes a burden for her parents. I was afraid to be tied down, and scared of the responsibility.

The best time was at school, together with my friends when we were playing. We would chat and laugh. We were five girls. My cousin was my best friend. She’s still in Syria. I miss her so much. We were close until we both got married. We drifted apart and didn’t meet much. But we are still talking on the phone. We are talking about the wonderful days we spent together.

Housewife, 24, Syria, in Sweden for one year.

I really like driving a truck.

I stood watching my son. He played on the street with the other kids. Suddenly, the fighter plane came in low above the houses. The sound was terrible. The children were dispelled. I saw the horror in my sons eyes when he ran toward me. I felt like I wanted to open my chest and protect him inside my own body. My child’s fear was the main reason I left Syria. I’m sure the Swedes don’t understand. They’ve never felt the fear of war.

Another time was at a gas station. A 13-year-old kid worked there. He filled my car with diesel. Suddenly a bomb hit a building 300 meters away. The boy could be hit with shrapnel. I protected him with my body. All the children left the building in question. They were covered with dust. I think we, lorry drivers, are among the most exposed because we travel a lot.

I drive a Scania. Perhaps that was one of the reasons I wanted to go to Sweden.

Why truck driver? King of the road of course! Everyone who has a job should enjoy it. I really like driving a truck. Sometimes you deliver food, sometimes stone. Sometimes you drive things to someone who really needs it. Sometimes it’s just business. I’ve been to Turkey 30 times, I’ve been to Jordan, and I’ve been all over Syria.

My family has had a haulage business for a long time. Most men work with that. The truck is my second family and my second home. My wife would probably say that if I had to choose, I’d choose the truck ... I like working on the truck. Responsibility is a good feeling. That they trust you.

Truck driver, 28, Syria, in Sweden for one year

JAG TYCKER VERKLIGEN OM ATT KÖRA LASTBIL.

Jag stod och tittade på min son. Han lekte på gatan tillsammans med grannbarnen. Plötsligt kom stridsflygplanen in lågt över husen. Ljudet var fruktansvärt. Barnen skingrades. Jag såg skräcken i ögonen när han sprang mot mig. Det kändes som att jag ville öppna mitt bröst och skydda honom inne i min egen kropp. Jag är säker på att svenskarna inte förstår, de har aldrig upplevt krigets rädslor.

En annan gång var det vid en bensinstation. Det var en 13-årig kille som jobbade där. Han fyllde min bil med diesel. Plötsligt exploderade en bomb i en byggnad 300 meter bort. Pojken kunde träffas av flygande splitter. Jag skyddade honom med min kropp. Alla barnen lämnade byggnaden där det exploderat. De var täckta av damm. Jag tror att vi, lastbilschaufförerna, är bland de mest utsatta eftersom vi åker runt mycket. Jag körde Scania. Kanske var det ett av skälen till att jag ville till Sverige.

Varför lastbilschaufför? King of the road naturligtvis! Alla som har ett jobb, borde tycka om det. Jag tycker verkligen om att köra lastbil. Ibland kör man mat, ibland sten. Ibland kör man saker till någon som verkligen behöver det. Ibland är det bara business. Jag har varit i Turkiet 30 gånger, jag har varit i Jordanien, jag har varit över hela Syrien.

Min familj har haft åkeri länge. Lastbilen är min andra familj och mitt andra hem. Min fru skulle nog säga att var jag tvungen att välja, skulle jag välja lastbilen ... Jag tycker om att fixa med bilen. Det är en bra känsla att ha ansvar. Att de litar på dig. Jag kan inte vara stilla. Här har jag byggt staket. Målat om husen. Gjort rent lägret.

Nu påbörjar vi ett nytt liv. Jag älskar att arbeta och jag vill ge tillbaka till Sverige, som gav oss så mycket. Vi vill ändra bilden av araber och muslimer. Jag har två söner, den ena tre månader gammal. Mina barn, som är födda här, kommer kanske aldrig att få chansen att besöka Syrien. Därför kommer jag att säga till dem: Sverige är ert land. Om min fru vill jobba, vill jag att hon ska jobba. Jag vill att hon ska känna sig som en aktiv del av det svenska samhället.

Lastbilschaufför, 28 år, Syrien, ett år i Sverige

I was in charge of two blocks and all the elevators.

You think we refugees are one and the same person. You can't tell that I'm not from Syria. You think we don't have any education. I'm from Iraq, from Mosul. I'm a civil engineer. I'm a football player. Dad is an engineer. My brother is an engineer. I've been studying for five years.

I'm a location engineer. I get up at six in the morning. Half past seven I'll be at the building site. In Iraq, there are many roadblocks. It takes time. I go to the office, pick out blueprints and my helmet. We have a meeting. We decide what to do and where. When I'm done, I'll check everything. At a quarter to ten we have a fifteen-minute break. A little tea, something sweet. It was a big project: ULT, University Lake Towers. Sixteen building blocks, eleven floors high. A really tall building for Iraq. I was in charge of two blocks and all the elevators, sixteen pieces. We were fifteen engineers and eight assistants. My brother and I worked there, as did three of my friends. It was good. We solved any problems that arose together. We could test a lot of stuff.

The worst thing that happened to me at work? We worked in a dangerous area. IS was nearby. We put sewers in a street, Baghdad Street. When we refill it, it has to be with a big layer of substrates and asphalt. It means many trucks with materials and a lot of warm asphalt. So we decided to wait for another day. But IS can bury bombs in the gravel. When the army drove past, it exploded. The project leader was interrogated and kept in prison for six months.

Musab Azad, 28, construction engineer, Iraq, in Sweden for one year

JAG HADE ANSVARET FÖR TVÅ BYGGKROPPAR OCH ALLA HISSARNA.

Ni tror att vi flyktingar är en och samma person. Ni kan inte se att jag inte är från Syrien. Ni tror att vi inte har någon utbildning. Jag är från Irak, från Mosul. Jag är civilingenjör. Jag är fotbollsspelare. Pappa är ingenjör. Min bror är ingenjör. Jag har studerat i fem år.

Jag är platsingenjör. Jag går upp sex på morgonen. Halv sju ska jag vara på byggplatsen. I Irak är det många vägspärrar på väg till jobbet. Det tar tid. Jag går till kontoret, plockar fram ritningar och hjälm. Byter till overall. Vi har möte. Vi bestämmer vad som ska göras och var. När det är klart kontrollerar jag. Kvart i tio är det femton minuters rast. Lite te, något sött. Det var ett stort projekt: ULT, University Lake Towers. Sexton byggkroppar, elva våningar höga. Riktigt höga hus för att vara i Irak. Jag hade ansvaret för två byggkroppar och alla hissarna, sexton stycken. Vi var femton ingenjörer och åtta assistenter. Jag och min bror arbetade där, liksom tre av mina vänner. Vi hade det riktigt trevligt. Vi jobbade i ett farligt område. IS var i närheten. Vi la avloppsrör i en gata, Bagdad Street. När vi fyllt igen, ska det på trettio centimeter underlagsmaterial och asfalt. Det innebär många lastbilar med material. Mycket asfalt och den ska vara varm. Så vi beslutade att vänta med det till en annan dag. Men är gruset bart har IS möjlighet att gräva ner bomber. Så när armén körde förbi exploderade det. Projektledaren blev förhörd och fick stanna i fängelset i sex månader.

Jag tänker på mina vänner, jag pluggade i Mosul. Jag tänker på hur det luktar i Mosul. Människornas goda hjärtan. Min lillebror, jag saknar honom så. Mina föräldrar är i Erbil tillsammans med honom. Mina systrar är kvar i Mosul med sina familjer. IS har brutit alla kommunikationslinjer. Jag har inte pratat med dem på två år.

Jag har arbetstillstånd. Ni har bostadsbrist. När jag går runt och säger att jag vill ha jobb och att jag har erfarenhet, säger de att jag först måste ha uppehållstillstånd. Fotboll spelar jag för Färjestaden.

Musab Azad, 28 år, byggnadsingenjör, Irak, ett år i Sverige

I live my whole life through the phone.

She always talked about him, about what a kind person he was. She was his cousin and we studied together at university. She always turned to him when she needed comfort and encouragement. I used to imagine how he looked, and I was eager to meet him.

One day we left the halls of residence. She turned around and said, "There's my cousin, there's my cousin." So I tried to find him in a group of handsome young guys standing nearby. "Who is he, who is he?" I asked her. When she pointed him out, I got a shock. He had shaved his head completely and two of his front teeth were broken. I was disappointed. He asked if we wanted to drink coffee somewhere. I said no and turned around: "We are busy, we're shopping." He insisted on joining us. I noticed he was funny and tried to make me laugh.

A little later he came to Aleppo where I lived, to make sure his sister was getting her education. She was divorced with a young daughter. I admired that he cared about his sister's education even though she was divorced. Then I became friends with his sister, and started teaching her Arabic. She came to visit me at home. He drove her, so we met every now and then.

One day, the sister said he wanted to meet me alone. I was very nervous and afraid of what he would say to me. He proposed. I didn't believe my ears, I felt so happy.

My husband used to grow parsley in our garden. Every day I used to make a lot of tabbouleh of that parsley. All the neighbours and relatives knew that I was making tabbouleh every day, so they would come to visit. Then we ate together. It's one of the things I miss a lot today. We also had a fig tree we used to sit under and talk and laugh, especially in the afternoons. My brother was a doctor. He built a small hospital in our neighbourhood with help

JAG LEVER HELA MITT LIV GENOM TELEFONEN.

Hon pratade alltid om honom, om vilken trevlig person han var. Hon var hans kusin och vi studerade tillsammans på universitetet. Hon vände sig alltid till honom när hon var ledsen, eftersom han tröstade och uppmuntrade henne. Jag å min sida brukade fantisera om hur han såg ut, inspirerad av min väns prat. Jag var ivrig att möta honom.

En dag lämnade vi gemensamt studenthärbärgen. Då vände hon sig om och sa: "Där är min kusin, där är min kusin." Så jag försökte hitta honom i en grupp av snygga unga killar som stod nära oss. "Vem är han, vem är han?" frågade jag henne. När hon pekade ut honom fick jag en chock. Han hade rakat huvudet helt kalt och två av hans framtänder var avbrutna. Jag var besviken. Han frågade om vi ville dricka kaffe någonstans. Jag sa nej och vände mig om: "Vi är upptagna, vi ska shoppa." Han å sin sida insisterade på att gå med oss. Jag märkte att han var rolig och försökte få mig att skratta.

Lite senare kom han till Aleppo där jag bodde, för att se till att hans syster fick undervisning. Hon var franskild med en liten dotter. Jag beundrade att han brydde sig om att systemen skulle få utbildning trots att hon var franskild. Sen blev jag vän med systemen också. Jag började undervisa henne i arabiska. Hon kom på besök hemma hos mig. Han var den som körde henne, så vi träffades då och då.

En dag sa systemen att han ville träffa mig i enrum. Jag var väldigt nervös och rädd för vad han skulle säga till mig. Han friade. Jag trodde inte mina öron, så lycklig kände jag mig.

Min man brukade odla massor med persilja i vår trädgård. Varje dag brukade jag göra massor av tabbouleh av den persiljan. Alla mina grannar och släktingar visste att jag gjorde tabbouleh varje dag, så de brukade komma på besök. Så åt vi tillsammans. Det är en av de saker jag saknar mycket idag. Vi hade också ett fikonträd vi brukade sitta under och prata och skratta, särskilt på eftermiddagarna.

Min bror var läkare. Han byggde ett litet sjukhus i vår stadsdel, med stöd från humanitära organisationer för att vårda de skadade i

inbördeskriget. Han blev hotad eftersom han vårdade alla, oavsett vilken religion eller organisation de tillhörde. Jag rådde honom att lämna Syrien och ta sig till Sverige, eftersom det är ett land med fred och humanitet. Jag hjälpte honom ekonomiskt. Vi kontaktade smugglare och han kom fram till Grekland 2014. Där försvann han.

Syrien är slut. Den sista tiden kvävdes jag där. Jag kan fortfarande inte förstå att mina föräldrars hus har brunnit ner. Att mitt hus också har brunnit. Jag lever hela mitt liv genom telefonen nu. Kommunikerar med mina föräldrar, skickar bilder från vardagen.

Jag känner att jag har mycket att ge, men att allt har stoppats. Jag måste få uppehållstillstånd och jag måste behärska det svenska språket. Jag är här med mina tre barn. Det är ett tungt ansvar i ett nytt samhälle.

Jag gillar de svenska biblioteken. När mina barn sover läser jag böckerna jag lånar på biblioteket. Jag beundrar verkligen biblioteken här. Jag kan låna böcker trots att jag inte har uppehållstillstånd. Dessutom tycker jag om svenskarna, de verkar vara snälla och blygsamma. Jag känner att jag skulle kunna leva bland dem.

Rasha Alosman, 33 år, lärare i arabiska, Syrien, ett år i Sverige

from humanitarian organizations, to care for the injured of the civil war. He was threatened because he cared for everyone, no matter what religion or organization they belonged to. I advised him to leave Syria for Sweden because it is a country of peace and humanity. I helped him financially. We contacted smugglers and he arrived in Greece in 2014. There he disappeared.

Syria is over. The last time I was there I choked. I still can't understand that my parents' house has burned down. That my house has also burned. I live my whole life through the phone now. Communicating with my parents, sending pictures from everyday life.

I feel I have a lot to give, but everything has stopped. I have to get a residence permit and I have to master the Swedish language. I'm here with my three children. It is a heavy responsibility in a new society.

I like the Swedish libraries. When my children sleep, I read the books from the library. I really admire the libraries here. I can borrow books even though I don't have a residence permit. I also like the Swedes a lot. They seem kind and modest. I feel I could live among them.

Rasha Alosman, 33, teacher of Arabic, Syria, in Sweden for one year

I really like Gordon Ramsay.

I'm here to pay the price for something that I'm not responsible for. Circumstances were generally tough. My brother is older than me and we're very close. When he was innocently imprisoned for 18 months without prosecution, I thought that a person who can suffer such injustice couldn't claim to have a life. I thought I'd be unable to lose more if I left Syria.

I started working at restaurants when I was 15. I feel very comfortable when I cook. If I'm irritated, I cook to relax.

I loved my work and aimed to be a head chef. Sometimes the workday was eight hours long. Sometimes I started at nine in the morning and ended at two in the evening. When there was pressure, we would try to break the tension by joking and laughing, to avoid getting too stressed.

One day I worked in a fancy restaurant. All customers were rich. They came to the restaurant in expensive and elegant clothes. A big pot of oil began burning while we were working. The fire was impossible to extinguish without creating lots of smoke or setting the kitchen ablaze. We decided to roll the entire stove, with the burning saucepan, out of the kitchen. That meant rolling it through the dining room – with all the customers eating to the sound of soft music. We rolled smiling. I remember the short distance to the front door seeming like it would never end. Of course, everyone looked surprised at us. But we laughed and laughed as if nothing had happened until the mission was completed. Then we returned to the kitchen, while others tried to extinguish the fire.

I really like Gordon Ramsay. He has charisma, control and a strong personality in the kitchen. And he has an army of cooks beneath him.

Overall, I am best at making oriental food, and especially a lamb dish called ouzi. I'm

JAG TYCKER VERKLIGEN OM GORDON RAMSAY.

Jag är här för att betala priset för något som jag inte har något ansvar för. Omständigheterna var i allmänhet tuffa. Min bror är äldre än jag och vi är väldigt fästa vid varandra. När han blev fängslad i 18 månader utan åtal och utan skuld tänkte jag att en människa som kan lida sådan orätt kan inte kalla det han har för liv. Jag tänkte, att om jag lämnar Syrien kommer jag inte att kunna förlora mer.

Jag började jobba på restauranger när jag var 15. Jag känner mig väldigt bekväm när jag lagar mat. Är jag irriterad lagar jag mat för att slappna av.

Jag älskade mitt arbete och siktade på att bli köksmästare över alla de andra kockarna. Ibland var det åtta timmars arbete per dag. Ibland började jag nio på morgonen och slutade klockan två på natten. När det är hård press, brukade vi försöka bryta spänningen genom att skoja och skratta, så att vi inte blev för stressade.

En dag arbetade jag i en sofistikerad restaurang. Alla kunder var rika. De kom till restaurangen i dyra och eleganta kläder. När vi jobbade i köket, började det brinna i en stor kastrull med olja. Det var omöjligt att släcka elden utan att det skulle bli en massa rök eller att köket skulle fatta eld. Mina kollegor och jag beslutade oss för att rulla ut hela spisen med den brinnande kastrullen för att få den ur köket. Men för att få ut den måste vi rulla den genom matsalen – där satt alla kunderna och åt till ljudet av soft musik. Vi rullade leende. Jag kommer ihåg att avståndet till ytterdörren var kort, men det kändes som om vägen aldrig tog slut. Naturligtvis tittade alla förvånat på oss. Men vi skojade och skrattade som om inget var fel, tills uppdraget var slutfört. Sen återvände vi till köket, medan andra försökte släcka elden.

Jag tycker verkligen om Gordon Ramsay. Han har karisma, kontroll och en stark personlighet i köket. Så har han en armé av kockar under sig.

Jag är bäst på orientalisk mat överhuvudtaget och särskilt en lammrätt som kallas quzi. Jag är också väldigt bra på att lägga upp mat på ett snyggt sätt. En bra dag på jobbet är när det är en stor fest. Jag har förberett den i dagar och alla assistenterna har fått uppgifter. Det känns om allas ögon vilar på mig. Hur kommer jag att klara dagen? Och när

jag börjar servera maten känns det som om jag är en person som påbörjat en hälsning och nu väntar på kundens svar.

Bara två gånger i mitt liv har någon skickat tillbaka tallriken orörd eftersom de inte tyckte om maten och hade klagomål. Två gånger.

Jag letade efter arbete så fort jag kom till Sverige. Jag gick omkring i staden och tittade efter restauranger som behövde kockar. Även när det var riktigt kallt cyklade jag runt, tills jag en dag hittade en ny restaurang som inte hade öppnat än. Den såg libanesisk ut. Jag gick in och träffade arbetarna som höll på att renovera stället. Jag frågade om ägaren och de sa att han var på en resa. Jag lämnade mitt telefonnummer och berättade om min situation. Jag hade en stark känsla att ägaren skulle höra av sig. Tolv dagar senare ringde telefonen. Det var ägaren som ville träffa mig. Jag stack dit – och började arbeta samma dag. Senare förstod jag att de varit utan kock i två dagar eftersom den gamle slutat. Jag började jobba direkt och kände mig ansvarig för andra anställda. Jag arbetade med restaurangens standardmeny, men la till några av mina smaker. Jag är bra på att göra appetizers: tabbouleh, fattoush, mtabbal, hummus...

Nu har jag lärt mig köksterminologin, men jag måste lära mig mer. När vi har paus, vill jag kunna diskutera med mina kollegor på svenska.

I Syrien hade jag fyra vänner. Varje dag gick vi fem runt i grannskapet i staden, pratade, skrattade, skojade med varandra. Idag är vi skilda åt. Jag skulle vilja uppleva en dag till tillsammans med dem, när vi går runt på gatorna.

Jag tog med en tändare hemifrån som jag älskar. Min syster gav den till mig. Jag tog också med mig en silversked som används för te. Mina föräldrar gav den till mig.

De egenskaper jag vill att min drömflicka ska ha, har ändrats efter flykten. Nu vill jag att hon ska vara väldigt kärleksfull eftersom jag saknar familjens ömhet. Jag bryr mig inte om nationalitet. Vad som är viktigt är att hon kompenserar frånvaron av min familjs kärlek.

F m l, 28 år, kock, Syrien, elva månader i Sverige

also very good at presenting food in a nice way. A good day at work is when there's a big party. I have prepared it for days and all the assistants have been given tasks. It feels if everyone's eyes rest on me. How will I manage the day? And when I start serving the food, it feels like I'm a person who has started a greeting, and is now waiting for the customer's response.

Only twice in my life has someone returned a plate untouched because they complained about the food. Twice.

I was looking for work as soon as I came to Sweden. Even when it was really cold, I cycled around until one day I found a new restaurant that hadn't opened yet. It looked Lebanese. I went in and met the workers renovating the place. I asked for the owner and left my phone number. Twelve days later, the phone rang. I got there – and started working the same day. I worked with the restaurant's standard menu, but added some of my own tastes. I'm good at making appetizers; Tabbouleh, fattoush, mtabbal, hummus ...

In Syria I had four friends. Each day we went around the neighbourhood, talking, laughing, and joking with each other. Today we are separated. I would like to experience a day together with them as we walk around the streets. The characteristics I want my dream girl to have, have changed after the escape. Now I want her to be very loving, because I lack the family's tenderness. I don't care about nationality. What's important is that she compensates for the absence of my family's love.

F m l, 28, chef, Syria, in Sweden for eleven months

If I meet a girl from Sweden, she has done everything.

Five years I have been waiting. I'm so disappointed.

I want to start my life. The best time of my life ought to be now. But for five years – nothing. I want a job. I want to marry, see my children go to school. I have no friends. I want to go out with friends.

I need a girlfriend. My old friends have married and changed. I haven't married. Dad comes with suggestions. But I must want it, too. I had a friend who married because she didn't want to wait. I want to be in love.

If I meet a girl from Sweden, she has done everything.

Dad liked that I wanted to study English. I wanted to be an agronomist, but my grades weren't enough. And if I study for a year or two without completing it, I will still benefit from the English. I like to translate, but I'd like even better to become a teacher. Actually, I'm not so interested in teaching. It's the kids I like.

I miss Damascus so much. People in Damascus have a special relationship. At first you don't like the city. After a year, you can't leave, but you don't know why. You are helping each other almost too much. September 28, 2012 was the last day in the house. Our neighbour had a car. He could've gone without us, but he told dad, "You have girls, I'm waiting for you." We moved from place to place. We spent one year in Syria, two in Turkey. In November 2015 we arrived in Sweden - the country of human rights.

The Swedes work sooo slowly. If you give them papers, they may look at them. Then they drink some coffee. When they come and give us information they are so composed. I want to know: what is the secret?

Susan, 34, Syria, 10 months in Sweden

EN TJEJ FRÅN SVERIGE HAR GJORT ALLT.

I fem år har jag väntat. Jag är så besviken.

Jag vill börja mitt liv. Min bästa tid borde vara nu, jag måste göra allt nu. Men under fem år – inget. Jag vill ha ett arbete. Jag vill gifta mig, se mina barn gå till skolan. Jag har inga vänner. Jag vill gå ut med vänner.

Ibland behöver du föräldrarna, ibland dina syskon, ibland vänner. Du behöver olika sorters kärlek. Jag behöver en tjejkompis. Mina gamla kompisar har gift sig och förändrats. Jag har inte gift mig. Pappa kommer med förslag. Men jag måste vilja, jag också. Jag hade en vän i min ålder. Hon gifte sig bara för att hon inte ville vänta. Jag vill vara kär.

Om jag träffar en tjej från Sverige har hon gjort allt.

Jag tror inte på att återvända till Syrien. Jag vill besöka Syrien, men jag vill inte återvända och stanna. Det blir inte detsamma. Jag vill ha ett liv. I Syrien finns inget liv.

Jag har pluggat till engelsklärare på universitetet. Jag har varit sekreterare på ett företag i ett år och arbetat i en skola där vi bodde. Samtidigt gav jag privatlektioner. Men att arbeta blev farligt efter att kriget började. Pappa tyckte att jag skulle studera engelska. Jag ville bli agronom, men mina betyg var inte tillräckligt bra. Och om jag studerar ett år eller två och inte fullföljer, har jag ändå nytta av engelskan. Egentligen är jag inte så intresserad av att lära ut. Det är barnen jag tycker om.

Jag saknar Damaskus så mycket. Allt är annorlunda där. Det är en speciell relation mellan människor i Damaskus. Första gången tycker du inte om staden. Efter ett år kan du inte åka därifrån, men du vet inte varför. Man hjälper varandra nästan för mycket. Den 28 september 2012 var sista dagen i huset. Vår granne hade bil. Han hade kunnat åka utan oss, men han sa till pappa: "Du har flickor, jag väntar på dig." Vi flyttade från ställe till ställe. Ett år tillbringade vi i Syrien, två år i Turkiet. Sen kom vi till Sverige i november 2015 – de mänskliga rättigheternas land.

Svenskarna jobbar sååå långsamt. Om du ger dem papper, tittar de kanske på dem. Sen dricker de lite kaffe. När de kommer och ger oss information är de så saktmodiga. Jag vill veta: vad ÄR hemligheten?

Susan, 34 år, lärare, Syrien

SVENSKA ÄR MITT SJUNDE SPRÅK.

Det finns ju gräsklippare från Stiga också, säger mina kompisar. Ska du ha det med? Jag har kollat JO Wallner på Youtube. Tyska Donic sponsrar den irakiska ligan. Men jag vill inte ha en Donic. Det är bara Stiga jag använder. JO Wallner använde Stiga. Och Mikael Appelgren.

Ligan i Irak är kanske bättre än den i Sverige. Men den är inte stor. Jag kanske känner alla spelare. I Sverige finns typ en miljon pingisspelare. Alla är inte lika bra. Jag har spelat handboll också. Men jag vill inte att någon annan gör ett misstag som jag måste fixa. Nu är det bara jag som gör misstag och det är jag som vinner. Allt finns i Irak. Men du känner dig inte säker. Om jag ska åka till klubben måste jag passera tio checkpoints. Jag måste svara på frågor. Jo, jag spelar i landslaget. Om polisen är på gott humör går allt bra. Är han på dåligt humör, vill han se leg och ringa klubben. Trots att jag går förbi varje dag. Och du får vänta två timmar. Jag hade det jättebra. Men det är inte säkert. Sunni och shia. Alla bryr sig inte. Men de som är dumma i huvudet har pistoler. En pistol kostar 200 kronor. Det farligt, särskilt om du gör något alla känner till: ”Han spelar i nationella ligan, honom kidnappar vi.”

När USA bekämpar terroristerna jämnar de ett samhälle med marken, sen är de nöjda. Det blir vardag: ”Det är krig i bergen.” ”Jaha, nu måste jag åka till klubben.” Jag är uppvuxen med pistoler. I klädaffären finns en särskild avdelning för militärkläder. Det står redan USA på dem.

Jag älskar språk. Svenska är mitt sjunde språk. Pappa var chef för museet i Mosul. Jag tolkade eftersom många på museet inte kunde engelska.

IS hatar tolkar. Vi ska bara prata arabiska. Så jag lämnade Mosul direkt. Familjen skulle komma efter. De skulle bara samla ihop sina rejer. IS har tagit pappa, vårt hem, min brors bil. Det är två och ett halvt år sen jag pratade med min bror. Det finns inget internet. Ingen telefon. Jag tänkte att om jag är kvar i Irak dör jag, där eller under resan. I Sverige, kanske jag får ett bra liv. Om JO Wallner kan vinna mot kinesiska spelare, måste regeringen vara bra.

Tamim Badawi, 19 år, tolk/fotograf/pingisspelare, Irak

Swedish is my seventh language.

There are also Stiga lawnmowers, my friends tell me. Do you want one as well? I have watched JO Wallner on YouTube. German Donic sponsors the Iraqi league. But I don't want a Donic. I only use Stiga. JO Wallner used Stiga. And Mikael Appelgren. The Iraqi league may be better than the Swedish. But it's not big. I possibly know all the players. In Sweden, there are one million table tennis players. But not everyone is as good.

Everything's in Iraq. But you don't feel safe. To get to the club I have to pass ten checkpoints. I have to answer questions. "Yes, I play in the national team." If the police officer is in a good mood, everything is fine. If he's in a bad mood, he wants to see ID and call the club. Even though I walk past every day. And you have to wait two hours. I had a great life. But it's not safe. Sunni and Shia. No one cares. But those stupid in the head carry guns. A gun costs 200 kronor.

When the United States is fighting terrorists, they level a village to the ground, and then they're satisfied. It becomes a daily occurrence: "There's war in the mountains." "Well, I have to go to the club." I grew up with guns. In the clothing store there's a special department for military clothing. They already had United States embroidered on them.

I love languages. Swedish is my seventh. Dad was the head of the Mosul museum. I interpreted a lot because few at the museum spoke English. IS hates interpreters. We should only speak Arabic. So I left Mosul straight away. IS has taken my dad, our home, my brother's car.

Tamim Badawi, 19, interpreter / photographer / table tennis player, Iraq

My city Nyala smells of flowers
and has the sound of children in the streets.

We got off at Malmö Central. We sat on the floor and ate. Then a Swedish woman greeted us. When she said hi, we felt safe. We asked her where the Swedish Migration Agency was. She showed us to the right bus. I remember it was bus 31.

I had 20 euros. I gave them to the bus driver, but he said he couldn't accept foreign currency. My friend and I felt unsafe and we told the driver that we only wanted the Migration Board. He seemed to understand that we had just arrived in the country. He let us go on. There was a young Arab on the bus who told us when we arrived. Once there we were welcomed. We got food and rested.

I miss my family and my clan. I miss talking to them. My city Nyala smells of flowers and has the sound of children in the streets. I also miss the excursions to the mountains of northern Darfur. We used to camp for two or three days in straw huts we built. The atmosphere was wonderful and unforgettable. In Sweden, every person lives for himself and to meet someone, you must have agreed to it in advance.

The trip was very difficult and dangerous. My friend and I left Darfur with a truck travelling through the desert to Libya. I stayed in Libya for one and a half years, working as a construction worker to get money for the trip to Europe. The situation in Libya was difficult. It was war.

They placed us in a boat at night. It cost a thousand dollars per head. We were in the boat for 15 hours until we reached an Italian warship. In Sicily we received medical attention. I knew nothing about Sweden, but when we arrived in Italy, I heard from others that Sweden is the best country. So I decided to go to there. We went to Rome, France, Germany, Denmark and finally Sweden.

MIN STAD NYALA DOFTAR AV BLOMMOR OCH LJUDER AV BARN PÅ GATORNA.

Vi gick av vid Malmö central. Vi satt på golvet och åt något. Då kom en svensk kvinna fram till oss och hälsade på oss. När hon sa hej, kände vi oss trygga. Vi frågade henne var Migrationsverket låg. Hon hjälpte oss till bussen dit. Jag kommer ihåg att det var buss 31.

Jag hade 20 euro. Dem gav jag till busschauffören, men han sa att han inte kunde ta emot annan valuta än svensk. Min vän och jag kände oss osäkra och vi berättade för chauffören att vi bara ville till Migrationsverket. Det verkar som om han förstod att vi precis kommit till landet. Han lät oss gå på. Ombord på bussen var det en arabisk ung man som hjälpte oss genom att berätta när vi var framme. Väl där blev vi välkomnade. Vi fick mat och satte oss för att vila.

Jag saknar min familj och min klan. Att prata med dem. Min stad Nyala doftar av blommor och ljuder av barn på gatorna. Jag saknar också utflykterna till bergen i norra Darfur. Vi brukade campa i två eller tre dagar i stråhyddor vi byggde. Stämningen var underbar och oförglömlig. I Sverige bor varje människa för sig själv och ska du hälsa på någon måste du ha kommit överens om det i förväg.

Resan var väldigt besvärlig och farlig. Min vän och jag lämnade Darfur med en lastbil som åkte genom öknen till Libyen. Jag stannade i Libyen under ett och ett halvt år och arbetade som byggnadsarbetare för att få ihop pengar till resan till Europa. Situationen i Libyen var svår. Det var krig.

De satte oss i en båt på natten. Det kostade tusen dollar per person. Vi var i båten 15 timmar tills vi nådde ett italienskt krigsfartyg. På Sicilien fick vi läkarhjälp. Jag visste inget om Sverige, men när vi anlände till Italien, fick jag höra av de unga män som var med mig, att Sverige är det bästa landet.

Så då bestämde jag mig för att åka till Sverige. Vi åkte till Rom, sen Frankrike, sen Tyskland, sen Danmark och till sist Sverige.

Jag vill lära mig svenska och bli en aktiv medlem av samhället. Om jag får barn, vill jag att de också ska bli delaktiga. Det här landet har givit

I want to learn Swedish and become an active member of society. If I have children, I want them to participate too. This country has given us much and they didn't abandon us. Sweden has received me and given me a residence permit. I want to stay here.

There was a girl I liked in high school. But I only observed her from a distance. It was a school with both girls and boys, but we went to different buildings. We were just together during the breaks. At ten o'clock every day all classes came out in the schoolyard.

In the middle of the schoolyard, there was a place where you could drink water, a tap on a barrel, underneath which hung a small steel mug. We stood in line to drink. When her turn came, I looked at her. I saw that she was waiting for an opportunity to give me a handwritten letter. But she was so nervous that she put the letter in the mug with water and gave it to me. Just when I tried to pick it up before it got too wet, a teacher with a loud voice shouted: "What are you doing, Ismail?"

Terrified, I stopped the letter in the mug and despondently drank the ink-mixed water. When I think about the event today, I laugh. But I would love to know what she wrote in the letter. My friends laughed at me when they saw me drinking the water. I just got the ink, not the content. I was 15 years old.

I married both out of love and out of tradition. She is a relative to me. I met her and talked to her. I liked her. She liked me too, so I asked for her hand. The best day was the wedding day. It had moments of horror and anxiety and beautiful feelings.

Swedish women are very beautiful. It's one of the things I noticed when I came to Sweden. My friend and I made bets as to who would be the first to spot an ugly girl passing by. It didn't happen. Swedish women are very beautiful.

Ismail, 35, construction worker, Sudan, in Sweden for two years

oss mycket och struntade inte i oss. Sverige har tagit emot mig och givit mig uppehållstillstånd. Jag vill stanna här.

Det var en tjej jag tyckte om i högstadiet. Men jag iakttog henne bara på avstånd. Det var en skola med både tjejer och killar, men vi gick i olika byggnader. Vi var bara tillsammans under rasterna. Klockan tio varje dag kom alla klasserna ut på skolgården.

Mitt på skolgården fanns ett ställe där man kunde dricka vatten, en vattenkran med ett fat under där det hängde en liten stålmugg. Vi stod i kö för att dricka. När hennes tur kom, tittade jag på henne. Jag såg att hon väntade på ett tillfälle att ge mig ett handskrivet brev. Men hon var så nervös att hon stoppade ner brevet i muggen med vatten och gav mig den. Precis när jag fått tag på brevet för att ta upp det innan det blev för blött, ropade en lärare med hög röst: "Vad gör du, Ismail?"

Skräckslagen stoppade jag tillbaks brevet i muggen och drack sorgset upp det bläckblandade vattnet. När jag kommer att tänka på händelsen idag, skrattar jag. Men jag hade gärna velat veta vad hon skrev i brevet. Mina vänner skrattade åt mig när de såg mig dricka vattnet. Jag fick bara bläcket, inte innehållet.

Jag var 15 år.

Jag gifte mig både av kärlek och av tradition. Hon är en släkting till mig. Jag träffade henne och pratade med henne. Jag gillade henne. Hon gillade mig också, så jag bad om hennes hand. Bästa dagen var bröllopsdagen. Den hade stunder av skräck och nervositet och vackra känslor.

Svenska kvinnor är väldigt vackra. Det är en av de saker som väckte min uppmärksamhet när jag kom till Sverige. Min vän och jag slog vad om vem som först skulle se en tjej som inte var vacker passera förbi. Det hände inte. Svenska kvinnor är väldigt vackra.

"Ismail", 35 år, byggnadsarbetare, Sudan, två år i Sverige

Most of all, I miss the atmosphere before Eid.

There was a bakery on our street. I'll never forget the amazing scent of hot bread in the morning. Or the sound of the green grocer crying out his goods for the day. I don't forget the sight of people buying bread and vegetables in the morning.

We are Kurds born and living in Aleppo.

I love everything about Aleppo, but most of all I miss the atmosphere during preparation for Eid. We clean the house properly. Then we go to the market to buy new clothes for the holidays, especially for the children. Then the whole family gathers, we eat and exchange greetings for the weekend.

I feel like a body without soul. As if I transported my body to Sweden and left my soul to wander aimlessly on the streets of Aleppo.

If I could return for one day, I'd return to my home and kiss the walls. I'd visit my parents' house, and then walk the streets of the city.

The best time in my life was leaving high school and starting university. I was outstanding and all teachers loved me! After university I was a domestic science teacher for nine years.

We taught girls things that are useful in everyday life: the art of keeping a household, sewing, embroidering, cooking and organizing.

At first I didn't like my work. But when I started teaching, I liked the students a lot. Even though the subject I teach isn't so important in itself. But I made students have fun during the lessons, so it became important to them.

Unfortunately, I didn't bring anything from home. But there's one thing I regret not bringing when we left. I had a beautiful braided bag. I really loved it. My mom used to put fruit and sandwiches in it before sending me to school. When my daughter got old enough, I put an apple or a sandwich in the bag to take to school.

One day, people who call themselves Ghura-

MEST AV ALLT SAKNAR JAG STÄMNINGEN INFÖR EID.

På vår gata låg ett bageri. Jag kommer aldrig att glömma den fantastiska doften av varmt bröd på morgonen. Eller ljudet av grönsakshandlaren när han ropar ut sina varor för dagen. Jag glömmmer inte synen av människor som köper bröd och grönsaker på morgonen.

Vi är kurder födda och bosatta i Aleppo.

Jag älskar allt med Aleppo, men mest av allt saknar jag stämningen under förberedelserna inför eid: Vi städar huset ordentligt. Sedan går vi till marknaden för att köpa nya kläder till högtiden, speciellt till barnen. Sedan samlas hela familjen, vi äter och utbyter hälsningar inför helgen.

Jag känner mig som en kropp utan själ. Som om jag transporterat min kropp till Sverige och lämnat min själ att irra runt på Aleppos gator.

Om jag kunde återvända under en dag skulle jag återvända till mitt hem och kyssa väggarna. Sen skulle jag besöka mina föräldrars hus, för att sedan flanera på stadens gator.

Den bästa tiden i mitt liv var när jag gick ut gymnasiet och började studera på universitetet. Jag var enastående och alla lärare älskade mig! Jag var hushållslärare i nio år. Vi lärde flickor saker som är nyttiga i vardagslivet: konsten att sköta ett hushåll, sy, brodera, laga mat och organisera.

Först tyckte jag inte om mitt arbete. Men när jag börjat undervisa, tyckte jag mycket om eleverna. Även om mitt ämne i sig inte är så viktigt. Men jag fick eleverna att ha roligt under lektionerna, så det blev viktigt för dem.

Tyvärr tog jag inte med mig något hemifrån. Men det är en sak jag ångrar att jag inte tog med när vi lämnade vårt hem. Jag hade en vackert flätad väska. Jag älskade den verkligen. Min mamma brukade lägga frukt och smörgåsar i den innan hon skickade iväg mig till skolan. När min dotter blev tillräckligt gammal la jag ett äpple eller en smörgås i väskan att ta med till skolan. Men när vi lämnade huset i brådska, lämnade vi bakom oss många saker, bland annat också en spegel min man gjort till mig och målat mina initialer på. Som jag önskar att jag tagit med den!

En dag kommer folk som kallar sig Ghuraba al-sham till vår stad och tvingade oss att lämna våra hem. De hotade att mörda oss. Jag tog några småsaker till barnen och vi lämnade vårt hus.

Jag kommer fortfarande ihåg den dagen. Det var klockan fem, i gryningen. Vi vaknade till Allahu akbar, ”Gud är störst”, och med en hotelse om att den som sticker ut huvudet genom fönstret för att titta, kommer att bli dödad. Jag bor nära min föräldrar och var väldigt orolig för dem.

Jag sa till min pappa att vi måste ge oss av. Vi hörde adhan, kallelsen till bön, utom normala bönetider. Det betydde att de höll på med något farligt. Jag ringde min syster för att hon skulle föreslå ett sätt att komma undan. Hon rådde mig att ringa en kurd som hade en minibuss. Han kom och vi körde iväg tillsammans med fem andra familjer som också ville fly den natten. Vi lyckades verkligen komma ut.

I Turkiet arbetade jag tolv timmar om dagen med att vika kläder. De behandlade oss väldigt dåligt. Jag kände mig som en slav. Jag lämnade barnen med mamma när jag jobbade. Under den här tiden gick inte barnen i skolan. En dag skällde chefen så mycket på mig att jag inte stod ut. Jag började gråta och sa upp mig.

Jag var hemma och arbetslös. Jag kände att alla dörrar slagits i våra ansikten.

Min bror insisterade på att vi skulle lämna Turkiet. Vår resa började i Izmir, vi stannade där i fem dagar för att hitta en smugglare. Sjöresan till Grekland tog två timmar. Efter att ha kommit över gick vi i 15 timmar eftersom ingen ville ta med oss i sin bil. Det var en hård resa till Tyskland. Vi blev väldigt dåligt behandlade i Slovenien. De lät oss sova på marken. Jag försökte lägga vår packning under barnen.

Vi stannade i Tyskland i fem dagar. Då hörde vi om en ny lag som skulle förhindra inresa till Sverige för den som inte har pass. Jag och barnen hade inga pass. Vi tänkte att vi stannar i Tyskland. Vi var trötta och pengarna höll på att ta slut.

Men slumpen avgjorde. Hjälparbetare visade vägen till bussar som transportade flyktingar till Sverige. Och vi begav oss till stället där bussarna avgick. Då upptäckte vi att vi hade 60 euro för lite för att betala busschauffören – vi kunde inte alla följa med. Desperationen grep oss. Jag tänkte: ”60 euro avgör i det här ögonblicket en familjs öde.” Vi

ba al-Sham came to our city and forced us to leave our homes. I still remember that day. It was five o'clock at dawn. We woke up to Allahu Akbar, "God is the greatest", and with the threat that anyone who put their heads outside their window to look, would be killed. I live near my parents and was very worried about them. I told my dad that we had to leave. We heard adhan, the call for prayer, outside of normal prayer times. That meant that something dangerous was happening.

We really managed to get out, to Turkey.

In Turkey, I worked twelve hours a day folding clothes. They treated us very badly. I felt like a slave. I left the kids with mom when I worked. During this time, the children didn't go to school. One day, the boss yelled at me so much that I couldn't take it. I began to cry and resigned.

I was at home and unemployed. I felt that all doors were slammed shut in our faces.

My brother insisted that we should leave Turkey. Our trip began in Izmir. We stayed there for five days to find a smuggler. The journey by sea to Greece took two hours. Once in Greece we walked for 15 hours because no one would give us a lift. The trip to Germany was tough. We were very badly treated in Slovenia. They let us sleep on the ground. I tried to put our packing under the kids.

We stayed in Germany for five days. Then we heard about a new law preventing entry to Sweden without a passport. The children and I had no passports. We thought we would stay in Germany. We were tired and money was running out.

But circumstances decided for us. Aid workers led us to buses transporting refugees to Sweden. We discovered that we were short of 60 euros to pay the bus driver – we could not all go. Desperation seized us. I thought, "60 euros at this moment determines the fate of a family." We tried to persuade the bus driver to let us all come along. A Syrian stranger

offered the money we were missing. He said that if we ever met again, we could pay him back. Otherwise, it didn't matter. I'll never forget this. Thanks to him we all came to Sweden.

Ahlam Ibrahim, 37, home teacher, Syria, in Sweden for eleven months

försökte övertala busschauffören att låta oss alla följa med. En syrisk främling som hört oss gav pengarna som fattades. Han sa att om vi någonsin möts igen kan vi betala tillbaka pengarna. Annars gör det inget. Jag kommer aldrig att glömma detta. Tack vare honom kom vi alla till Sverige, som min bror alltid sagt var det bästa landet.

Han sa att svenskar är snälla och hälsar på människor de inte ens känner.

Ahlam Ibrahim, 37 år, hushållslärare, Syrien, elva månader i Sverige

She laughed every time I hit her with a snowball.

One day it was snowing over Damascus. I studied English literature at the university. All students went out to throw snowballs. She came with a friend. I remember that she laughed every time I hit her with a snowball. But I left without knowing her name.

One day I met her in the student common room. I followed her and we walked and talked together. I said, "Your appearance gives the impression that you are a bad girl, but I feel you are good and kind." She laughed and said I wasn't the first to say that. She was tanned, her body was well formed. She had a lot of make-up and carried lots of jewellery. I liked her laughter. Once more I forgot to ask for her phone number.

I began losing my hope of finding her again. But then my friends asked me to hang out. I still remember that day clearly. My heart jumped when she called my name behind me. I turned around and saw her. My friend stood next to me and said, "Where have you been, girl? You left Yousif as an orphan!" And we laughed.

Later she told me that she loved me for my friends' description of me. She became more than just a girlfriend. We helped each other in difficult times. She gave me half her salary when I was out of a job.

I studied in Damascus and lived in Dayr Al-Zawr. One day we drove my mom to the doctor. IS members stopped our car and wanted to see which pictures I had in my mobile phone. I had many photos of my girlfriend without a headscarf and in pyjamas. She'd sent them the night before. I didn't want to delete them. I really liked them.

After five minutes they told my dad that my cell phone contained indecent pictures of a woman: "Now we will punish him by whipping him in front of you." Father's and mother's

HON LOG VARJE GÅNG JAG TRÄFFADE HENNE MED EN SNÖBOLL.

En dag snöade det rejält över Damaskus. Jag pluggade engelsk litteratur på universitetet. Alla studenter gick ut för att kasta snöboll. Hon kom med en kompis och vi lekte tillsammans. Jag kommer ihåg att hon log varje gång jag träffade henne med en snöboll. Men jag gick därifrån utan att veta hennes namn.

En dag stötte jag på henne i studenternas uppehållsrum. Jag följde med henne och vi gick tillsammans och pratade. Jag sa: "Ditt utseende ger intrycket av att du är en dålig flicka, men jag känner att du är god och snäll." Hon skrattade och sa att jag inte var den första som sa så till henne. Hon var brun, hennes kropp var välformad. Hon hade mycket make-up och bar massor med smycken. Jag tyckte om hennes skratt. Återigen glömde jag att be henne om hennes telefonnummer.

Jag började förlora hoppet om att hitta henne igen. Men så ville mina vänner att jag skulle hänga med ut. Jag kommer fortfarande ihåg den dagen klart. Mitt hjärta höll på att hoppa ur kroppen när hon ropade mitt namn bakom mig. Jag vände mig om och såg henne. Min kompis stod bredvid mig och sa: "Var har du varit, flicka? Du lämnade Yousif som en föräldralös!" Och vi skrattade.

Senare berättade hon att hon älskade mig för mina vänners beskrivning av mig. Vi hade många bra stunder. Hon var mer än bara en flickvän. Vi hjälptes åt under svåra tider. Hon hjälpte mig ekonomiskt. Hon gav mig halva sin lön när jag hade det svårt och inte hade något jobb.

Jag studerade i Damaskus och bodde i Dayr az-Zawr. En dag körde vi min mamma till läkaren. IS-medlemmar stoppade vår bil. De ville se vad jag hade för bilder i min mobiltelefon. Jag hade många foton av min flickvän utan huvudduk och i pyjamas. Hon hade skickat dem kvällen innan. Jag ville inte ta bort dem. Jag tyckte verkligen om dem.

Vi satt kvar i bilen. Efter fem minuter kallade de på mig och sa åt mig att gå ur. De sa till min pappa att min mobiltelefon innehöll oanständiga bilder av en kvinna: "Nu kommer vi att straffa honom genom att piska honom inför era ögon." Pappas och mammas böner gav inget resultat.

Snarare blev de ännu ivrigare. De piskade mig från halsen ner till ländryggen. Jag kommer aldrig att glömma den dagen.

Vi bodde för långt ifrån varandra. Hon bor i ett område som den syrisk regimen kontrollerar. Och jag kunde inte få tag på henne eftersom jag kommer från ett område som IS tagit över. Dessutom har hon blivit ihop med en annan. Jag älskade henne, men förhållandena är svåra.

Jag ångrar att jag inte sa adjö ordentligt när jag lämnade Syrien. Hon ville krama och kyssa mig, men det var ramadan och jag fastade. Jag vet inte hur jag bad henne att inte röra vid mig den dagen. Jag ångrar så att vårt sista möte inte blev bra. Det är ett år och en månad sen jag träffade henne.

Yousif Alokla, student, 26 år, Syrien, ett år i Sverige

prayers gave no results. Rather, they became even more eager. They whipped me from the throat down to the lumbar spine. I'll never forget that day.

I regret that I didn't say goodbye properly when I left Syria. She wanted to hug and kiss me, but it was Ramadan and I was fasting. I don't know how I asked her not to touch me that day. I regret that our last meeting didn't go well. It's been a year and a month since I met her.

Yousif Akola, student, 26, Syria, in Sweden for one year

I heard the bullet pass by my head.

I saw myself as homeless when I was a child. When I was seven years old, I used to go out with friends after school, to return home at eight or nine in the evening, at the same time as my dad. He was a math teacher at the university. He gave me a lot of beatings. He used to tie me and hit me until the blood ran. I was disobedient and always had a knife in my pocket. I have changed now.

We are originally from Golan, but we lived in Damascus. They called us immigrants.

I like bird rearing, especially letter pigeons. I bred many kinds of pigeons on our roof. Took care of them and found comfort with them. I liked hearing the pigeons' chatter when I woke up in the mornings. Sometimes I traded them, and sold and bought. But selling and buying pigeons is not considered respectable.

Our house is near a military facility. One day when I stood on the roof, a bullet whizzed past my head. I heard it pass by. I was paralyzed by shock and fear for a few minutes. I thought I'd been dead if I had stood a few centimetres more in one direction.

I was also arrested for a stupid reason. I was out buying cigarettes and was stopped at a roadblock. When I didn't have my credentials on me, they accused me of being a terrorist. They quickly arrested me and put me in a car. In the prison they beat me up and broke my arm. When I got out, I was afraid to leave the house. Especially as my two older brothers had absconded from military service. My mother asked me to leave Syria.

Abd Al-Azeez, 21, student, Syria, in Sweden for 15 months

JAG HÖRDE KULAN PASSERA MITT HUVUD.

Jag uppfattade mig själv som hemlös när jag var barn. När jag var sju år gammal brukade jag gå ut med mina vänner efter skolan för att komma hem åtta eller nio på kvällen, samtidigt som min pappa. Pappa var lärare i matematik vid universitetet. Han gav mig ruskigt mycket stryk. Han brukade binda mig och slå mig tills blodet rann. Jag var olydig och hade alltid en kniv i fickan. Jag har ändrat mig nu.

Vi är ursprungligen från Golan men vi bodde i Damaskus. De kallade oss immigranter.

Jag tycker om fågeluppfödning, särskilt av brevduvor. Jag födde upp många sorters duvor på vårt tak. Tog hand om dem och fann tröst hos dem. Jag tyckte om att höra duvornas kutter när jag vaknade på morgnarna. Ibland handlade jag med dem, sålde och köpte. Men att sälja och köpa duvor anses inte fint.

Vårt hus ligger nära en militärförläggning. En dag när jag stod på taket, for en kula förbi mitt huvud. Jag hörde den passera. Chock och rädsla förlamade mig under några minuter. Jag tänkte att jag varit död om jag stått några centimeter mer åt ena hållet.

Jag blev också arresterad av ett dumt skäl. Jag var ute och köpte cigaretter och blev stoppad vid en vägspärr. När jag inte hade min legitimation på mig anklagade de mig för att vara terrorist. De arresterade mig illa kvickt och satte mig i en bil. I fängelset misshandlade de mig och bröt min arm. När jag kom ut var jag rädd för att lämna huset. Särskilt som mina två äldre bröder smitit från militärtjänst. Min mamma bad mig lämna Syrien. Jag begav mig till Turkiet, bodde en dag i min mosters hus i Istanbul, fortsatte vidare till en vän och jobbade på byggen ett tag. Jag stannade i Turkiet i nio månader.

Kunde jag återvända helt kort, skulle jag besöka min mamma och min brors tvååriga dotter. Hon heter Elaf. Jag skulle hälsa på pappa, och mina duvor.

Abd Al-Azeez, 21 år, studerande, Syrien, 15 månader i Sverige

BER DU MIG ATT PRATA OM KÄRLEK KAN JAG TALA LÄNGE.

Vi var 15 eller 16 när vi kysstes första gången. Vi var grannar och våra hus låg nära varandra. Vi träffades på taket, hon på deras och jag på vårt. Vi växte upp tillsammans.

När vi lekte tittade vi på varandra hela tiden. Och vi gick till skolan tillsammans. Nu har älskat varandra i mer än tio år.

När jag skolkade från skolan var det hon som berättade för mina föräldrar. Ja, hon brukade berätta för min storasyster som hjälpte henne att plugga. Och min syster berättade för min familj.

Hon är väldigt intelligent. Jag slutade skolan efter femte klass, men hon fortsatte. Hon var bra på engelska. Nu lär hon sig tyska och hon har börjat lära sig svenska. Hon kommer att flytta hit när vi har gift oss.

Jag vill bara ha henne vid min sida. Vi talar hela tiden med varandra på telefon, men jag har inte sett henne på nästan två år. Jag har ansökt om att få ut mitt syriska pass, så att jag kan åka till Tyskland och träffa henne.

Bara hennes mamma och lillebror kände till hennes kärlek. Hennes storebröder visste inte då. På min sida visste bara min mamma och mina systrar om det. När hennes pappa fick reda på det blev det problem. Det konstiga är att hennes pappa och storebror samtyckte till att vi gifte oss – innan de fick veta att vi redan hade ett förhållande. Då förbjöd de giftermålet och hennes bror sa att kärlek inte är accepterat. Men vi är i ett säkert land nu och ingen kan skada oss.

Min fästmö bor i Tyskland tillsammans med sin syster. Hennes bror och pappa vet inte att vi fortfarande har kontakt.

Jag saknar min mamma och mina två ogifta systrar, men jag saknar inte min hemstad Afrin. Kanske saknar jag det gamla Afrin, men inte det nuvarande.

Det gamla Afrin var en säker stad. Jag kunde till och med vandra runt klockan två på morgonen. Det fanns inga vägspärrar. Jag har kommit att hata Afrin och Syrien. Om armén tar mig blir jag dödad. Om oppositionen tar mig blir jag också dödad. Precis när jag undkommit

If you ask me to talk about love,
I can go on for a long time.

We were 15 or 16 when we kissed for the first time. We were neighbours and our houses were close to each other. We met on the roof, she on theirs and I on ours.

We grew up together. When we played, we looked at each other all the time. And we went to school together. Now we've loved each other for more than ten years.

When I skipped school, she told my parents. Yes, she used to tell my big sister who helped her study. And my sister told my family.

She is very intelligent. I finished school after fifth grade, but she continued. She was good at English. Now she's learning German and has begun learning Swedish. She'll move here when we marry.

I just want her by my side. We always talk to each other on the phone, but I haven't seen her for almost two years. I have applied for my Syrian passport, so I can go to Germany and meet her.

Only her mom and younger brother knew of her love. Her big brother didn't know then. On my side only my mom and my sister knew about it. When her dad found out, it became a problem.

The strange thing is that her dad and older brother agreed to the marriage – before they discovered we already had a relationship. Then they banned the marriage and her brother said that love wasn't accepted. But we're in a safe country now and no one can hurt us.

My fiancée lives in Germany with her sister. Her brother and dad don't know that we're still in contact.

I miss my mother and my two unmarried sisters, but I don't miss my hometown Afrin. Maybe I miss the old Afrin, but not the current one. The old Afrin was a safe city. I could even walk around at two o'clock in the morning. There were no roadblocks. I have come to hate Afrin and Syria. If the army takes me,

I'll be killed. If the opposition takes me, I'll be killed, too.

Just when I escaped the government army, I was forced to hide from the YPG who wanted to recruit me. I don't like war, weapons and blood at all. If I see my brother and a cousin fighting, I just avoid the fight. But if you ask me to talk about love, I can go on for a long time.

When I arrived in Sweden, I first went to my sister in Malmö. In our first conversation she said: "Listen to me, brother. This country is different from Syria. You must follow the law here. You may not violate the rules. You can't make mistakes here and you must learn Swedish. "

Labourer, 26, Syria, in Sweden for 17 months

regeringsarmén fick jag gömma mig för YPG som ville rekrytera mig. Jag tycker inte om krig, vapen och blod alls. Om jag ser min bror och en kusin slåss flyr jag bara från slagsmålet. Men om du ber mig att prata om kärlek kan jag tala länge.

När jag anlänt till Sverige tog jag mig först till min syster i Malmö. I vårt första samtal sa hon: ”Lyssna på mig, brorsan. Det här landet är annorlunda än Syrien. Du måste följa lagen här. Du får inte bryta mot reglerna. Du får inte göra några misstag här och du måste lära dig svenska.”

Arbetare, 26 år, Syrien, 17 månader i Sverige

I organized parties for the princes of the royal family.

I remember my first day at work. I was sixteen and washed dishes for eight hours straight. That was strange to me. I had only seen women do that job.

I shared a room with a friend, in a suburb of Damascus called Sayyidah Zaynab. My share of the rent was ten lira. It cost five lira to get to and from work. I kept ten for myself, and saved twenty-five for school expenses, to buy books and notebooks. I lived like this for two years, working and studying at the same time. I earned fifty lira a day.

Once the restaurant manager asked me what I wanted for lunch. "I can eat anything," I replied. But he said he decided that we should eat ouzi, lamb with rice. So I went to the kitchen and told them. But the chef refused to cook ouzi. When I told the restaurant manager, he told me to put salt in the rice. Which I did. Customers complained, everyone sent back their plates and the chef went mad.

Adding salt to food actually also happened when I worked as a restaurant manager in Saudi Arabia. I advertised for chefs and let two applicants compete for the job. "You're going to cook baba ghanoush and mutabbal," I said. One put salt in the others' food, but I noticed it. I chose the guy who got salt in the food because I felt he was wronged.

The best thing that happened to me was getting promoted from chef to restaurant manager in Saudi, ten years ago. It was great when I got the fax. I started as a dishwasher and now I was the boss! I started organizing parties for the princes of the royal family. Sales increased from 30,000 to 75,000 rial daily. My life was wonderful. I had lots of friends and acquaintances. The restaurant was very elegant.

Despite being the restaurant manager, I sometimes cooked food. Of course, it's more

JAG ANORDNADE FESTER FÖR PRINSARNA I DEN KUNGLIGA FAMILJEN.

Jag kommer ihåg min första dag på jobbet. Jag var sexton och diskade åtta timmar i sträck. Det var konstigt för mig. Jag hade bara sett kvinnor göra det jobbet.

Jag delade rum med en kompis i en förstad till Damaskus som heter Sayeda Zainab. Min del av hyran var tio lira. Det kostade fem lira att åka till och från jobbet. Jag använde tio till mig själv, tjugofem sparade jag till utgifterna i skolan, för att köpa böcker och anteckningsböcker. Jag levde så här i två år, arbetade och studerade samtidigt. Femtio lira tjänade jag om dagen.

En gång frågade restaurangchefen mig vad jag ville ha till lunch. "Jag kan äta vad som helst", svarade jag. Men han sa att han beslutat att vi idag skulle äta ouzi, lamm med ris. Så jag gick till köket och berättade. Men kocken vägrade att laga ouzi. När jag berättade det för restaurangchefen, sa han åt mig att lägga salt i riset. Vilket jag gjorde. Kunderna klagade och alla skickade tillbaka sina tallrikar och kocken blev galen.

Det där med att lägga salt i maten hände faktiskt också när jag arbetade som restaurangchef i Saudiarabien. Jag annonserade efter kockar och lät två sökande tävla om jobbet: "Ni ska laga baba ganoush och mtabbal", sa jag. Den ene la salt i den andres mat, men jag märkte det. Jag valde killen som fått salt i maten eftersom jag tyckte att orätt gjorts mot honom.

Det bästa som hänt mig är när jag blev befordrad från kökschef till restaurangchef i Saudi för tio år sedan. Det var fantastiskt när jag fick faxet. Jag startade som diskare och nu var jag chef! Jag började anordna fester för prinsarna i den kungliga familjen. Försäljningen ökade från 30 000 till 75 000 rial dagligen. Mitt liv var underbart. Jag hade massor med vänner och bekanta. Restaurangen var väldigt elegant. Vi gjorde alla sorters mat: arabisk, italiensk och kinesisk.

Trots att jag var restaurangchef lagade jag mat ibland. Naturligtvis är det roligare att arbeta i köket än att vara den som ger order. En gång var

det en festlighet där en saudisk prins var gäst. Han hatade att äta lök och vitlök på grund av lukten. Men jag lagade väldigt goda rätter med både lök och vitlök så skickligt att han inte märkte det utan istället berömde maten. Det är ett hårt jobb. Men det är också ett flott arbete med stil som ger människor service och underhållning.

Min dröm hade blivit sann. Men då började jag drömma om ett eget ställe. Det är inte tillåtet för en syrier att äga en restaurang i Saudi. Jag måste ha en saudisk bulvan. Jag återvände till Damaskus för att öppna eget där, men kriget hindrade mig. Vi började se människor dö på gatorna. Ingen normal människa kan leva med det.

Abdul Rahim, 42 år, restaurangchef, Syrien, ett och ett halvt år i Sverige

fun to work in the kitchen than to give orders. Once there was a party with a Saudi prince as guest. He hated to eat onions and garlic because of the smell. But I made dishes using both onion and garlic in such a way that he did not notice it, but instead praised the food. It's a hard job. But it is also a great job with style that gives people service and entertainment.

Abdul Rahim, 42, restaurant manager, Syria, in Sweden for one and a half years

You need an appointment for the simplest of things.

We say that the Palestinian mother gives love to Palestine with breast milk. My parents and grandparents always told me about Palestine and its beauty. They say Palestine is the kingdom of heaven on earth. If you're hungry you can take a loaf of bread directly from the fields and eat. Palestine is the runway of all celestial religions. Jesus Christ was born in Palestine.

I lived in the Yarmouk camp in Damascus. Despite being small, it had everything. Even Syrian traders were forced to have a branch in Yarmouk. Yarmouk is called the capital of the Palestinian Diaspora.

I studied at a secretary institute, but have worked as a painter since 1993. Decorations in plaster of different colours are my specialty. I can mix any colour so that it looks like stone. I love my work. The thing is to turn something ugly into something beautiful. And then I had a clothing store at the market. I worked from seven to five as a painter. After resting a little, I went to the store and stopped at ten in the evening. The clothing store was below our apartment, so I met the kids anyway.

Five or six people worked in my company. I taught them the trade. I'm interested in sharing my skills here too. Even to Swedes. But Swedes work very slowly. Something that should take twenty days takes two months. Therefore, my employer here allowed me and another Arab to do the jobs that needed to be done quickly.

There is a big difference between our society and the Swedish. Here they put the child in a nursery at the age of six months. Therefore, the child has no close relationship with its parents and moves away from home at the age of eighteen. And there is no respect for the elderly and teachers. Pupils put their feet up in front of the teacher. In Syria we respect our teachers and don't even step in the way of

FÖR DE ENKLASTE SAKER BEHÖVER MAN EN TIDSBESTÄLLNING.

Vi säger att den palestinska modern ger kärleken till Palestina med bröstmjölken. Mina föräldrar och mina farföräldrar berättade alltid om Palestina och dess skönhet. De säger att Palestina är himmelriket på jorden. Om du är hungrig kan du ta en limpa bröd direkt från åkern och äta. Palestina är landningsbanan för alla himmelska religioner. Jesus Kristus föddes i Palestina.

Jag levde i Yarmouk-lägre i Damaskus. Trots att det var litet fanns där allt. Till och med de syriska handlarna var tvungna att ha en filial i Yarmouk. Yarmouk kallas den palestinska diasporans huvudstad. Jag studerade på ett sekreterarinstitut, men har jobbat som målare sedan 1993. Dekorer i gips i olika färger är min specialitet. Jag kan blanda till vilken färg som helst så att det ser ut som sten. Jag älskar mitt arbete. Grejen är att förvandla något fult till något vackert. Och så hade jag en klädaffär vid marknaden. Jag arbetade från sju till fem som målare. Efter att ha vilat lite begav jag mig till affären och stannade till tio på kvällen. Klädaffären låg under vår lägenhet, så jag träffade barnen ändå.

Fem eller sex personer arbetade i min firma. Jag arbetade med dem, så att de lärde sig hur de skulle göra. Jag är intresserad av att lära ut mina färdigheter här också. Till och med till svenskarna. Men svenskarna är väldigt långsamma när de arbetar. Något som borde ta tjugo dagar tar två månader. Därför lät min arbetsgivare här mig och en annan arab göra de jobb som behövde bli klara snabbt.

Det är stor skillnad på vårt samhälle och det svenska. Här sätter de barnet vid sex månaders ålder på daghem. Därför får barnet ingen nära relation till sina föräldrar och flyttar hemifrån vid arton års ålder. Och det finns ingen respekt för äldre och lärare. Elever lägger sina fötter på skolbänken framför läraren. I Syrien respekterar vi våra lärare och går inte ens i vägen för läraren på gatan. Rädslan för läraren och för straff fick oss att studera och lyckas med våra liv.

Mitt livs bästa dag var när mitt första barn föddes. 2004 var min ekonomiska situation inte bra. Jag tog min fru till sjukhuset, femtio

a teacher in the street. The fear of the teacher and of punishment allowed us to study and succeed with our lives.

The best day of my life was when my first child was born. It was the first child in my family and I wanted to make my mom happy. She was poor after a stroke. My brother's child had been stillborn a month earlier.

When we became an item, my wife and I worked as salesmen at a company advertising hotels and restaurants. After two years we married. She was what I was looking for. She carried a hijab. I wanted a lady from Damascus and did not care about her divorce. It's well known that Damascus women spoil and flatter their men a lot. As a Palestinian, I wasn't used to it. When I met her family, they treated me very well. My parents were against her because she was divorced. I married regardless and without their help. That's why my financial situation was bad at first.

I have three children, twelve, nine and eight years old. I did not want to leave Syria, but my wife wanted to for the children's sake. In order for them to be safe and to study.

I've left everything. My friends, neighbours, the life I lived. Even the Syrians I know here have become different. If I could return to Yarmouk, I would make peace with all I fought with. Today, I feel the value of my neighbours and my friends. I can't be integrated into this society, it's too complicated. You need an appointment for the simplest of things.

Mazin Tameem, 42, painter, Palestine / Syria

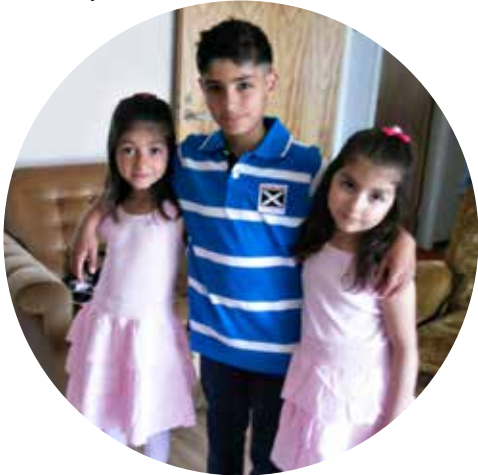
meter från vårt hus. Det var första barnet i min familj och jag ville göra min mamma glad. Hon var dålig efter en hjärnblödning. Min brors barn hade fötts dött en månad tidigare.

När vi blev kära arbetade min fru och jag som säljare vid ett företag som gjorde reklam för hotell och restauranger. Vi älskade varandra i två år, sedan gifte vi oss. Hon var vad jag letade efter. Hon bar hijab. Jag ville dessutom gifta mig med en kvinna från Damaskus och brydde mig inte om att hon var frånskild. Det är väl känt att Damaskus kvinnor skämmer bort sina män och smickrar dem mycket. Som palestinier var jag inte van vid det. När jag träffade hennes familj behandlade de mig mycket väl. Mina föräldrar var emot henne eftersom hon var frånskild. Jag gifte mig oavsett detta och utan deras hjälp. Det är orsaken till att min ekonomiska situation inte var bra i början.

Jag har tre barn, tolv, nio och åtta år gamla. Jag ville inte lämna Syrien, men min fru ville det för barnens skull. För att de skulle vara säkra och få studera.

Jag har lämnat allt. Mina vänner, grannar, livet jag levde. Till och med syrierna jag känner här har blivit annorlunda. Om jag kunde återvända till Yarmouk skulle jag sluta fred med alla jag bråkat med. Idag känner jag värdet av mina grannar och mina vänner. Jag kan inte integreras i det här samhället, det är för komplicerat. För de enklaste saker behöver man en tidsbeställning.

Mazin Tameem, 42 år, målare, Palestina/Syrien

Here in Sweden, I want to become a police officer.

Sometimes I feel afraid when I am in the camp. We're in the middle of a forest. I am scared of the dark. What should I do if a wolf or a bear suddenly appears in front of me? The darkness here reminds me of the war in Syria. They usually switched off the electricity before air raids.

I wanted to finish my studies and become a doctor or a teacher. But when I arrived here, everything changed. Here in Sweden, I want to become a police officer. My husband tells me that the Swedish police won't hire anyone who is as scared of the dark as I am. I tell him I probably won't become a police officer because I wear a hijab.

I like dogs, so a job as a police officer would suit me. I want to confront my fears through police work. I am easily frightened. I also want the job to protect women from their husbands' violence. No man should be allowed to hurt a woman. I like how women are treated here. They are respected and have the same rights as men.

One particular incident happened in the camp. A man hit his wife and she screamed and cried. I felt sorry for her. But the police came and arrested the husband. I felt as though Sweden protected that woman's rights, as if Sweden was her family protecting her. After that incident, I feel people will think twice before acting violent. That is why I want to be a police officer. Men are physically superior and cause trouble everywhere. Take the war in Syria, for example. All that death and destruction has been caused by men, not women.

I really want to raise a child. But I have decided against having any more until I have finished my studies and gotten a job.

Abir (Amena Goma Dawod), 20, Syria, in Sweden for 14 months.

HÄR I SVERIGE VILL JAG BLI POLIS.

Ibland känner jag mig rädd i lägret. Vi är mitt i skogen. Jag är rädd för mörkret, vad skulle jag göra om en varg eller en björn plötsligt **dök** framför mig? Mörkret här påminner mig om kriget i Syrien. De brukade stänga av elektriciteten före flyganfallen.

Jag ville avsluta mina studier och bli läkare eller lärare. Men när jag kom hit förändrades det. Här i Sverige vill jag bli polis. Min man säger till mig att den svenska polisen inte kommer att anställa någon som är så mörkrädd som jag. Jag säger till honom att jag nog inte får bli polis eftersom jag bär hijab. Jag vet inte om det är tillåtet att bära hijab och vara polis. Jag tycker om hundar, så det skulle passa mig att arbeta vid polisen. Genom polisjobbet vill jag konfrontera mina rädslor. Jag är lättskrämd. Dessutom vill jag ha det jobbet för att skydda kvinnor från deras makars våldsamhet. Ingen man borde få skada en kvinna. En sak inträffade här på förläggningen. En man slog sin fru och hon skrek och grät. Jag tyckte synd om henne. Men polisen kom och arresterade mannen. Jag kände att Sverige skyddade kvinnans rätt som om det vore hennes familj som försvarade henne. Efter den händelsen känner jag att folk kommer att tänka sig för innan de tar till våld. Det är därför jag vill bli polis. Män är fysiskt överlägsna och orsakar problem överallt. Ta kriget i Syrien, all död och all förstörelse har orsakats av män, inte av kvinnor.

Jag har varit gift i två år. Det här är andra gången jag är med barn. Jag förlorade mitt första. Jag är här med min man och två av mina bröder.

Jag vill att mina drömmar ska förverkligas under de här svåra omständigheterna – inte bara uppfostra min dotter. Här kommer jag att kunna lämna henne på dagis och fortsätta mina studier, något som inte vore möjligt i de flesta länder. Sverige låter kvinnor göra sina drömmar till verklighet. Jag vill väldigt gärna uppfostra ett barn. Men jag har beslutat mig för att inte ha fler tills jag fullföljt mina studier och har ett jobb. Det som oroar är att uppehållstillståndet – som min bror också fått – bara är för 13 månader. Hur kan jag planera mitt liv här, rädd som jag är att lagen snart kommer att tvinga mig härifrån?

Abir (Amena Goma Dawod), 20 år, Syrien, 14 månader i Sverige

NÄR JAG SLAGIT SÖNDER DATORN BLÖDDE MITT HJÄRTA.

Jag jobbade med datorreparationer, både hård- och mjukvara. När jag var liten skadade jag ena ögat så mycket att jag blev blind på det.

Eftersom jag inte kunde leva normalt köpte min pappa en dator till mig när jag var sex år gammal. De andra barnens lekar var inte lämpliga för mig. Idag kan jag inte se mig själv existera utan en PC eller en mobiltelefon.

Datorn och mitt vanliga sociala liv är lika viktiga. När jag var i Libanon innan jag tog mig till Sverige hade jag en laptop. Jag kunde inte ta med den på resan, så jag var tvungen att förstöra hårddisken med en magnet. Jag vill inte att någon annan skulle ha min dator efter mig. När jag sen slagit sönder den blödde mitt hjärta – särskilt när jag såg den förstörda skärmen.

Jag äger inte en egen PC idag. Jag försöker ersätta den med min mobiltelefon, en apparat jag inte kan klara mig utan.

Jag kommer ihåg den 14 mars 2011, dagen innan kriget bröt ut. Jag var 16 då och den dagen var det första gången jag bekände min kärlek till en flicka. Det var en viktig dag och den bästa i mitt liv.

Skolan hade slutat för dagen. Hon gick framför mig med sina vänner. Mina vänner uppmuntrade mig att tala med henne. Jag hade varit kär i henne i sju månader utan att berätta det för henne. Så jag gick fram till henne och sa att jag hade något att säga: ”Jag älskar dig.” ”Jag älskar dig också, och jag har väntat på att du skulle berätta för mig”, är vad hon sa. Nästa dag började kriget och vi var tillsammans varje dag i sex månader. Hennes pappa blev dödad i kriget och hennes mamma var tvungen att gifta bort henne med en släkting. Så slutar historien.

I början var jag starkt påverkad. Jag grät och lämnade inte huset. På sin bröllopsdag ringde hon mig och bad att få träffa mig före bröllopet. Men jag kunde inte komma till henne. Det var svårt att ta sig någonstans när striderna pågick. Den syriska armén hade vägspärrar mellan mitt hem och hennes. Jag ångrar djupt att jag inte tog mig till henne. Jag skulle ha flytt med henne. Kärlek är något svårt i det syriska samhället.

When I broke my computer, my heart bled.

I worked with computer repairs, both hardware and software. When I was young, I hurt one eye so much that I got blind. Because I couldn't live a normal life, my dad bought me a computer when I was six. Today, I can't see myself exist without a PC or mobile phone.

The computer and my regular social life are equally important. When I was in Lebanon before coming to Sweden, I had a laptop. I could not bring it on my trip, so I destroyed the hard disk with a magnet. I didn't want anyone else to have my computer after me. When I broke my computer, my heart bled - especially when I saw the ruined screen.

I don't own my own PC today. I'm trying to replace it with my cell phone, a device I can't live without.

I remember 14 March 2011, the day before the war broke out. I was 16 and that day was the first time I confessed my love for a girl. It was an important day and the best in my life.

The school had finished for the day. She walked in front of me with her friends. My friends encouraged me to talk to her. I'd been in love with her for seven months without telling her. So I went to her and said I had something to say, "I love you." "I love you too, and I've been waiting for you to tell me", she replied. The next day the war began and we were together every day for six months. Her father was killed in the war and her mother had to marry her off to a relative.

In the beginning, it strongly affected me. I cried and didn't leave the house. On her wedding day, she called and asked to meet before the wedding. But I couldn't come to her. It was difficult to get anywhere whilst the fighting was going on.

The Syrian army had roadblocks between my home and hers. I regret deeply that I didn't go. I should have escaped with her. Love is somewhat difficult in Syrian society. Habits

Vanor och traditioner gör det komplicerat. Jag tror att ju svårare det är, desto större värde har det.

Jag saknar den fantastiska tid jag hade med mina vänner, liksom grannskapet där jag växte upp. När jag gick ut på gatan där, kände jag aldrig att jag var hemifrån. Snarare kändes det som om jag gick omkring mellan hemmets väggar. Jag kände alla människors respekt. Jag var trygg. När jag växte upp, fick jag uppleva en massa problem. Mitt liv borde ha varit annorlunda som ung man. Ungdomen ska vara den bästa tiden i ens liv.

Men det jag saknar mest är ändå vårt hus, hemma oroar jag mig aldrig. Jag kommer ihåg jasminblommorna som jag älskar och som min hemstad är känd för. Jag satt på balkongen på morgonen, drack kaffe, lyssnade på Fairouz och andades in doften av jasmin. Inget är som ens hem. Numera är jag ständigt bekymrad, känner mig instabil och är orolig för min framtid.

Min pappa blev arresterad och fängslad. Jag blev inkallad. Samtidigt var vi tvungna att flytta från ställe till ställe för att komma undan armén. Vi såg en massaker genomföras i vår stad Muadamiyat al-Sham. Vi flydde till Darayya, men sen kom de dit också. Därför beslutade vi att lämna Syrien: jag, min mamma och mina fyra syskon. Vi tog oss till Libanon, där gifte jag mig med min nya flickvän. Jag, en bror och min syster fortsatte till Sverige. De andra är kvar i Libanon eftersom vi inte hade tillräckligt med pengar.

Det är bättre här än i Syrien. Människan är respekterad. Jag har lagt märke till att svenskar tar hänsyn även till djur. Jag behöver inte muta någon för att saker ska hända. Lagen gäller lika för alla. Människor är jämlika. Ingen bryr sig om din religion. Så var det inte hemma.

Vårt liv på förläggningen har dödat allt inom oss. Jag känner mig vilse. Det som håller mig uppe här är mitt hopp att jag imorgon ska kunna bli svensk medborgare och återgälda vad Sverige gett mig. Om tio år inbillar jag mig att jag arbetar med det jag älskar: datorer. Att jag har ett svenskt pass och personnummer. Då kommer jag att känna att jag fått min värdighet åter. Jag kommer känna att Sverige är mitt land och mitt hem.

Zakria Dawood, 22 år, Syrien, ett år och två månader i Sverige

and traditions make it complicated. I think the harder it is, the greater value it has.

I miss the the neighbourhood where I grew up. As I walked out onto the street there, I never felt away from home. Rather, it felt like I walked between the walls of my home. I felt everyone's respect. I was safe.

But what I miss the most is our house. At home I never worry. I remember the jasmine flowers that I love and which my hometown is known for. I sat on the balcony in the morning, drank coffee, listened to Fairouz and breathed in the smell of jasmine. Nothing compares to one's home. Nowadays I'm constantly worried, feeling unstable and anxious about my future.

My dad was arrested and imprisoned. I was drafted. At the same time, we had to move from place to place to escape the army. So we decided to leave Syria. Me, my mother and my four siblings. We went to Lebanon, where I married my new girlfriend. Me, a brother and my sister continued to Sweden. The others are still in Lebanon because we didn't have enough money.

Our life at the camp has killed everything within us. I feel lost. What keeps me going is my hope that I will be able to become a Swedish citizen tomorrow, and repay what Sweden has given me. In ten years, I imagine working with what I love: computers. That I have a Swedish passport and social security number. Then I'll feel that I have my dignity back. I'll feel Sweden is my country and my home.

Zakria Dawood, 22, Syria, in Sweden for one year and two months

I have put on 16 kilos.

I do not know exactly how old I am. 27, I think. I have been in school for six months. I'm a peasant. I worked with my father and my younger brother. We cultivated potatoes, onion, carrots ... It was enough for the needs of life.

I'm uneducated, but if I were to have a new profession, I would like to become a computer engineer. I know that is a big difference, but it is true that even the farmer can achieve his goals and become something; it is not just for the ones who live in the city.

For a labourer, all the days are the same. I've worked from morning to evening and evening to morning. I did everything; I was even the tractor, because we didn't have one. In Iran, I learned working with tiles. I've worked hard throughout my life. For 18 years I have worked. Now I have an internship in a restaurant. After 15 months, I finally get to work. It's really hard not to work. I have put on 16 kilos.

We lived in the province of Logar. The Taliban wanted me to participate in jihad. If I didn't agree, they would kill me. I refused because I didn't want to kill people. One day when I was out in the fields, the Taliban saw me. They started shooting. I thought I'd die right then. I escaped to Kabul and never returned. I called my cousin and asked him to bring my wife and children to me.

Children in Afghanistan have no dreams, it's just war and explosions. I named my one child Fardin, after the famous Iranian actor. My other child I called Yusof, because I want him to be a great person serving the people. Maybe he'll become a doctor in the future.

Mohammad Gadiri, 27, farmer, Afghanistan, in Sweden for more a year

JAG HAR GÅTT UPP 16 KILO.

Jag vet inte exakt hur gammal jag är. 27, tror jag. Jag har gått sex månader i skolan. Jag är bonde. Jag arbetade tillsammans med min far och min lillebror. Vi odlade potatis, lök, morötter... Det räckte till livets nödtröft. Jag är obildad men om jag skulle ha ett nytt yrke, skulle jag vilja bli dataingenjör. Jag vet att det är stor skillnad, men det är så att också den som är bonde kan uppnå sina mål och bli något, inte bara den som bor i staden. För en arbetare är det ingen skillnad mellan dagarna. Jag har arbetat från morgon till kväll och från kväll till morgon. Jag gjorde allt, jag var till och med traktor, eftersom vi inte hade någon sådan. I Iran lärde jag mig att arbeta med kakel. Jag har arbetat hårt i hela mitt liv. I 18 år har jag arbetat. Nu har jag fått praktik i en restaurang. Efter 15 månader får jag äntligen arbeta. Det är verkligen svårt att inte få arbeta. Jag har gått upp 16 kilo.

Vi bodde i provinsen Logar. Talibanerna ville att jag skulle gå med och delta i jihad. Om jag inte gick med, skulle de döda mig. Jag vägrade för jag ville inte döda människor. En dag när jag var ute på fälten såg talibanerna mig. De började skjuta. Jag trodde att jag skulle dö just då. Jag flydde till Kabul och kom aldrig tillbaka. Jag ringde min kusin och bad att han skulle ta med sig min fru och barnen till mig.

I början ville vi komma till Europa. Vi visste inget om Sverige. Först begav vi oss från Kandahar till Quetta i Pakistan, sedan fortsatte vi till Bandar Abass i Iran. Vi bodde i Shiraz under tre år och sen begav vi oss till Turkiet. Där stannade vi i två månader. Två gånger försökte vi korsa havet till Grekland men misslyckades. Efter det talade vi med en pakistansk smugglare och han tog oss till Grekland. Det var ett hårt liv.

Barn i Afghanistan har inga drömmar, det är bara krig och explosioner. Mitt ena barn gav jag namnet Fardin, efter den kände iranske skådespelaren. Jag vill att han ska bli skådespelare. Den andre kallade jag Yusof eftersom jag vill att han ska bli en stor person som tjänar folket. Kanske kan han bli läkare i framtiden.

Mohammad Gadiri, 27 år, bonde, Afghanistan, mer än ett år i Sverige

ALLT VAR NYTT FÖR MIG, OCKSÅ MIN MAN.

Vi bodde i en del av Kabul som heter Chelsetoon. Jag är född och växte upp där. Skolan låg nära vårt hem och jag studerade där under tolv år.

Vårt hus var normalstort, varken stort eller litet. Trädgården var 1 000 kvadratmeter och huset var i två våningar: fyra rum och toalett och kök på bottenvåningen och fyra rum med toalett och ett kök på övervåningen. Nej, vi var inte rika, vi var medelklass. Allt fanns ju där. Alla våra släktingar bodde också där. Vi åkte inte in till staden ens en gång i månaden. Så om du frågar mig om ställen utanför Chelsetoon, känner jag kanske inte till dem. Dessutom har jag inte varit ute ensam.

Min mamma är 60 och, som alla mammor, också mycket snäll. Jag är lite lik henne. Min två år yngre syster är en kopia av mig. Vi bråkade när vi var barn och barn bråkar av vilken anledning som helst. Men när vi blev äldre slutade vi bråka. Mamma och två systrar bor kvar i huset.

Pappa hade en färgaffär. Men han dog. Jag var 21 när jag gifte mig. För mig var det svårt eftersom jag är från Kabul och min man var från landet. Jag kände honom inte alls. Jag blev förlovad med honom efter att jag bara känt honom en mycket kort tid. Tidigt på morgonen efter bröllopet tog de mig till Logar och jag påbörjade mitt nya liv med min nya familj på ett ställe med andra sedvänjor. Allt var nytt för mig, också min man. Jag tyckte verkligen om att studera och ville bli journalist. Men jag kunde inte, det fanns ingen möjlighet för mig. Om jag får möjlighet skulle jag vilja bli journalist här.

Det är klart, det är ingen skillnad mellan en pojke och en flicka i en familj i Sverige. De har samma rättigheter. I Afghanistan är det inte så. En pojke har alla möjligheter i en familj, men inte en flicka. Bara för att hon är flicka. I Afghanistan sa min familj att det var onödigt att jag fortsatte i skolan eftersom jag var flicka. Om jag vore född här, hade jag kunnat göra det jag älskade. Jag hade inte blivit gift så ung.

Det har varit krig i Afghanistan sen min födelse. Också idag finns det ingen garanti för att du kommer hem levande när du lämnar ditt hus. Vi afghaner har fler dåliga än bra dagar.

Benafsha Vali, 25 år, hemmafru, Afghanistan, mer än ett år i Sverige

Everything was new to me, also my husband.

We lived in a part of Kabul called Chelsetoon. I was born and grew up there. The school was close to our home and I studied there for twelve years. Our house was normal, neither big nor small. The garden was 1,000 square meters and the house was on two floors: four rooms and toilet and kitchen on the ground floor, and four rooms with toilet and a kitchen upstairs. No, we were not rich, we were middle class.

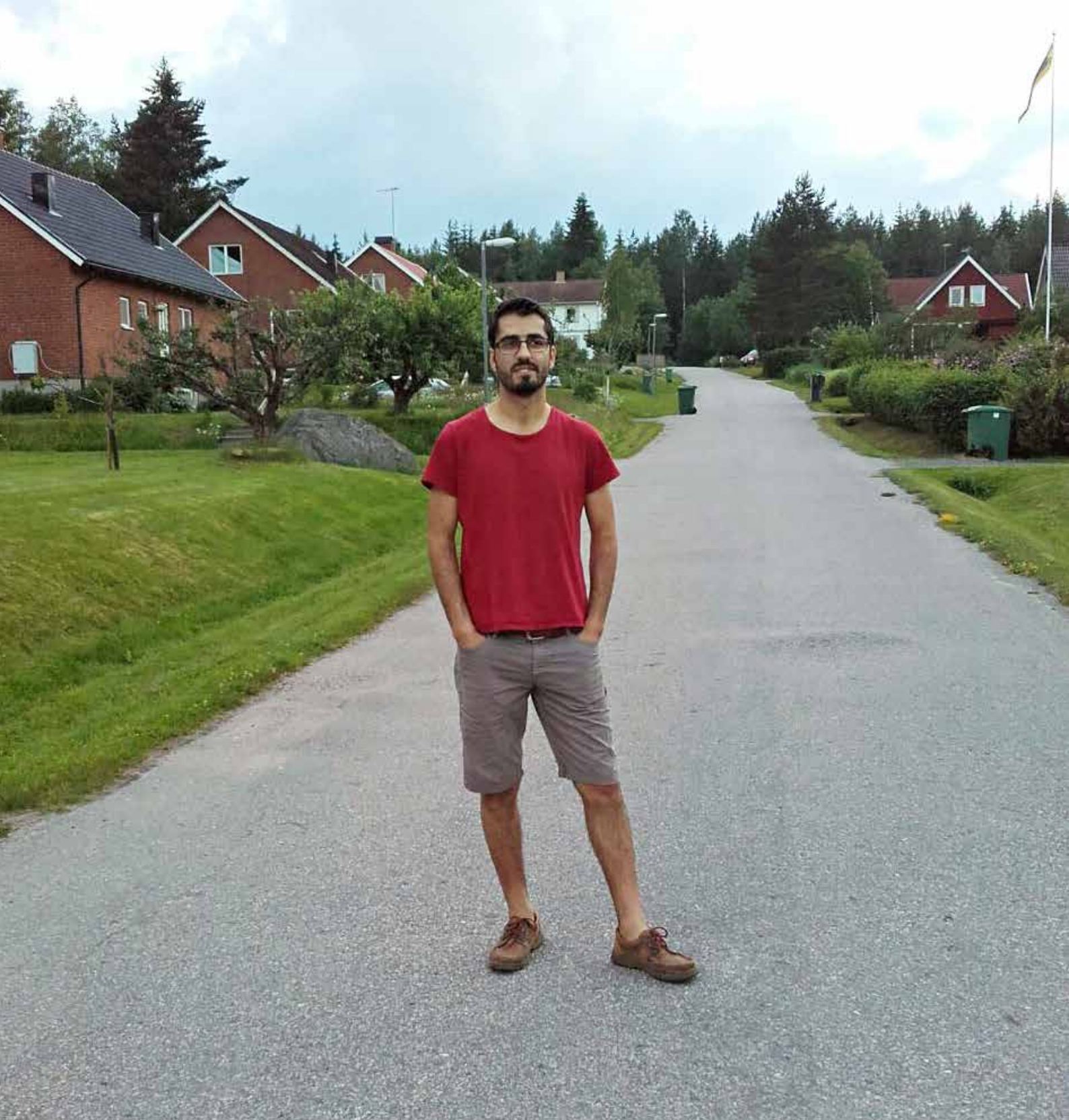
Everything was there. All our relatives lived there. We didn't even go to town once a month. So if you ask me about places outside of Chelsetoon, perhaps I don't know them. Also, I have never been outside alone. My mom is 60 and, like all moms, very nice. Mom and two sisters still live in the house.

Dad had a paint store. But he died. I was 21 when I got married. I got engaged to him after only knowing him a very short time. Early in the morning, after the wedding, they took me to Logar and I started my new life with my new family, in a place with other customs. Everything was new to me, also my husband.

I really enjoyed studying and wanted to be a journalist. Obviously, there is no difference between a boy and a girl in a Swedish family. They have the same rights. In Afghanistan a boy has all the possibilities, but a girl doesn't. Just because she is a girl. When I finished school, my family said that would be enough. It was unnecessary to continue because I was a girl. If I was born here, I could have done what I loved. I would not have been married so young.

Benafsha Vali, 25, housewife, Afghanistan, in Sweden for more than a year

The times as a student were the best days of my life.

When I study the architectural plans for a building, I imagine the people who'll live there. I see them walking in the hall and wonder how to make it comfortable for them to move through the building – especially if they have children. I think of all the details, even how the light comes in from balconies and windows. It's a great feeling.

When I was seven or eight years old, I followed a Syrian TV series about a boy, whose father was a civil engineer. The father loved and cared so much about the son. Since then I have wanted to be an engineer like the father.

The times as a student were the best days of my life. The perfect day is when I study all night before a test. When I finish the test, it goes well. Afterwards, we sit in a cafe talking about our lives and our ambitions, and what to do when we are done studying. We had big dreams and we couldn't see that they would all be crushed by war. Two of my friends died in air raids, the rest are in different countries: Turkey, Lebanon, Saudi Arabia, and Sudan. One returned to Syria from Turkey. He resides in an opposition-controlled region. We're all separated.

I'm from Homs, but finished my studies in Raqqa. It was very difficult in Raqqa during the air raids, but I graduated and got my grades. Then I immediately left Syria because I got called up for military service. I'm sorry for leaving my country when it was destroyed and burned – in the worst possible state. I betrayed my country when it needed me. It allowed me to become an engineer and when I finished, I left.

Feteyan Altorek, 27, construction engineer, Syria

TIDEN SOM STUDENT VAR DE BÄSTA DAGARNA I MITT LIV.

När jag studerar en byggnad som ritning på papper ser jag i min fantasi de människor som kommer att bo där. Jag ser dem gå i hallen och funderar på hur jag ska göra det bekvämt för dem att transportera sig genom byggnaden – särskilt om de har barn. Jag tänker på alla detaljer, till och med hur ljuset kommer in från balkonger och fönster.

När jag var sju eller åtta år gammal följde jag en syrisk tv-serie som handlade om en pojke vars pappa var civilingenjör. Pappan älskade och brydde sig så mycket om sonen. Sedan dess har jag velat bli ingenjör likt pappan.

Tiden som student var de bästa dagarna i mitt liv. Den perfekta dagen är när jag pluggar hela natten inför en tentamen. När jag sen genomför provet går det bra. Efteråt sitter vi ner i ett café och pratar om våra liv och våra ambitioner, vad vi ska göra när vi är klara. Vi hade stora drömmar och vi kunde inte se att de alla skulle krossas av krig. Två av mina vänner dog i luftangrepp, resten befinner sig i olika länder: Turkiet, Libanon, Saudiarabien, Sudan. En återvände till Syrien från Turkiet. Han befinner sig i en oppositionell region. Vi är alla skilda åt.

När jag tagit examen vid universitet lämnade jag Syrien omedelbart eftersom de kallade in mig till militärtjänstgöring. Jag åkte till Libanon och stannade där i två år innan jag kom till Sverige. Jag hade tänkt slå mig ner i Libanon, i Saudiarabien eller i Förenade Arabemiraten, men alla arabiska länder förvägrade oss visum till och med om vi var utbildade med betyg.

Jag är ledsen för att jag lämnade mitt land när det var förstört och bränt – i värsta möjliga tillstånd. Jag svek mitt land när det behövde mig. Det lät mig bli ingenjör och när jag var klar lämnade jag det. Jag är från Homs men avslutade mina studier i Raqqa. Det var väldigt svårt i Raqqa under flyganfallen, men jag tog examen och fick mina betyg. När jag kom till Sverige bad de att få se ett vidimerat examensbevis med mina betyg i de olika ämnena...

Feteyan Altorek, 27 år, byggnadsingenjör, Syrien

VI ÅKTE MED VARSIN PYJAMAS.

Jag jobbade med att sälja kläder. Jag åkte till Turkiet för att köpa in, och använde ett rum i huset till att ställa ut varorna. Grannar och vänner var mina kunder. De litade på min smak och kom alltid till mig för det de behövde.

Jag höll på i 20 år och hade bra kontakt med alla kvinnor som jobbade med samma sak. Vi hjälpte varandra mycket. Det var bekvämt att jobba hemma. Jag var nöjd hela tiden med mitt arbete. Särskilt inför helgerna tjänade jag mycket. Alla, fattig som rik, köper finkläder.

Jag kommer ihåg en dag för dan. Det var en rik kille som skulle gifta sig med en ung kvinna. Han älskade henne och skämde bort henne. Han ville inte ens trötta ut henne med inköpen inför bröllopet och till det nya hemmet. Han bad mig att ta ansvar för alla inköpen till den här flickan och förse henne med allt hon behövde, till och med möbler. Jag bestämde alla färger själv. Med en helt öppen budget!

Jag begav mig hemifrån tidigt en morgon under ramadan och jag fastade. Jag var tvungen att välja ut alla möbler till huset den dagen, liksom alla tillbehör som dukar, handdukar, tallrikar och skedar.

Jag begav mig upphetsad till Souq al-Madina, Aleppos långa täckta shoppinggata. Jag gick runt och valde och bar kassar. Jag kände inte tiden gå före kvällen, som ju är frukostdags för oss som fastar. Jag tog allt till de nygiftas hus och kom sedan sent hem. Därhemma fann jag min man väntande vid dörren. Han skrattade och sa att hade jag stannat hemma, hade jag minsann klagat över att jag var hungrig.

När jag lämnade Aleppo trodde jag att vi skulle vara borta i några dagar och sen komma tillbaka. Allt är fortfarande kvar i vårt hus, till och med varorna jag hade till försäljning. Vi åkte med varsin pyjamas.

Vår familj består av tre flickor och två pojkar. Min pappa var rätt gammal när han gifte sig. Han var 41. Hans mamma var från Turkiet och bodde i Aleppo utan några släktingar. Hon var sjuk och min pappa tog hand om henne. Han var rädd för att gifta sig med en flicka som skulle oroa eller behandla mamman dåligt.

När han gifte sig med min mamma, var hon mycket ung, bara 16. Jag är deras första barn. Jag tror inte att det finns en pappa i världen som

We left with one pyjama each.

I sold clothes. I went to Turkey to stock up, and used a room in the house to display the goods. Neighbours and friends were my customers. They trusted my taste and always came to me for what they needed. I stayed for 20 years and had good contact with all the women who worked in the same field. We helped each other a lot. It was convenient to work from home. I was happy all the time with my work. I earned a lot, especially before the weekends. All people, rich or poor, buy fine clothes.

I remember one day five years ago. A rich guy was marrying a young woman. He loved her and pampered her. He didn't want to tire her with all the shopping for the wedding and the new home. He asked me to take care of all purchases for this girl, and provide her with everything she needed, even furniture. I decided on all the colours myself. With an entirely unlimited budget!

I left home early one morning during Ramadan and I was fasting. I had to choose all the furniture for the house that day, as well as all accessories such as tablecloths, towels, plates and spoons.

I excitedly went to Souq al-Madina, Aleppo's long, covered shopping street. I walked around and chose and carried boxes. I didn't notice the time before the evening, which of course is breakfast time for us who fast. I brought everything to the newlyweds' house and returned home late. At home I found my husband waiting by the door. He laughed and said that if I'd stayed at home, I would've complained that I was hungry.

When I left Aleppo, I thought we'd be gone for a few days and then come back. Everything is still in our house, even the goods I had for sale. We left with one pyjama each.

Our family is three girls and two boys. My dad was quite old when he married. He was 41. His mother was from Turkey and lived in

har älskat och skämt bort sina barn som vår far gjorde. Jag kan inte ens komma ihåg en dag i mitt liv som min pappa tittat på mig och varit arg.

Vi hade en stor trädgård runt huset, så stor att alla släktingar fick plats. Hela mitt liv har jag varit van vid att bo nära mina släktingar och mina vänner. Jag saknar telefonen som ringer när grannfrun bjuder in mig på kaffe när hennes man har gått till jobbet.

al-Hamdania, där jag bodde, var jordbruksland fullt med träd. Jorden hade en rödaktig färg. När det regnar stiger en magisk doft upp från jorden när vattendropparna träffar marken. Jag älskar den lukten, den får mig att vilja äta jorden. Jag saknar lukten av jasminen när den blommar. Jag saknar också lukten av olivtvål som används i baden där vi kvinnor badar.

Hassna Kimo, 47 år, hemsäljare, Syrien, 14 månader i Sverige

Aleppo without any relatives. She was ill and my dad took care of her. He was scared to marry a girl who would worry or treat his mother badly. When he married my mom, she was very young, just 16. I'm their first child. I don't think there's a dad in the world that has loved and spoilt his children like ours did. I can't even remember a single day in my life when my dad has looked at me and been upset.

We had a large garden around the house, so big that all relatives could fit in. All of my life, I've been used to living near my relatives and my friends. I miss the phone calling when my granny invites me to coffee after her husband has gone to work.

Al Hamdania, where I lived, was farmland full of trees. The ground had a reddish colour. When it rains, a magic scent rises from the soil when the water drops hit the ground. I love that smell, it makes me want to eat the earth. I miss the smell of jasmine when it blooms. I also miss the smell of the olive soap, used in the baths where we women bathe.

Hassna Kimo, 47, self-employed, Syria, in Sweden for 14 months

My knowledge comes from direct contact with the machines.

Electricity is like a predator. It only takes you if you show fear. Working with electricity requires a lot of vigilance and caution.

I am specialized in electrical maintenance of spinning machines. I worked steadily at one factory, but also at others. We were just three people in Syria who worked with this. We were experts in maintaining all kinds of spinning machines, whether they came from China, Italy or Germany.

I did a monthly inspection trip to various factories, to see if everything worked. If a machine somewhere didn't work, I would go there and fix it.

I also mounted and operated the machines. An installation could take up to one and a half months. It's a complicated process that requires a lot of experience and patience. In Syria, I worked with 42-meter long machines with 2,800 threads.

My experience in this area is equivalent to that of 20 electrical engineers! I used to teach young and newly graduated engineers from university. But I didn't teach them all my secrets. Academic studies can never replace experience. My knowledge comes from direct contact with the machines.

One day I went to work tired, as I hadn't slept the night before. I came to the factory and carried out the usual tests to see if there were any malfunctioning machines. After that, I felt so tired that I went back to my office and fell asleep on the workbench. There the factory manager found me. An argument arose between us. In the end we were so loud that all workers heard us and came running. 150 workers supported me, and said they would strike until the boss calmed down and reconciled with me.

That day, I felt happy. 150 people stood behind me and forced the boss to do as they

MIN KUNSKAP KOMMER FRÅN KONTAKT DIREKT MED MASKINERNA.

Elektricitet är som ett rovdjur. Den tar dig bara om du visar rädsla. Att arbeta med elektricitet kräver mycket vaksamhet och försiktighet.

Jag är specialiserad på elektriskt underhåll av spinnerimaskiner. Jag arbetade stadigt vid en fabrik, men också på andra. Vi var bara tre personer i Syrien som arbetade med det här. Vi var experter på att underhålla alla sorters spinnerimaskiner oavsett om de kom från Kina, Italien eller Tyskland. Jag gjorde en månatlig inspektionstur till olika fabriker för att se om allt fungerade. Om någon maskin fungerade dåligt någonstans åkte jag dit och lagade den. Dessutom monterade jag och driftsatte. En installation kunde ta upp till en och en halv månad. Det är en komplicerad process som kräver mycket erfarenhet och tålamod. I Syrien jobbade jag med 42 meter långa maskiner med 2 800 trådar.

Min erfarenhet på det här området motsvarar den hos 20 elingenjörer! Jag brukade undervisa unga och nytutexaminerade ingenjörer från universitetet. Men jag lärde dem inte alla mina hemligheter. Akademiska studier kan aldrig ersätta erfarenhet. Min kunskap kommer från kontakt direkt med maskinerna.

En dag gick jag till jobbet trött, hade inte sovit natten innan. Jag kom till fabriken och utförde de vanliga testerna för att se om det fanns någon maskin som krånglade. Efter det kände jag mig så trött att jag gick tillbaka till mitt kontor och somnade på arbetsbänken. Där hittade fabriken chef mig. Det urartade till ett gräl mellan oss. Till slut var vi så högljudda att alla arbetare hörde oss och kom springande. 150 arbetare stödde alla mig och sa att de skulle strejka tills chefen lugnat ner sig och försonats med mig.

Den dagen kände jag mig lycklig. 150 människor stod bakom mig och tvingade chefen att göra som de ville! Han tog till och med ett steg till och beställde mat till alla. Vi började inte arbeta igen förrän fem på eftermiddagen. Det var som en fest. Alla var glada och använde arbetstiden åt att snacka, dricka och äta. Så går det aldrig till på ett spinneri annars.

Jag saknar Aleppo. Det är en stad som aldrig sover. Även fyra på morgonen är det liv, människor arbetar, spatserar runt, pratar. En stad med puls. Efter arbetet umgås man. Aleppo är en handelsstad. Människor hade det bra ekonomiskt. Allt fanns att få. Frukten och mjölken kan inte jämföras med något någon annanstans. Med kriget blev allt svårt. Elektriciteten stängdes av och det fanns ingen värme. Vi sov i våra tjocka ytterkläder kramande en behållare med hett vatten. Vi kastade aldrig våra pappersservetter. Vi sparade dem och lät dem torka, för att sedan elda med dem. Så levde vi under fyra år. Ett av skälen till att jag ville lämna Syrien var den fara jag upplevde på grund av mitt jobb. Jag fick order från bägge sidor att stänga av elektriciteten för den andra sidan.

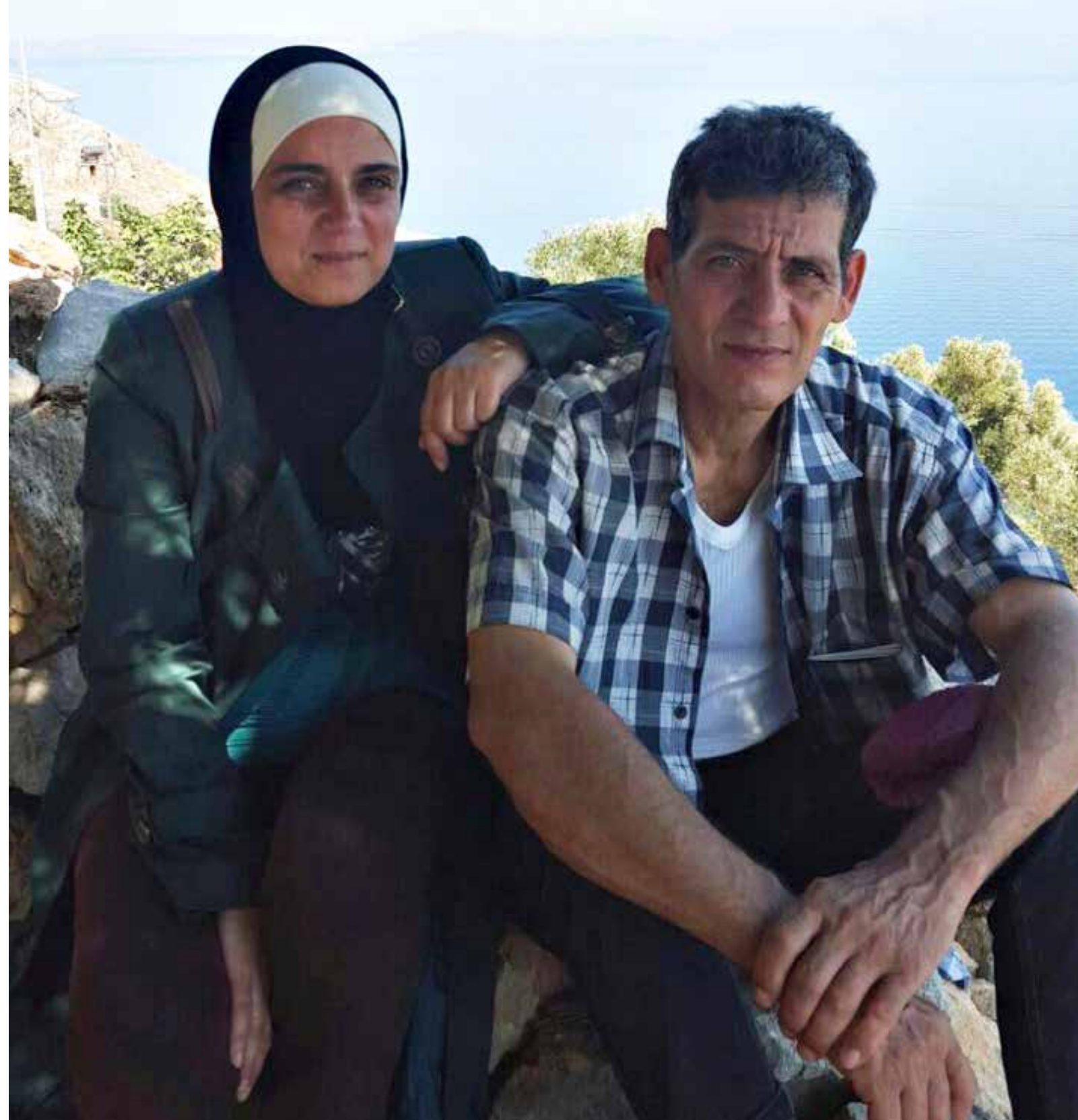
Safwat Ameen, 56 år, industrielektriker, Syrien, fjorton månader i Sverige

wished! He even went one step further and ordered food for everyone. We didn't start working again until five in the afternoon. It was like a party. Everyone was happy and spent working hours chatting, drinking and eating. That never normally happens in a spinning factory.

I miss Aleppo. It's a city that never sleeps. Even at four in the morning there's life. People working, walking around and talking. A city with a pulse. After work, you socialise. Aleppo is a commercial city. People were doing well financially. Everything was available. The fruit and milk can't be compared to anything elsewhere.

The war made it all difficult. The electricity was switched off and there was no heat. We slept in our thick outerwear, hugging a container of hot water. We never threw out our paper towels. We saved them and allowed them to dry, so we could cook with them. We lived like this for four years. The danger I experienced because of my job was one of the reasons I wanted to leave Syria. I received orders from both sides to turn off the electricity for the other side.

Safwat Ameen, 56, electrician, Syria, in Sweden for fourteen months

ATT NÅGON INTE ÄR UTBILDAD BETYDER INTE ATT HON ÄR DUM.

Varje del av Afghanistan har sin egen skönhet. Där jag bodde var det väldigt vackert. Där fanns berg, där fanns floder och där fanns skog. Det var grönt och vackert – en smal dal, som vore den en väg skuggad av träd och blommor. Vi var jordbrukare. Vi hade mark. Det var inte stort, men tillräckligt för oss. Vi odlade de grödor vi behövde för vårt liv: vete, korn, bönor, potatis, lök. Vi hade vindruvor, äpplen, päron och andra sorters frukt och grönsaker. Alla årstider odlade vi. Det är inte stor skillnad, men det var lite varmare än här.

Vårt hus låg mellan två berg. Både framför och bakom huset låg det berg. På morgonen hälsade jag på min gud, som skapat bergen så vackra.

I Sverige har jag träffat många människor från mitt land som kommer från stan och nu bor de i skogen och de blir galna. Men för mig är det okej, jag tycker om skogen. Jag älskar de svenska träden, de är så långa och vackra.

Jag började arbeta när jag var åtta eller nio år gammal. Jag hjälpte min mamma. Så är kulturen och det är naturligt. Jag önskar att jag och min man kunde arbeta här i Sverige och stå på våra egna ben. Jag vill ge ett exempel. Om jag förtjänar saltet själv kommer jag att älska det. Om någon ger det till mig kommer jag att ta emot det för att överleva. Men jag kommer inte att tycka om det. Jag föredrar att tjäna det själv. När jag kom till Sverige var jag verkligen stressad. Jag var sjuk. Mitt blodtryck gick upp och ner. När jag gick till en läkare sa han att alla de här problemen hemifrån är orsaken och att jag verkligen måste sluta oroa mig och istället tänka på något annat. Annars skulle jag bli sämre. Och jag sa att jag också har haft bra dagar och ett väldigt bra liv på min jord. Jag arbetade med jorden och vi blev trötta och vi drack te, men nuförtiden är det annorlunda, inte som förr. Idag när vi odlar något ber vi att talibanerna inte ska komma och ta all vår gröda. Så vi lever med rädsla och oro.

Nej, jag kan inte läsa eller skriva, men jag läser Koranen. Att någon inte är utbildad betyder inte att hon är dum. Jag har lärt mig allt från mina föräldrar, min mamma var klok och erfaren precis som min far. Så att jag inte kan läsa och skriva betyder inte att jag inte kan något. Jag

Being uneducated does not make you dumb.

Every part of Afghanistan has its own beauty. It was very beautiful where I lived. There were mountains, there were rivers and forests. It was green and beautiful – a narrow valley, like a path shaded by trees and flowers.

We were farmers. We had land. It was not big, but enough for us. We cultivated the crops we needed for living: wheat, grains, beans, potatoes, and onions. We had grapes, apples, pears and other kinds of fruits and vegetables. We cultivated in all seasons. There's not a big difference, but it was a little warmer than here.

Our house was between two mountains. There were mountains in front and behind our house. In the morning I greeted my god, who created such beautiful mountains.

I have met many people from my country in Sweden who come from towns, and they are going mad now living in the forest. But to me it's okay, I like the forest. I love Swedish trees, they're so tall and beautiful.

I started working when I was eight or nine years old. I helped my mom. I wish my husband and I could work here in Sweden and stand on our own legs. I want to give an example. If I've earned the salt myself, I will love it. If someone gives it to me, I'll take it to survive. But I won't like it.

When I came to Sweden I was really stressed. I was ill. My blood pressure went up and down. When I went to a doctor, he said that the problems from home are the reason. I really have to stop worrying about it, and instead think of something else. And I've said that I also have had good days and a very good life on earth. I worked the soil and we became tired and drank tea, but nowadays it's different. Today, when we grow something, we pray that the Taliban won't take all our crops. So we live with fear and worry. No, I can't read or write, but I'm reading the Quran.

Being uneducated does not make you dumb. I've learned everything from my parents; my mother was wise and experienced just like my father. So being unable to read and write does not mean I can't do anything. I have an open mind and I know what I have to do and what to say. My experience also grew when I got married and started learning from my husband and his family as well. I just can't read and write.

Afghan women are not in contact with society, especially those from rural areas. We cook and take care of the children. Women have nothing else to talk about than their in-laws, and sometimes the relationship is not so good. They have no choice but to gossip. We gathered and drank tea and joked, we sang and read poetry. Yes, sometimes we sang, sometimes we read poetry. I didn't sing. I was a little funny and asked my friends to sing.

I really love my children. My first daughter is 17 years old, my second is 16 and my son is 12. Every day when the children go to school, as well as when they get home, we hug. My second daughter is very talented. Swedish radio came and interviewed her because she is so intelligent. I felt proud and happy. I said to myself, "If she tries a little more, she will go somewhere!" My oldest daughter wants to be an engineer and my second daughter a doctor. As a mother, I always encourage my children the same way as I encouraged them in our country: to learn and serve the people as thanks for what they have received.

Farmer's wife, 40, Afghanistan, in Sweden for 13 months

har ett öppet sinne och jag vet vad jag ska göra och vad jag ska säga. Min erfarenhet växte dessutom när jag gifte mig och började lära från min man och hans familj också. Jag kan bara inte läsa och skriva.

Som liten hade jag en väninna. Hon var väldigt ordentlig. Jag tyckte om hennes disciplin. På den tiden hade vi inget att leka med eftersom vi bodde på landet. Jag och mina vänner lekte med våra får och våra hundar. Afghanska kvinnor står inte i kontakt med samhället, särskilt inte de som bor på landsbygden. Vi bara lagar mat och tar hand om barnen. Kvinnor har inget annat att prata om än sina svärföräldrar, ibland är inte relationen så bra. De har inget annat val än att skvallra. Vi samlades och drack te och skämtade, sjöng och läste poesi. Ja, ibland sjöng vi, ibland läste vi poesi. Jag sjöng inte. Jag var lite rolig och bad mina vänner sjunga.

Det var en oförlömlig glädje när jag blev mamma för första gången. Jag var 23 år. Jag älskar verkligen mina barn. Jag är så stolt. De är väldigt bra och artiga barn. Min första dotter är 17 år, min andra är 16 och min son är 12 år gammal. Som en kvinna som inte kan läsa och skriva tycker jag, men det kan vara fel, att du vinner och du tjänar allt möjligt, men du kan förlora allt. Att ha en god son eller en god dotter som är snäll, artig och välutbildad är väldigt viktigt för föräldrarna.

Varje dag när barnen ska till skolan, liksom när de kommer hem, kramas vi. Min andra dotter är mycket begåvad. Den svenska radion kom och gjorde en intervju med henne för att hon är så intelligent. Jag kände mig stolt och glad när hon blev intervjuad av radion. Jag sa till mig själv: "Om hon anstränger sig lite till, kommer hon att nå någonvart!" Min äldsta dotter vill bli ingenjör och min andra dotter vill bli läkare. Jag vet inte vad min son vill bli. Han är liten fortfarande. Som mamma uppmuntrar jag alltid mina barn på samma sätt här som jag uppmuntrade dem i vårt land: att lära sig och tjäna folket som tack för det de fått. Som utbildad kvinna är det svårt för mig, men för mina barn är det lätt. De är unga och intelligenta. Min äldsta dotter kan engelska väldigt bra. När hon kom hit lärde hon sig svenska lätt. Jag har en svensk vän. Varje gång hon kommer hem till mig säger jag åt henne att jag inte vill berätta om de hårda tiderna i mitt liv: "Du kommer bara att bli ledsen. Jag vill att du skrattar med mig, jag vill lämna det dåliga i det förflutna."

Bondhustru, 40 år, Afghanistan, 13 månader i Sverige

They are all dead!

I wake up after my mother's fifteenth attempt. I take the bus to university and usually miss the first lecture. So I'm waiting with my friends at the university cafeteria. We talk and just like other young men, we look at young beautiful women.

After that I participate in lectures. But my attention is divided between the professor and the girls who are also there. My interest in girls is rewarded with a kiss maybe every nine months.

In Syrian families, much support is given those that study. Students receive privileges and a freedom that no other family member receives. You can come and go without telling where you are heading. And you get the amazing food, attention and care from the rest of family.

When the Syrian crisis broke out, I studied journalism. We started a group to collect information, to document the violence and abuse.

Journalism has become the profession of the unprofessional. Because it is dangerous, journalists are forced to lie and distort facts. When the warring factions noticed the power of journalism, they began to control the media.

There was no support for journalists, such as cameras, equipment or even the Internet. We thought we would be helped by organizations such as Human Rights Watch. But the result was a media agency for each side.

At one point, a friend called and said something had happened in a house. I immediately went there with my camera. I expected to find an injured or killed person, but found a family with a mother and seven children, the youngest five months old. Everyone had been decapitated. I let go of my camera and carried the baby around in shock. What was I supposed to do? Should I help? Help who? They are all dead! I did not take any pictures. It was not the first time I saw dead people, but it was

DE ÄR ALLA DÖDA!

Jag vaknar efter min mammas femtonde väckningsförsök. Jag tar bussen till universitetet och missar vanligtvis den första föreläsningen. Så jag väntar med mina vänner i universitetets cafeteria. Vi pratar och precis som andra unga män tittar vi på unga vackra kvinnor.

Efter det är jag med på föreläsningarna. Men min uppmärksamhet är delad. En del är riktad mot professorn, en del mot de flickor som också är där. Mitt intresse för flickor belönas med en kyss kanske var nionde månad.

Väl hemma, sover jag i en timme. Under kvällen umgås jag gärna med äldre familjemedlemmar och grannar. Jag tycker om att lyssna på deras berättelser och ta del av deras erfarenheter av livet. I en syrisk familj bryr man sig mycket om de som studerar. Studenter får privilegier och en frihet som ingen annan familjemedlem får. Du kan komma och gå utan att berätta om vart du är på väg. Och man får den fantastiska maten, uppmärksamhet och omvårdnad från den övriga familjen.

När den syriska krisen bröt ut studerade jag journalistik. Tillsammans startade vi en grupp för att samla in information, för att dokumentera våldet och övergreppen.

Jag var rädd för att bli arresterad av regimen eller av oppositionen. Det fanns ingen möjlighet att vara oberoende journalist. Man var tvungen att tillhöra en av sidorna och det gjorde inte jag.

Journalistik har blivit professionen för de oprofessionella. Eftersom det är farligt, tvingas journalisterna att ljuga och förvränga fakta. När de stridande märkte att journalistik har en stark kraft, började de styra media. Det fanns inget stöd för journalister, som kameror, utrustning eller ens internet. Vi trodde att vi skulle få hjälp från organisationer som Human Rights Watch. Men resultatet blev en mediebyrå för var sida.

Vid ett tillfälle ringde en kompis och sa att något inträffat i ett hus. Jag begav mig omedelbart dit med min kamera. Jag förväntade mig att finna en skadad eller dödad människa, men hittade en familj med mamma och sju barn, den yngsta fem månader gammal. Alla hade fått halsen avskuren. Jag släppte min kamera och bar i chock runt på babyn. Vad skulle jag göra? Ska jag hjälpa? Hjälpa vem? De är alla döda!

Jag tog inga bilder. Det var inte första gången jag såg döda människor, men det var första gången jag såg en slaktad familj i verkligheten. Mitt jobb bygger på att fotografera döda människor och jag har sett kroppar utan huvuden.

Efter en granatattack kommer människor för att hjälpa de skadade. Det vet fienden och avfyrar fler granater mot samma ställe. Vi brukade komma samtidigt som civilförsvaret.

Som liten tittade jag mer på nyhetsprogram än på tecknade serier. Jag kommer fram till denna dag ihåg händelserna under Irakkriget, liksom händelserna i anslutning till elfte september. Jag var helt besatt av nyheter och kunde sitta tolv timmar framför tv:n. Jag är en nyhetsnarkoman. Min dröm är att få bli nyhetsankare.

Det jag tycker bäst om med nyheter är att analysera. Mina vänner får lida på grund av detta. Jag sitter alltid och pratar under nyheterna och ger dem min egen analys av vad som händer.

Flickorna här är verkligen vackra. Om någon av dessa tjejer var i vårt land, kunde de gifta sig med presidenten eller med någon riktigt viktig och rik person. Men här gör de frivilligarbete och hjälper flyktingar.

Jag skulle vilja stadga mig, bli gift och få familj. I min ålder är man gift och har fem barn i Mellersta Östern. Vi är rädda för svenska kvinnor. Vi har hört att så fort du gift dig och fått barn, vill de skilja sig och tar barnet med sig. Jag vill gifta mig med en flicka från Syrien eftersom arabiska tjejer som bor här känner till sina rättigheter. Det fungerar inte med vårt sätt att leva och vår kultur. För ett tag sedan kom en irakisk familj till förläggningen. Fyra dagar grälade de och vi såg hur polisen arresterade mannen. Alla på förläggningen tyckte att det här var ett vanligt familjegräl och något hustrun ofta varit med om i sitt eget land. Men hennes reaktion var annorlunda efter ankomsten till Sverige.

I Syrien går kvinnan upp tidigt för att göra frukost och göra barnen klara för skolan, Här kan vi se män som går upp tidigt för att göra frukost och kör barnen till skolan, medan kvinnan fortsätter att sova.

Malik Abood, 27 år, student, Syrien, ett och ett halvt år i Sverige

the first time I saw a slaughtered family in real life. My job is based on photographing dead people and I have seen bodies without heads.

After a grenade attack, people come to help the injured. The enemy knows it, and fires more grenades in the same place. We used to arrive at the same time as the civil defence.

As a youngster, I watched more news programs than cartoons. To this day I remember the events of the Iraq war, as well as the events in connection with 9/11. I was completely obsessed with news and could sit twelve hours in front of the TV. I'm a news addict. My dream is to become a news anchor.

What I like best about news is to analyse. My friends may suffer because of this. I always sit and talk during the news and give them my own analysis of what's happening.

I would like to get married and have a family. In the Middle East, at my age, you are married with five children. We're afraid of Swedish women. We have heard that as soon as you marry and have children, they want to divorce and take the children with them. I want to marry a girl from Syria because Arab girls who live here know their rights. It does not work with our way of living and our culture. A while ago an Iraqi family came to the centre. They argued for four days and the police arrested the husband. Everyone at the centre thought that this was a common family dispute, and something the wife was used to in her home country. But her reaction was different after arriving in Sweden.

Malik Abood, 27, Syria, in Sweden for one and a half years

“It was the ewe that started.”

We are seven in our family: three brothers, one sister, my parents and me. I am the oldest. Both of my parents are teachers, but my mother has chosen to stay at home and take care of us.

I had a happy childhood. We had a small farmstead. We went there with Dad every day after school. We had twenty-two sheep, and we cultivated wheat and grain. The whole family was gathered in one place and worked together. I have worked on this farm since I was ten years old. I liked it because I also played with my siblings there, and the sheep. Sometimes we took schoolbooks and studied. I preferred to feed and water the sheep.

I took care of my younger brothers. They used to come to me if they had caused trouble, so I could fix it before our parents found out.

One day my brother was taking care of the sheep. He was 16 and went to school. He sat reading in his book under a tree. There was a sheep that repeatedly jumped the fence into a neighbour's lot. Time after time he had to pick her up. When the same ewe escaped once again, my brother became so angry that he picked up a stone and threw it at her. He hit her in the head and she collapsed on the spot. He went to her... no she hadn't died. But he could see blood and became really scared.

He came and asked me to help, so Dad wouldn't discover what had happened. Dad always told him to control his anger and be careful with the sheep.

I wiped the head of the ewe with a wet cloth. We had a room full of medicine for the animals, and I had some experience, so I gave her antibiotics. The ewe had a fever, so we bathed her to cool her down.

Dad discovered it immediately when he returned. One ewe was completely wet and dazed. He looked at my brother and said, “I

“DET VAR I ALLA FALL TACKAN SOM BÖRJADE.”

Vi är sju i vår familj: tre bröder, en syster, mina föräldrar och så jag. Jag är äldsta syskonet. Båda mina föräldrar är lärare, men min mamma har valt att vara hemma och ta hand om oss.

Jag hade en lycklig barndom. Vi hade ett litet jordbruk. Varje dag efter skolan åkte vi dit med pappa. Vi hade tjugotalet får, vi odlade vete och korn. Hela familjen var samlad på ett ställe och arbetade tillsammans. Jag har arbetat på den här gården sedan jag var tio år gammal. Jag tyckte mycket om det eftersom jag också lekte med mina syskon där, liksom med fåren. Ibland tog vi med oss skolböckerna och pluggade. Jag tyckte bäst om att fodra och vattna fåren.

Gården låg nära vårt hus, så vi bodde inte där. Gården hade tillhört min farfar. Av alla sina söner ville han att min pappa skulle ha den och bruka den. Min farfar var en enkel man som hade arbetat hårt med jordbruket, så att hans barn skulle få studera. Alla mina farbröder har studerat och har nu olika jobb. Min pappa, som förblev jordbrukare, är alltså lärare på samma gång.

Jag tog hand om mina lillebröder. De brukade komma till mig om de ställt till med något, så att jag skulle kunna ordna upp det innan våra föräldrar fick veta.

En dag skulle min bror ta hand om fåren. Han var 16 då och gick i skolan. Han satt och läste i sin bok under ett träd. Det var ett får som gång på gång hoppade över staketet in till grannen. Gång på gång måste han hämta henne. När samma tacka rymde en gång till, blev han så arg att han tog upp en sten och kastade på henne. Han träffade henne i huvudet och hon föll ihop på fläcken. Han gick fram till henne, nej hon hade inte dött. Men han kunde se blodet och blev riktigt rädd.

Han kom till mig och bad mig hjälpa till så att pappa inte skulle upptäcka vad som hänt. Pappa sa alltid åt honom att behärska sin ilska och ta det försiktigt med fåren. Jag torkade av tackans huvud med en våt trasa. Jag gav henne antibiotika, på gården fanns ett rum fullt av medicin till djuren och jag har lite erfarenhet. Eftersom tackan hade feber badade vi henne för att kyla ner henne. Brorsan bönade och bad att vi skulle ta hand om henne innan pappa kom tillbaka och fick veta. När

pappa kom tillbaka upptäckte han det direkt. En tacka var ju helt blöt och dessutom omtöcknad. Han tittade på min bror och sa: ”Jag vet att det är du som har gjort det här.” Jag hade försökt hjälpa min bror, men alltså misslyckats. Allt jag kunde göra var att be pappa förlåta honom. När pappa frågade varför han hade gjort det, svarade brorsan: ”Det var i alla fall hon som började.”

Universitetet låg i stadens centrum, runt fem mil från där jag bodde. På vägen fanns många vägspärrar som tillhörde ömsom den syriska regimen, ömsom oppositionen. Det var inte lätt. Eftersom jag var över 18 försökte de värva mig vid varje vägspärr. Jag sa till dem att jag var student och de svarade att landet låg i krig och att de behövde mig. Vid varje checkpoint frågade de mig och mina skolkamrater. De brukade också säga att de pluggade bara för att slippa gå med i kriget.

Men med fyra vägspärrar som tillhörde regeringen och tre som hörde till oppositionen blev det väldigt frustrerande. Tänk dig när de säger åt oss, 15 studenter, att gå av bussen för att bli visiterade. En och en varje gång vi passerar. Trots att de vet att vi är studenter. Och även om vägspärrarna ligger nära varandra, måste vi göra det varje gång. Några av dem kan våra namn eftersom de ser oss varje dag.

Jag brukade åka hemifrån fem på morgonen och återvända fem på eftermiddagen. Jag kom fram till universitetet nio och stannade till tolv. Resten av dagen gick åt till att ta sig förbi hindren på vägen.

En dag när vi kom till universitetet var det förstört. En raket hade träffat byggnaden. Allt var förstört, krossat glas låg överallt på marken. Jag tittade på den förstörda byggnaden där jag studerat och tänkte på alla de studenter och lärare som hade kunnat förlora sina liv om de varit i byggnaden. Det hade kunnat hända mig. Jag sa till mig själv, att jag inte tänker dö medan jag studerar. Efter det hjälpte mina föräldrar mig att lämna Syrien.

Tariq Mahmoud, 22 år, student, Syrien, 14 månader i Sverige

know you did this.” When Dad asked why he had done it, my brother replied, “It was the ewe that started it.”

The university was in the city centre, about five miles from where I lived. But with four roadblocks belonging to the government, and three that belonged to the opposition, it became very frustrating. It wasn’t easy. Because I was over 18, they tried to draft me at every roadblock. I told them I was a student and they answered that the country was in war, and that they needed me. They would also say that they studied in order to avoid joining the war.

Imagine when they tell us, 15 students, to leave the bus to be searched. One by one each time we pass. Even though they know we are students. And though the roadblocks are close to each other, we have to do it every time. Some of them know our names because they see us every day.

I used to leave home at five in the morning and return at five in the afternoon. I arrived at the University at nine and stayed until twelve. The rest of the day was spent getting past obstacles on the road.

One day when we got to university, it was ruined. A rocket had hit the building. Everything was destroyed, broken glass lay everywhere. I looked at the ruined building where I studied, and thought of all the students and teachers who could have lost their lives if they had been in the building. It could have happened to me. I told myself that I’m not going to die while I’m studying. After that, my parents helped me leave Syria.

Tariq Mahmoud, 22, student, Syria, in Sweden for 14 months

I began dancing when I was ten years old.

The second before I go on stage, I don't think. It is the only circumstance where my brain stops spinning. I make my entry, I begin dancing, I look at the audience to observe their reactions, I look at the other dancers to see if we are synchronized. Everything is for real.

When the performance is over and the audience applauds, I feel sad. Everything is over. All the preparations and the training we've spent so much time on; everything is over. I feel empty inside. I have given everything.

I began dancing when I was ten years old. Military service made me quit. I lived in Damascus. As Palestinians, we are forced to do military service, but are not always called upon in case of war. When I graduated in 2012 I had two alternatives. Either do my military service, or hide at home. So I decided to muster. I never imagined that the situation would worsen, and that my stint would last much longer than promised when I conscripted. It was the beginning of the revolution, and there were no murders, no blood or death.

As I had studied accountancy at a business school, I was placed in the commissariat. My role as accountant always made me feel lucky compared to my friends. My military service was intended to last one year and seven months; it ended up being two years and eight months.

Military service was the worst time of my year. You no longer own yourself. You have no right to make decisions. You have no other option but to follow orders that are often illogical and simply an expression of the officers' personal whims.

I waited impatiently my military service to end, and considered running away. A friend gave me instructions; I was to take a certain bus. I went, but when reality hit home and the bus neared a checkpoint, I got scared. Taking the trip through the checkpoint could change

JAG BÖRJADE DANSA NÄR JAG VAR 10 ÅR.

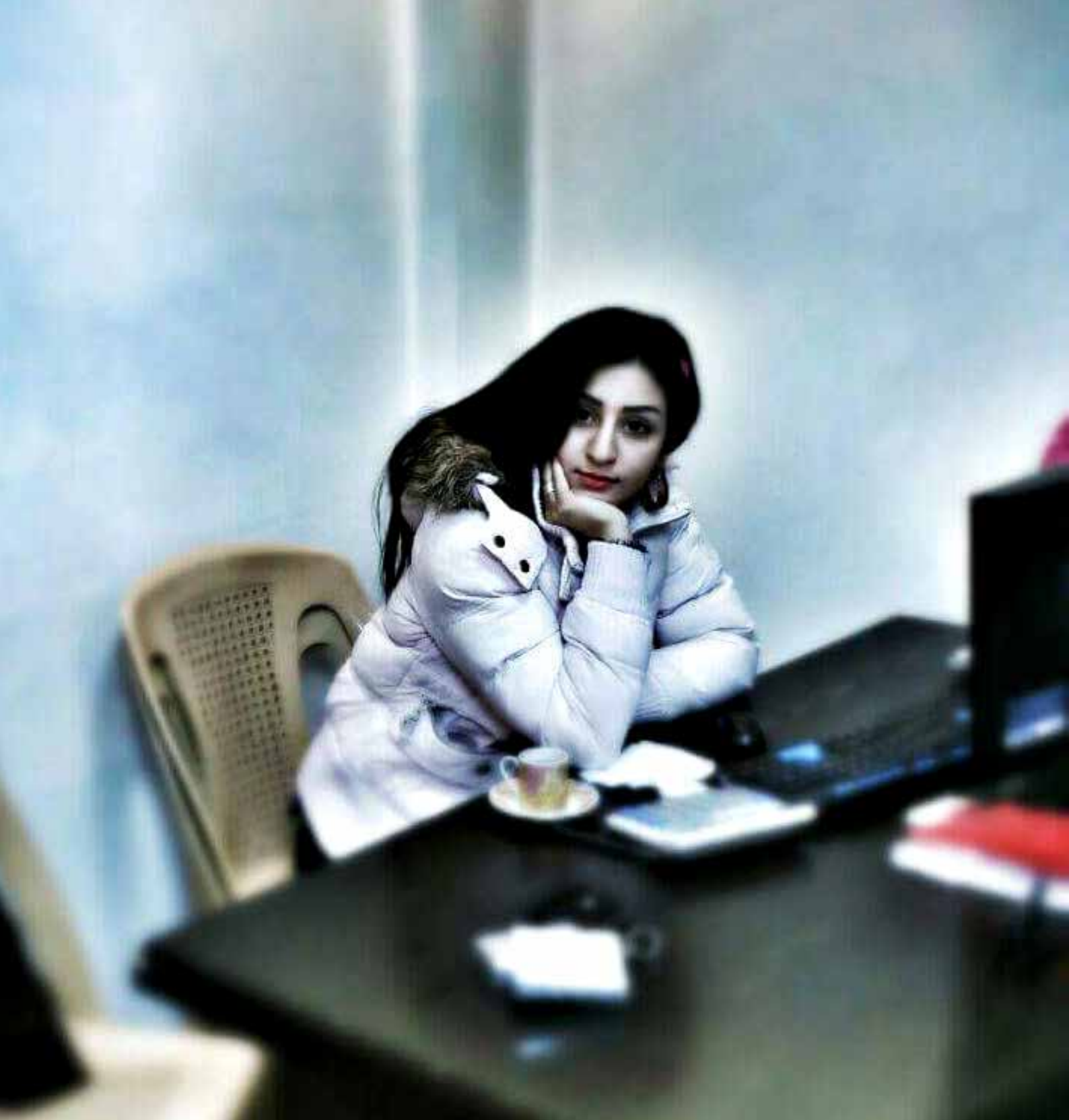
Precis innan jag ska gå ut på scenen tänker jag inte. Det är det enda tillfället då min hjärna slutar snurra. Jag bara går ut, börjar dansa, tittar på publiken för att iaktta deras reaktioner, tittar på de andra dansarna för att se att vi är synkroniserade. Allt är på riktigt.

När föreställningen slutar och publiken börjar klappa, då känner jag mig sorgsen. Allt är över, alla förberedelser och all träning som vi lagt så mycket tid på, allt är över. Jag känner mig tom på insidan. Jag har gett allt. Alla har vi en historia som kan bli berättad genom dans. Jag är palestinier och är från ett land med en lång historia av migration och flyktingar. Ingen orkar lyssna på de ledsna historierna och varför vi gick i krig. Men vi kan återberätta historien genom att dansa.

Jag började dansa när jag var tio år gammal. Militärtjänstgöringen fick mig att sluta. Inbördeskriget var i sin linda. Jag bodde i Damaskus. Vi palestinier är tvungna att göra militärtjänsten, men blir inte alltid inkallade om det blir krig. När jag tog examen 2012 hade jag två alternativ. Antingen göra lumpen, eller gömma mig hemma. Så jag beslutade mig för att rycka in. Det fanns inte i min fantasi att det skulle bli värre och att jag skulle ligga inne längre än vad som sas när jag ryckte in. Det var i början av revolutionen och det förekom inte dödande, blod och död.

Armén tar ju hänsyn till vad du studerat. Eftersom jag studerat bokföring på en handelsskola kom jag till intendenturen. Min plats som bokförare fick mig alltid att tycka att jag var lyckligt lottad i jämförelse med mina kamrater. Tjänstgöringen skulle vara ett år och sju månader lång, den blev två år och åtta månader.

Militärtjänsten var mitt livs värsta tid. Man äger inte sig själv. Man har ingen rätt att ta beslut. Du har inget annat val än att följa order som ofta är ologiska och bara uttryck för befälets personliga nycker. Det fanns en officer som var känd för hur dåligt han behandlade soldaterna. Han var väldigt hård. De fick bland annat springa långa sträckor i svår terräng med tung packning. Han tog droger för att orka själv. Soldater blev fysiskt skadade eller psykiskt knäckta under träning. Jag väntade otåligt på att det skulle ta slut och funderade på att rymma. En vän

life forever, but also for the worse. So I bailed at the last minute.

War destroys all the beautiful things inside of us. In the beginning, you try to remain true to yourself, but war will force you to hurt other people whether you want to or not.

I had a previous girlfriend. But when I met Walaa, I felt everything was different. My body shivered at the thought of one day embracing her. Being with her was like an impossible dream.

It came as a shock to me to discover that she was engaged. I had noticed that she wasn't wearing an engagement ring. I asked her why she hadn't told me. She answered that I hadn't asked, and that she didn't wear her engagement ring, as she didn't like wearing rings. I pulled away from her and stayed at home for a week, feeling sad.

Then she called and wondered why I was missing.

At the same time, I found out that her boyfriend mistreated her. The moment had come for me to tell her about my feelings. Sadly, she said that the feelings were not reciprocated.

Two months later, I was sat at home, with no electricity.

The phone rang. It was her, and could I meet her down on the street? There she was, waiting for me. She gave me a small bag containing a perfumed letter. The letter stated, that she had written down how much she loved and missed me over the course of two months. It was a really long letter – she had written down her feelings every day.

Ahmad Al-Abtah, 27, accountant / dancer, Syria, in Sweden for one year

instruerade mig. Jag skulle ta en viss buss. Jag åkte, men när det blev allvar och bussen närmade sig checkpointen blev jag rädd. Att åka vidare genom vägsparren kunde förändra allt för hela livet – också till det sämre. Så jag hoppade av i sista sekund.

Krig förstör alla vackra saker i oss. I början försöker du vara dig själv trogen, men kriget kommer tvinga dig att skada andra människor oavsett vad du vill själv.

Jag hade haft en flickvän tidigare. Men när jag träffade Walaa, kände jag att allt var annorlunda. Min kropp skakade vid tanken på att jag en dag kanske skulle kunna få krama henne. Det var som en omöjlig dröm att få vara med henne.

Att hon var förlovad kom som en chock för mig. Jag hade ju sett att hon inte bar en förlovningsring. Jag frågade henne varför hon inte berättat det. Hon svarade att jag inte hade frågat och att hon inte bar någon förlovningsring eftersom hon inte tyckte om ringar. Jag drog mig bort från henne och stannade ledsen hemma under en vecka. Då ringde hon upp och undrade varför jag var borta. Samtidigt fick jag veta att hennes pojkvän inte var schysst mot henne. Nu var tiden den rätta att tala om mina känslor för henne. Tyvärr förklarade hon att de inte var besvarade.

Två månader senare satt jag hemma, elektriciteten fungerande inte. Då ringde det. Det var hon, kunde jag gå ner på gatan? Där stod hon och väntade på mig. Jag fick en liten påse som innehöll ett parfymerat brev. I brevet stod att hon varje dag under två månaders tid skrivit till mig om hur hon älskar och saknar mig. Det var verkligen ett långt brev – hon hade skrivit ner sina känslor varje dag.

För mig är hon väldigt speciell. Hon är så känslig och jag vill inte skada henne. Det har fått mig att vilja förändras. Hon har fått mig att känna att jag är ansvarig för vad jag säger och gör. Löften jag ger måste jag hålla. Därför blir min relation till andra också bättre.

Jag uppvaktade henne under sju månader. Nu har vi varit ihop i fem år. Men just nu är vi så uttråkade att vi inte ens har något att vara oense kring och bråka om.

Ahmad Al-Abtah, 27 år, bokföreläsare/dansare, Syrien, ett år i Sverige

CHEFENS SNYGGE SON VAR EN SKICKLIG DANSARE.

Jag har studerat bokföring två år på ett institut. Efter examen arbetade jag på bokföringsavdelningen på ett företag som sydde och broderade traditionella kläder. Företaget sysslade också med välgörenhetsarbete under kriget.

Jag kan inte beskriva mig själv, men folk säger att jag är varmhjärtad och tycker om alla människor. Jag tycker själv att jag är envis, det är en av mina dåliga egenskaper.

Jag ville inte studera bokföring, men det var ett av de för mig möjliga valen. I Syrien kan vi inte alltid välja vad vi ska studera, det beror på betygen. Jag ville läsa psykologi och bli psykolog.

Jag kommer ihåg en dag när det var väldigt kallt. Det fanns ingen värme på kontoret. Jag frös så mycket att jag räknade fel. Min kollega sa att hon skulle täcka för mig den gången, men att jag fick klara upp det. Jag var tvungen att ta pengarna ur egen ficka.

Vid sidan av broderiföretaget drev också min svärmor en danstrupp. Ahmad, hennes son, var en av medlemmarna i den. De flesta av flickorna som arbetade tillsammans med mig gillade chefens snygga son, som var en skicklig dansare.

Innan jag blev ihop med Ahmad brukade jag och mina tjejkompisar samlas hemma hos någon i gänget, i hennes rum. Vi sminkade oss, hjälpte varandra med håret, målade naglarna på varandra. Ibland lånade vi kläder av varandra. Sen gick vi ut tillsammans till Bab Touma i gamla stan. Där satte vi oss på ett café, drack kaffe, rökte vattenpipa och spelade kort. Ibland pratade vi om den av oss som inte var med. Och så spanade vi in killar.

Ibland turnerade Ahmads danstrupp. Att göra sig fin inför att han skulle komma hem var speciellt... Jag fixade håret, tog på mig make-up, satte på mig nya kläder och tog på mig hans favoritparfym, för att vara perfekt när vi skulle mötas igen.

Jag älskar honom för att han är snäll, han gör separationen från min mamma lättare. Det är omöjligt för mig att gifta mig utan att vara kär

The boss' handsome son was a proficient dancer.

I've studied accountancy for two years at an institute. After my exam I worked at the accounting department in a company that sewed and embroidered traditional clothes. During the war, the company also did charity work.

I can't describe myself, but people say I'm warm-hearted and fond of everyone. I see myself as being stubborn. It's one of my character flaws.

I didn't want to study accountancy, but it was one of the options available to me. In Syria, we can't always decide what we want to study, it depends on our grades. I wanted to study psychology and become a psychologist.

I remember a particular day when it was very cold. There was no heating in the office. I was so cold I made an accounting error. My colleague said she'd cover for me this time, but that I had to clear it up. I was forced to cover the loss out of my own pocket.

The manager also ran a dance group in addition to the embroidery business. Her son, Ahmad, was part of it. Most of my female colleagues liked the boss' handsome son, who was a proficient dancer.

Before Ahmad and I became an item, I used to meet with up with my girlfriends. We'd go to one of our rooms, where we would put on make-up, do each other's hair and paint each other's nails. Sometimes we'd borrow clothes from each other. Then we would all go out to Bab Tuma in the Old City. Here we'd sit at a café, drink coffee, smoke shishas and play cards. Sometimes we'd talk about the person who wasn't with us. And then we'd look at guys.

Sometimes, Ahmad's dance group would go touring. Making myself pretty before he returned was something special. I did my hair and my make-up, I put on new clothes,

and I wore his favourite perfume – so that everything would be perfect when we saw each other again. I love him because he is nice and he makes the separation from my mother easier. Getting married without being in love seems impossible to me. I can't even imagine it.

I don't know how to explain the feelings I have for my husband. I love him so much, that I miss him even if we're apart for a short moment. When he returns I hug him hard and keep him near my chest.

I really miss my mom. She was my father, my mother and my friend. My sister and I woke up every morning, and got ready for work. Mom made coffee and prepared breakfast. We sat together and talked, and I kissed her hand before leaving for work.

She became very upset and cried when we got married. She couldn't understand that I had become so grown up. She still sees me as a child. She asked us to postpone our escape just for a few days, so she could see more of me. When we said goodbye, she asked us to change our minds and stay.

An Iraqi friend always told me how wonderful Sweden is. I don't know how to describe it. I thought Sweden was a beautiful, lush country. That I would be happy. I would've gone to Sweden even if Ahmad couldn't follow. I had realised my dream. In reality, I don't yet know that much about Sweden. After all, I haven't been integrated into Swedish society. I thought getting a residence permit and learning Swedish would go quicker.

I felt that a bit of my soul was taken away from me when I left Syria. Despite that I try not to become depressed. I try to stay positive.

Walaa Fakhouri, 26, accountant, Palestine / Syria, in Sweden for one year

först. Jag kan inte ens föreställa mig det. Jag vet inte hur jag ska förklara hur jag känner för min man. Jag älskar honom så mycket att även om han är borta en kort stund, saknar jag honom. När han kommer hem kramar jag honom hårt, och håller honom nära mitt bröst.

Jag saknar verkligen min mamma. Hon var min far, min mor och min vän. Vi vaknade varje morgon, jag och min syster, och gjorde oss redo att gå till arbetet. Mamma gjorde kaffe och frukost. Vi satt tillsammans och pratade och sen kysste jag hennes hand innan jag gick till arbetet.

Hon blev mycket röd och grät mycket när vi gifte oss. Hon kunde inte förstå att jag växt upp. Hon ser mig fortfarande som ett barn. Hon bad oss att skjuta på flykten bara för några dagar för att hon skulle få se mer av mig. Vid avskedet bad hon mig att vi skulle ändra oss och inte åka.

Jag hade en gång en vän i Syrien som alltid berättade för mig hur underbart Sverige är. Hon var irakier. Jag vet inte hur jag ska beskriva det. Jag trodde att Sverige var ett vackert land. Med mycket grönt. Att jag skulle bli lycklig. Jag hade åkt till Sverige även om Ahmad inte kunnat komma med. Jag hade fullföljt min dröm. I verkligheten vet jag inte så mycket om Sverige än. Jag har ju inte integrerats i det svenska samhället. Jag hade trott det skulle gå snabbare att få uppehållstillstånd och lära sig svenska.

Jag kände att en bit av min själ togs ifrån mig när jag lämnade Syrien. Men jag försöker trots det att inte bli deprimerad. Jag försöker fortsätta att vara positiv.

Walaa Fakhouri, 26 år, bokförare, Palestina/Syr, ett år i Sverige

FIRANDET PÅGICK TILL HALV FEM PÅ MORGONEN.

Sommaren 2009 var det varmt. Jag gick upp på morgonen och min man körde mig och några av tjejerna i familjen till skönhetsalongen. Jag var tvungen att börja förberedelserna tidigt. Jag tillbringade nästan fyra timmar där för att fixa håret, göra make-up och ordna med bröllopsklänningen. Jag fick ont i huvudet av alla accessoarerna.

Vanligtvis blir bruden klar först av familjens flickor när de är i skönhetsalongen. Min man hämtade upp mig och vi åkte till hans föräldrars hus eftersom det låg nära. Där satt jag ner för att vila mig och dricka kaffe. Men mina föräldrar väntade på mig, jag åkte hem och bytte till vit bröllopsklänning. Släktingar började komma för att göra sig klara att gå till bröllopfesten.

Jag var nervös och blev än mer nervös ju närmare bröllopet kom. Det är ju en allvarlig dag eftersom ett nytt liv börjar när bröllopet är över: man lämnar sina föräldrar och syskon som man är van vid att träffa varje dag. Jag var också väldigt trött. Hade ju gått upp tidigt och använt mycket tid för att bli fin. För att kunna vila mig lite innan jag gick ut till gästerna var jag tvungen att lägga en massa kuddar under ryggen så att inte frisyren blev förstörd. Halv nio på kvällen var huset fullt av gäster.

När jag tog farväl av mina föräldrar var mina känslor blandade. Det var tidpunkten när jag förvandlades från en bortskämd flicka till en gift kvinna.

Min pappa klarade inte av att säga ett ord, han kramade och pussade mig. När jag såg min fars tårar började jag också att gråta. Det var mycket känslösamt. Min syster stod bakom min rygg och sa: ”Gråt inte, tänk på make-upen. Gråt inte, tänk på make-upen...” Jag bara grät. Min man skulle köra mig till själva bröllopsceremonin. Det gick inte. En annan fick köra, för min man fick sitta bredvid mig i baksätet och trösta mig. När jag tittade i backspegeln insåg jag att make-upen var vattenfast.

Bröllopsceremonin ägde rum i en stor festsal. När vi kom stod alla vid ingången, de firade, sjöng och dansade innan ceremonin började.

The celebration lasted to half past four.

The summer of 2009 was hot. I woke up in the morning and my husband drove me and some of the girls in the family to the beauty salon. I had to start preparations early. I spent almost four hours there doing my hair, my make-up and arranging the wedding dress. All the accessories on my head gave me a headache.

Usually, the bride is the first of the family's women that gets ready in the salon. My husband picked me up and we went to his parents' house, where I rested and had coffee. But my parents were waiting for me, so I went home and changed to a white wedding dress. Relatives were beginning to arrive to prepare for the wedding party.

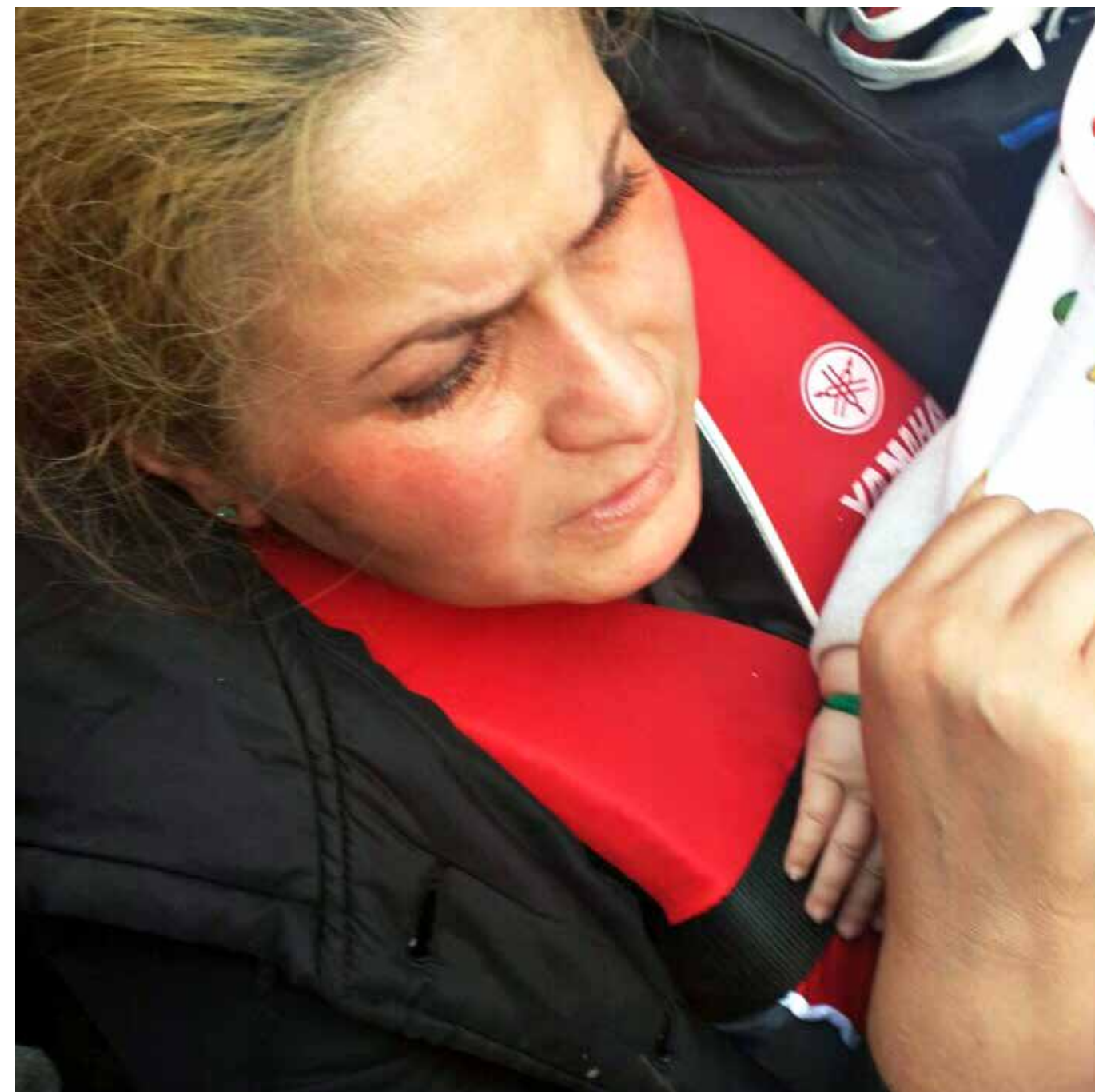
I was nervous and became even more so as the wedding approached. It's a monumental day, as a new life begins when the wedding ends: you leave your family and siblings. I was also very tired. I had gone up early and spent a lot of time looking pretty. In order to rest a bit before meeting the guests, I was forced to place a lot of pillows under my back to avoid ruining my hair. At nine o'clock in the evening the house was full of guests.

When I said goodbye to my parents, I had mixed feelings. It was the moment I went from being a spoiled girl to a married woman.

My dad didn't manage a word, he hugged and kissed me. When I saw his tears, I cried too. It was very emotional. My sister was standing behind me and said, "Don't cry, think about the make-up..." I just cried. My husband was to take me to the wedding ceremony, but someone else had to drive, because he had to sit next to me in the back seat and comfort me. Looking in the rear-view mirror, I realized that the make-up was water resistant.

The wedding ceremony took place in a large hall. When we arrived everyone stood by the entrance. They celebrated, sang and danced

Vi hälsade på gästerna och bröllopsceremonin började med att vi skar upp tårtan. Då gick strömmen. Sedan var det bröllopsvals, jag och min man dansade till en lugn romantisk sång av den irakiske sångaren Kazim Al Sahir: Ha ... Habibi (Hej ... min älskade). Då gick strömmen igen. När vi skulle växla ringar – då släcktes ljuset ... Den dagen gick strömmen tre gånger. Firandet pågick till halv fem på morgonen.

När vi lämnade Syrien kunde jag inte ta med mig något utom den här halskedjan min syster gav mig på min bröllopsdag och en ring som var en gåva från min pappa när jag gick i sexan.

Det känns inte bra, ett helt år och inte ens en intervju.

Linda Abdulhameed, 30 år, Syrien, ett år i Sverige

before the ceremony began. We greeted the guests and the ceremony started by us cutting the cake. Then the power went. Then there was the bridal waltz, and my husband and I danced to a quiet romantic song by the Iraqi singer Kazim Al Sahir: “Ha ... Habibi” (“Hi ... my love”). Then the power went. When we exchanged rings - the light went ... That day the power went three times. The celebration lasted to half past four in the morning.

When we left Syria, I couldn’t bring anything except the necklace from my sister and a ring my dad had given me in sixth grade.

It doesn’t feel great, a whole year and not even an interview.

Linda Abdulhameed, 30 years, Syria, in Sweden for one year

DET LUKTADE KAFFE, VATTENPIPOR, BRÖD.

Vanligtvis sov våra barn vid åtta på kvällen. Min frus syster kom och var med dem när de sov. Vi brukade bege oss till Aleppos citadell. Området har många restauranger och caféer. Vi kunde tillbringa kvällarna där. Himlen var klar och full av stjärnor. Det luktade kaffe, vattenpipor, bröd. Ljudet av ett litet konstgjort vattenfall i mitten av restaurangen. Vädret var vackert, varken varmt eller kallt. Ibland gick vi ut med våra vänner. De tillfällena är inskrivna i mitt minne.

Det känns som om det var en vacker dröm jag vaknat upp ifrån. Också att vara i Sverige känns som en dröm.

Efter att jag gift mig och min dotter fötts, fick mitt liv mening och betydelse. Jag älskar mitt liv mer och jag har fått större ambitioner. Jag vill åstadkomma något som bringar lycka till mina barn i framtiden. Jag känner en obeskrivlig glädje inför barnen. Särskilt när de skrattar och vi leker. Genom deras renhet och oskyldighet får livet mening.

Jag är apotekare. Vi arbetade mellan klockan nio på morgonen och klockan två på eftermiddagen. Då gick jag hem och åt lunch med min fru och mina barn. Sedan tog jag med dem till parken där vi bor. Där leker de och roar sig. Två timmar senare tar jag hem dem. Därefter arbetar jag från klockan fem till nio på kvällen, ibland längre. Jag tänker att den som vill vara med sina barn, finner ett sätt.

Vårt liv var ett bra liv. Fullt av kärlek. Min fru och jag satt ofta tillsammans och pratade. Vi hade en egen våning. Jag tror på självständighet. Jag vill inte ha någon som blandar sig i vårt privata liv oavsett om det är mina föräldrar eller andra släktingar.

Idag är levnadsomständigheterna annorlunda. Jag har inte riktigt lust att prata som förut, kanske för att jag sitter hemma utan arbete. Det är inte mycket att berätta för henne. Det finns inget arbete att gå till och inget sammanhang att passa in i.

Jag ville bli farmaceut men de privata universiteten hade inte den utbildningen i kursutbudet. Mina betyg var inte tillräckligt bra för att komma in på ett statligt universitet, så jag begav mig till Ukraina när jag var 18 år. Jag ville ha en realistisk dröm. En liten och nåbar dröm. Jag har lagt märke till att människor älskar livet här. Särskilt människor

It smelled of coffee, shishas, and bread.

Usually, our children were asleep by eight o'clock in the evening. My wife's sister came and were with them when the slept. We used to go to the Citadel of Aleppo. The area has many restaurants and cafés. The sky was clear and full of stars. It smelled of coffee, shishas, and bread. The sound of an artificial waterfall in the middle of the restaurant. The weather was beautiful; neither warm nor cold. Sometimes we went out with our friends. It feels as though I have awoken from a beautiful dream. Being in Sweden feels like a dream, too.

After I got married and my daughter was born, my life gained meaning and importance. I want to achieve something that will bring happiness to my children in the future. I feel an indescribable joy for my children. Especially when they laugh and we play.

I am a pharmacist. We worked between 9AM and 2PM. Then I went home and ate lunch with my wife and children. Afterwards, I would take them to the park by where we live. There they will play and have fun. Two hours later, I bring them back home. I then work from 5PM to 9PM, sometimes later. I think the person who wants to spend time with his children, will find a way.

Our life was a good life. Full of love. My wife and I spent a lot of time together, talking. We had our own apartment. I believe in independence. I don't want anybody to meddle in our private life, regardless of whether it is my parents or other relatives.

I wanted to become a pharmacist. But my grades were insufficient to go to a state university, so I went to the Ukraine when I was 18. I wanted a realistic dream. A small and achievable dream.

I have noticed that people here love life. Especially people in the ages 60 to 65. They still have a lust for life, they work out and they trav-

el. They appreciate all ages, something that is new for me. I want to be like the Swedes. Today I am 42 years old, and I will be young here for a long time.

In Syria, no one asks what you like or don't like. Parents here care about their children and what they want to study. Children's wishes are considered here, as opposed to in Syria.

Blend Hassan, 42, pharmacist, Syria, in Sweden for one year

i åldrarna 60 till 65. De har fortfarande lust att leva, de tränar och de reser. De uppskattar varje ålder, något som är nytt för mig. Jag vill vara som svenskarna. Idag är jag 42 år gammal, här kommer jag att vara ung längre.

Om tio år har jag har lärt mig svenska och arbetar som apotekare. Jag vill känna att Sverige är mitt hem och mitt land. Jag vill se mina barn växa upp framför mina ögon. I Syrien frågar ingen vad du tycker om eller inte. Föräldrar här bryr sig om sina barn och vad de vill studera. Man tar hänsyn till barnens önskemål, till skillnad från i Syrien.

Blend Hassan, 42 år, farmaceut, Syrien, ett år i Sverige

ATT SE BARNEN VÄXA UPP ÄR DET BÄSTA I LIVET.

Jag är född i ett litet samhälle som heter Jelma. Jelma hade en skola med ett klassrum. Där gick alla från ettan till sexan. Alla ämnen lärdes ut av en lärare, så naturligtvis var undervisningen dålig. Senare flyttade min familj till Aleppo. Min far arbetade på ett jordbruk. Jag avslutade inte min skolutbildning. Vid 18 blev jag inkallad. Efter lumpen gifte jag mig med min fru och började jobba.

Jag byggde vägar. Jag var grovarbetare och mitt arbete bestod i att lägga tjära på körbanan. Ibland bar jag verktygen. Jag fick arbeta väldigt hårt, eftersom jag inte hade någon utbildning.

Jag kunde inte studera eftersom jag bara såg med ett öga. Jag försökte förklara för min far att jag inte klarade av skolan eftersom jag inte såg. Men han trodde inte på mig utan anklagade mig för att vara lat. Att jag bara letade efter ursäkter för att inte plugga. På den tiden fanns det ingen läkare och inget sjukhus i vår lilla stad. Min pappa var dessutom en enkel man. Hur skulle han kunna förstå att jag såg dåligt på ena ögat? Det hade varit lätt att behandla det. Men eftersom det inte blev diagnostiserat, förlorade jag synen på det ögat. Än idag ser jag bara på ett öga.

Naturligtvis ville jag vara som mina kamrater som studerade och lyckades. Som fick höga resultat på prov, som hyllades och fick uppmuntran och ibland till och med blev applåderade i skolan. Ingen gav någonsin mig applåder. Även när jag ville plugga, gick det inte. Jag kunde inte läsa orden. Så jag slutade skolan när jag var tretton år gammal. Jag brukade vara väldigt arg på min pappa för att han inte trodde på mig. Men det är 50 år sedan. Idag bryr jag mig inte.

Jag hade en liten mäklarbyrå tillsammans med en kompanjon. Vi höll på ett tag, men det gick inte så bra. Sen öppnade jag restaurang. Mina barn var mycket unga; jag fick fem döttrar nära varandra i tid. Restaurangen hade plats för 100 gäster.

Att driva restaurang kräver inga betyg. Det var en grillrestaurang och vi serverade alkohol. Jag tog emot gästerna och visade dem till deras

To see the children grow up
is the best thing in life.

I was born in a small community called Jelma. Jelma had one school with one classroom that was attended by everyone from first to sixth grade. One teacher taught all subjects, so obviously the education was poor. Later, my family moved to Aleppo. My father worked on a farm. I didn't finish school. At the age of 18, I was conscripted. After military service, I married my wife and started working.

I built roads. I was a labourer and my job was to tar the road. Sometimes, I carried the tools. I had to work very hard, as I had no education.

I was unable to study because I only had vision in one eye. I tried to explain to my father that I was doing badly in school because I couldn't see properly. But he didn't believe me, and accused me of being lazy. He said I was looking for excuses for not studying. At that time, there were no doctors and no hospital in our village. My father was also a simple man. How was he to understand that I had such poor vision in one eye? It would have been easy to treat. But as it was never diagnosed, I lost my vision in that one eye. Even today, I can only see with one eye.

Of course I wanted to be like my friends who studied and succeeded. Friends who got good grades on tests, friends who were celebrated and received praise, and even applause in school. No one ever applauded me. Even when I tried to study, it wasn't to be. I couldn't read the words. So I left school at 13. I used to be very angry with my dad for not believing me. But that was 50 years ago, and today I don't care.

I ran a small estate agent with a companion. We kept going for a while, but business wasn't good. I then opened a restaurant. My children were very young; I got five daughters in close succession. The restaurant

could house 100 guests. It was a barbecue restaurant and we served alcohol. I greeted the guests and showed them to their tables. Made sure they got their bill. The restaurant was called the Green Valley.

To see the children grow up is the best thing in life. Every year, their mother and I would go to buy clothes for the children in time for Eid. I remember the visits to my parents. My mother would make specific food for Eid, and my kids wore the new clothes we bought them. I used to be so happy when I saw them. My whole life has centered on making my wife and my children happy. I wanted to see my children succeed in school in a way I couldn't.

I remember exactly when the car that would take us out of Syria arrived. I cried. It was a hard decision. I was 60 years old. I had no choice. To stay would have meant to lose everything. I have seen families destroyed. I haven't got the strength to suffer more losses. My real home is my family and they are with me today.

The Swedes are angels that welcome us. When I see a doctor here, I feel embarrassed because they treat us so well. Their appreciation and their respect. Swedes look angelic, and their morale is also angelic. I want to stay if Sweden will let me. I want to live with my children. I know they are safe now and are preparing a bright future in this country. Even if my life ends here, I would die peacefully, because I know I am leaving my children here.

Nadum Abdulhameed, 60, former restaurant owner and estate agent, Syria, in Sweden for one year

bord. Såg till att de fick räkningen. Restaurangen hette Den gröna dalen. Jag blev inte rik. Men inkomsten räckte åt mig, min fru och mina fem barn. Men det räckte inte så att jag kunde spara.

Att se barnen växa upp är det bästa i livet. Varje år gick jag och deras mor ut och köpte kläder till barnen inför eid. Jag kommer ihåg besöken hos mina föräldrar. Mamma gjorde särskild mat till eid, mina barn bar de nya kläderna vi köpt åt dem. Jag brukade vara så lycklig när jag såg dem. En eid fick tre av dem nya skor: vita, svarta och röda. Och klänningarna var bruna, lila och vita. Det var i början av 90-talet.

Hela mitt liv har gått ut på att göra min fru och mina barn lyckliga. Jag ville se barnen lyckas i skolan eftersom jag själv inte kunde studera.

Jag kommer ihåg exakt när bilen kom som skulle ta oss ut ur Syrien. Jag grät. Det var ett svårt beslut. Jag är 60 år gammal. Jag hade inget annat val. Att stanna hade inneburit att jag hade förlorat allt. Jag har sett familjer förintas. Jag har inte kraften att uthärda mer förlust. Mitt riktiga hem är min familj och de är med mig idag. Det är det viktigaste.

Svenskarna är änglar – som välkomnar oss, ger oss husrum, hjälper oss med levnadsomkostnader, och som ger oss läkarvård. När jag går till läkaren här, känner jag mig generad för att de behandlar oss så väl. Deras uppskattning och deras respekt. Svenskarnas utseende är ängla- likt och sådan är också deras moral. Jag vill stanna om Sverige låter mig göra det. Jag vill leva med mina barn. Jag vet att de är säkra nu och förbereder en ljus framtid i det här landet. Även om mitt liv slutar här, skulle jag dö lugnt eftersom jag lämnar mina barn här.

Jag saknar mycket i Aleppo. Jag skulle vilja gå till begravningsplatsen för att besöka min pappa. Och jag skulle vilja se det gamla Aleppo, marknaden, mina vänner i min ålder som är kvar. Jag träffade dem varje fredag. Vi drack kaffe och pratade i två eller tre timmar. Det var mycket folk, grönsakshandlarna ropar och letar efter kunder, lukten från grill- restauranger och bagerier. Allt är bara minnen idag.

Nadum Abdulhameed, 60 år, fd restaurangägare/mäklare, Syrien, ett år i Sverige

Il wanted to be independent.

I believe a lot of Swedes think we are beggars that come here to sponge. But we had a nice country, where we lived the time of our lives. This is my first journey outside of Syria. At my age it is difficult to adjust.

Now I stare at the woods in front of my apartment, from morning to evening. There is no view except these massive trees in front of me. I can't speak a single word to communicate with other people.

Despite this, I am very happy, because my children are no longer in danger.

My city is Afrin. A city I love dearly. It was a beautiful city, the city in which I was born. My childhood and youth was there. But I lived in Aleppo. For 26 years I had a house with six rooms. I built my house, tile by tile. I liked the house in Aleppo. In the beginning of my marriage my husband opened a small shop in the garden. But the income was insufficient. Instead, my husband worked for the council as a park attendant, until he became diabetic and died, aged 30. 28 years ago. I have four daughters and two sons. I had sole responsibility for raising them.

I went to the market, I bought a sewing machine and I knew that the rest of my life would be tough. I started sewing clothes from my home in order to support my children and make sure they received education.

Life was hard, but there were also happy and beautiful memories. Every Thursday we made excursions to the countryside, to Dayaa, near Afrin. There I had a simple house surrounded by a small plot of farmland, where we would cultivate crops.

We would rise early and take the bus as it passed by our house at exactly five o'clock in the morning. When we arrived and I entered the house, I felt like a queen. We would take the plastic chairs and place them under the grape tree. Bunches of grapes hung down

JAG VILLE BLI OBEROENDE.

Jag tror att många svenskar tycker att vi är tiggare som kommer här och snyltar. Men vi hade ett bra land där vi levde våra bästa dagar. Det här är min första resa utanför Syrien. För mig, i den här åldern, är det svårt att anpassa mig.

Nu stirrar jag på skogen framför min lägenhet morgon som kväll. Ingen utsikt utom dessa massiva träd framför mig. Jag kan inte säga ett ord för att kommunicera med människor.

Trots det är jag väldigt glad, eftersom mina barn inte längre är i fara.

Min stad är Afrin, jag tycker så mycket om Afrin. Det var en vacker stad, där föddes jag. Min barn- och ungdom var där. Men jag bodde i Aleppo. I 26 år hade jag ett hus med sex rum. Jag byggde mitt hus tegelsten för tegelsten. Jag tyckte mycket om huset i Aleppo. I början av mitt äktenskap öppnade min man en liten affär i trädgården. Men intäkterna var inte tillräckligt bra. Han arbetade istället åt kommunen som vakt i en park tills han fick diabetes och dog 30 år gammal. 28 år sedan. Jag har fyra döttrar och två söner. Jag var ensamt ansvarig för att uppfostra dem.

Jag gick till marknaden, köpte en symaskin och jag visste att resten av mitt liv skulle bli förfärande tungt. För att kunna försörja mina barn och se till att de fick utbildning började jag sy kläder hemma.

Livet var hårt, men det fanns också glada och vackra minnen. Vi gjorde utflykter varje torsdag till landet, till Dayaa, nära Afrin. Där hade jag ett enkelt hus omgärdat av ett litet jordbruk där vi odlade mycket. Vi brukade gå upp tidigt och ta bussen som passerade vårt hem exakt klockan fem på morgonen. När vi kom fram och jag gick in i huset, kände jag mig som en drottning. Vi brukade ta ut plaststolarna och ställa dem under vindruveträdet. Druvklasar hängde ner över oss. Vi tog fram en skål med fikon och druvor och åt. Jag och min dotter drack kaffe.

Jag hade granatäpplen, valnöt, mango, äpplen och oliver. Jag planterade med mina egna händer alla träden. Jag hade 70 träd där och jag älskade att sköta dem. Vi deltog alla i plöjningen, vattnandet och skörden. Särskilt min döttrar brukade hjälpa mig. Ibland lejde jag hjälp

om det behövdes maskiner. När vi återvände hem två dagar senare, var vi fullastade med sådant vi odlat. Jag brukade ge bort hela skörden till våra släktingar och grannar i Aleppo. Allt jag önskar idag är att få vara med om bara en sådan dag på landet.

Mer än tjugo år. Varje dag när mina barn hade gått till skolan sydde jag. Senare lärde sig min dotter att sy också. Hon hjälpte mig mycket. Jag gav henne all besvärlig tillskärning, resten gjorde jag. Jag tyckte om att sy. Dessutom ville jag vara oberoende. Jag ville tillgodose mina barns behov själv. Speciellt som deras far var en givmild man. Jag ville inte att de skulle märka någon skillnad när han var död. Jag gifte inte om mig. Mina sex barn tog all min tid. Jag har verkligen arbetat hårt och de har gått färdigt skolan.

Vi hade ett tryggt liv tills den här olyckan började. När kriget började sa jag att jag kommer aldrig att lämna Syrien, mitt hus, mitt ställe.

Men en dag började raketnerslagen också i vår stadsdel.

Hemma bodde alla nära mig, släktingar som vänner. Varje morgon var det kaffe i ett nytt hus. Vi brukade utbyta minnen och berätta historier för varandra. Till och med under kriget kunde vi skratta.

Svenskarna är ett ärligt folk. Sverige är ett mänskligt samhälle, som älskar att hjälpa. Jag önskar att jag kunde berätta om Syrien. Men hur ska jag berätta? På vilket språk? Vad gör jag? Jag gör ost, jag gör pepparsås. Varje dag sitter jag framför skogen, tittar på den, letar efter mina träd utan att finna dem. Var är fikonen, oliv- och mangoträden? Jag tillbringar mitt liv framför denna skog.

Farida Naasu, 66 år, fd sömmerska, Syrien, ett år i Sverige

over us. We took out a bowl of figs and grapes and ate. My daughter and I drank coffee.

I had pomegranates, walnuts, mango, apples and olives. I planted all the trees with my own hands. I had 70 trees there and I loved to look after them. We all participated in the ploughing, the watering and the harvest. Especially my daughters used to help me.

When we returned two days later, we were fully loaded with our produce. I used to give away the entire harvest to relatives and neighbours in Aleppo. All I wish for today is to experience just one day like this in the countryside.

Everyday when my children left for school, I would sew. Later on, my daughter would learn to sew as well. I gave her all the tricky cutting jobs, and I did the rest. I liked sewing. And I wanted to be independent. I wanted to take care of my children's needs myself. Especially considering their father was such a generous man. I did not want them to suffer because he was gone. I didn't remarry. My six children took up all of my time. I have really worked hard and they have all completed school.

The Swedes are honest people. Sweden is a humane society that loves to help. I wish I could tell them about Syria. But how? Using what language? What can I do? I make cheese, I make pepper sauce. Every day I am sat in front of the forest, staring at it, searching for my trees without ever finding them. Where are the fig, the olive and the mango trees? I spend my life in front of this forest.

Farida Naasu, 66, former seamstress, Syria, in Sweden for one year

I had dishonoured my family.

In the city where I lived, love was a crime. I drove a taxi in Basra. I got to know a girl who rode in my taxi. She was with her mother. I gave her my phone number without the mother noticing it. A little later she contacted me. We began to talk and got to know each other a bit. We agreed to meet when she headed for school. I was 20 then, and she was almost 18.

We mostly met at night when her parents slept and I had finished work. I drove to her house and we sat in the car. Her sister kept guard. The sister's job was to call my girlfriend if someone in the family woke up. We spent the time talking.

We decided to try and meet for a little longer. She was meant to go on a school field trip, but instead she was with me from morning to evening. We became very close and did what married couples do. We took photos as a memory. After that, our relationship deepened further.

One day her sister called me. She said her brothers had found the pictures we took. She begged me to save her sister from her brothers.

I was shocked and didn't know what to do. How would her brothers react if I approached them to sort everything out? I turned off my phone and went to a friend. Later, I learned from her sister-in-law that they had taken my girlfriend from home. Nobody knew where. I tried to think. My friend wanted to help me. I called my brother from his mobile phone. He was worried and repeatedly asked, "Where are you? Why aren't you home?" Men had come to the house. They had shouted after me and fired in the air.

A little later my father called. He shouted at me that we lived as a peaceful family without any problems. Now I had dishonoured my family and caused just that - problems. We don't have a big family that can help us in such sit-

JAG HADE DRAGIT VANÄRA ÖVER FAMILJEN.

I staden jag bodde var kärlek ett brott. Jag körde taxi i Basra. Jag lärde känna en flicka som åkte i min taxi. Hon var med sin mamma. Jag gav henne mitt telefonnummer utan att mamman märkte det. Lite senare tog hon kontakt. Vi började prata och lärde känna varandra lite. Vi kom överens om att träffas när hon var på väg till skolan. Jag var 20 då och hon nästan 18.

Vi träffades för det mesta på natten när hennes föräldrar sov och jag var klar med jobbet. Jag körde till hennes hus och hon kom ut och vi satt i bilen. Hennes syster höll vakt. Systemens jobb var att ringa min flickvän om någon i familjen vaknade upp. Vi tillbringade tiden med att prata.

Vi beslutade att försöka träffas lite längre. Hon skulle åka på en utflykt med skolan, men istället var hon med mig från morgonen till kvällen. Vi kom mycket nära varandra och gjorde det som gifta par gör. Vi tog foton som minne. Efter den dagen fördjupades vårt förhållande ytterligare.

En dag ringde hennes syster mig. Hon berättade att hennes bröder hade hittat bilderna vi tagit. Hon bönade att jag skulle rädda hennes syster från sina bröder.

Jag var chockad och visste inte vad jag skulle göra. Hur skulle hennes bröder reagera om jag kom till dem för att reda upp allt? Jag stängde av min telefon och stack hem till en kompis. Senare fick jag veta av hennes svägerska att de tagit min flickvän hemifrån. Ingen visste vart. Jag försökte tänka. Min kompis ville hjälpa mig. Jag ringde min bror från hans mobil. Han var orolig och frågade gång på gång: "Var är du? Varför är du inte hemma?" Män hade kommit till huset. De hade ropat efter mig och skjutit i luften.

Lite senare ringde min pappa. Han skrek åt mig att vi levde som en fredlig familj utan problem. Nu hade jag dragit vanära över familjen och orsakat just problem.

Vi har inte en stor släkt som kan hjälpa oss i sådana här situationer. Pappa begav sig till farfar för att få hjälp. Men farfar sa bara att jag var ett ruttet ägg som hade bringat vanära över familjen och för det borde jag bli dödad. Pappa tog med sig några vänner och gick till flickans familj. Då berättade de att de dödat henne och att jag också borde dö.

uations. Dad went to grandfather for help. But grandfather just said I was a rotten egg that had brought dishonour to the family, and that I should be killed for it.

Dad brought some friends with him to the girl's family. Then they explained that they had killed her and that I should die, too. My father told them he didn't know where I was. They said that if they saw me, they would kill me on the spot. Were they to find out that we were in contact with each other, they would kill dad as well.

I wanted to surrender to them, but knew they wouldn't let me die just like that. They were going to torture me. I decided to kill myself to save my family. I also felt guilty for the girl's death. But my friend and his mother convinced me to escape. He picked up my passport from my brother and I booked a flight to Turkey.

It was my first trip abroad.

I'm in contact with my family and they are good, but my mother cries every time she talks to me.

If I had let the feeling of pain go on, I could not have continued my life. I want to live a new life, with new people here. Start over; begin a new chapter in the book of my life.

I want to learn Swedish and marry a Swedish girl. I want to leave my closed Arab community. An Arab girl, even if educated, is limited by her family. Society imposes on her a lot.

Hassan Mnadel, 27, taxi driver, Iraq, in Sweden for one and a half years

Min far svarade att han inte visste var jag befann mig. De sa att om de fick syn på mig, skulle de döda mig på fläcken. Fick de veta att vi stod i kontakt med varandra, skulle de döda pappa också.

Jag ville överlämna mig åt dem, men visste att de inte skulle låta mig dö bara så där. De skulle tortera mig. Jag beslutade att ta livet av mig för att rädda min familj. Jag kände också skuld för flickans död. Men min vän och hans mamma övertygade mig att fly. Han hämtade mitt pass hos min bror och jag bokade en flygbiljett till Turkiet.

Det var min första utlandsresa.

Jag har kontakt med min familj och de mår bra, men min mor gråter varje gång hon pratar med mig.

Om jag hade låtit den där känslan av smärta fortleva, hade jag inte kunnat fortsätta med mitt liv. Jag vill leva ett nytt liv, med nya människor här. Starta på nytt, påbörja en ny sida i boken om mitt liv.

Jag vill lära mig svenska och gifta mig med en svensk flicka. Jag vill lämna mitt slutna arabiska samhälle. En arabisk flicka, även om hon har utbildning, begränsas av sin familj. Samhället tvingar på henne mycket.

Jag hade varit jordens lyckligaste man om jag varit född i Sverige. Människor här har verkligen tur. De står närmare uppfyllelsen av sina drömmar och ambitioner. Min dröm var att bli journalist, det var inte lätt i Irak. I ett land där mina drömmar kan bli uppfyllda kommer jag säkert att bli lycklig.

Hassan Mnadel, 27 år, Irak, ett och ett halvt år i Sverige

I still sense the smell of jasmine.

One day my future mother-in-law passed by. My sister-in-law stood outside the house. Mother-in-law complimented her beauty and asked if there were any girls to marry in this house. My sister-in-law replied that she herself was married but that there was an unemployed girl of marriage age – meaning me. My future mother-in-law asked to have a look. She came in and I was in my natural state, as I look – without having done myself up.

That same evening she came with her son to ask for my hand. My sister-in-law told me to make an effort and put on some make-up. When he saw me he liked me. And I him. He told me that he was attracted to me because I was soft and narrow and short.

He was handsome and tall with beautiful eyes. My daughter Manal looks like him. He spoke beautifully. I wanted family and children so I wanted to marry him. Our wedding was beautiful. Relatives and neighbours gathered. I still remember my wedding dress. It was so elegant, decorated with pearls sparkling like the stars.

My happiest day was when my daughter Manal was born. I didn't become during the first year of our marriage. I was afraid I couldn't have children. People began to wonder if I was sterile. When I was told I was pregnant, my eyes gleamed with joy. When Manal was born, I treated her as my favourite doll. I didn't even let her down for a second, but kept her in my arms all the time.

There are stories of things that happen to others. You never think it'll happen to you. When the characters in a cartoon are scared, their hair stands straight up. I didn't know it could happen in reality until the bomb hit the house where my brother lived. His little son was asleep. When he came out after the explosion, the long hair was completely covered with dust. And it stood straight up. I remember

JAG KAN FORTFARANDE KÄNNA BLOMMORNAS DOFT.

En dag gick min blivande svärmor förbi. Min svägerska stod utanför huset. Svärmor komplimenterade hennes skönhet och frågade om det fanns några flickor att gifta sig med i det här huset. Min svägerska svarade att hon själv var gift men att det fanns en ledig flicka i giftasålder – syftande på mig. Min blivande svärmor bad om att få ta sig en titt. Hon kom in och jag befann mig i mitt naturliga tillstånd, som jag ser ut – osminkad och ofixad.

Samma kväll kom hon med sin son för att be om min hand. Min svägerska sa åt mig att snygga till mig och lägga på lite smink. När han såg mig, tyckte han om mig. Och jag tyckte om honom. Han berättade att han attraherades av mig för att jag var mjuk och smal, för att jag var kort.

Han var snygg. Han var lång och hade vackra ögon. Min dotter Manal liknar honom. Han talade vackert. Jag ville gärna ha familj och barn, så jag ville gifta mig med honom.

Vårt bröllop var vackert. Släktingar och grannar samlades. Jag kommer fortfarande ihåg min bröllopsklänning, den var så elegant, dekorerad med pärlor som glittrade som stjärnorna.

Min lyckligaste dag var när min dotter Manal föddes. Jag blev inte med barn under det första året efter bröllopet. Jag var rädd att jag inte kunde få barn. Folk började undra om jag var steril. När jag fick veta att jag var havande sken mina ögon av glädje. När Manal fötts, behandlade jag henne som vore hon min favoritdocka. Jag släppte henne inte ens för ett ögonblick, utan höll henne i famnen hela tiden.

Det finns historier om sånt som händer andra. Du tror aldrig att detsamma kommer att ske dig. När figurerna i en tecknad film är rädda står deras hår rakt upp. Jag visste inte att det kunde hända i verkligheten förrän bomben träffade huset där min bror bodde. Hans lille son låg och sov.

När han kom ut efter explosionen var det långa håret fullständigt täckt av damm. Och det stod rakt upp. Jag kommer ihåg att jag trots

förstörelsen runt om förvånat tittade på hans hår. Då gav jag upp och beslutade att lämna Syrien.

Synen av jasminblommor i Sham betyder mycket för mig. Jag kan fortfarande känna blommornas doft. Jag saknar mitt kök också. Där tillbringade jag det mesta av dagen med att laga mat till min familj. Köket hade ett stort fönster där man kunde se huvudgatan. Jag minns att jag tittade ut samtidigt som jag lagade mat, med alla mina köksredskap omkring mig. Det kändes som att det var mitt kungadöme.

Ibtisam Filaha, 48 år, hemmafru, Syrien, ett år i Sverige

that in spite of the destruction, I wondered at his hair. Then I gave up and decided to leave Syria.

The sight of jasmine flowers in Sham means a lot to me. I still sense the smell of the flowers. I miss my kitchen too. There I spent most of the day cooking food for my family. The kitchen had a large window with a view to the main street. I remember looking out while cooking, with all my cooking utensils around me. It felt like it was my kingdom.

Ibtisam Filaha, 48, housewife, Syria, in Sweden for one year

Never again will I be afraid to voice my opinion.

The balcony was not big, but it was a bit of heaven. Filled with plants. My father-in-law planted the trees below more than 40 years ago. They were tall enough to enclose the balcony from both sides. The light shining through the leaves became green. In the morning I used to drink my coffee on the balcony. I sat there all day. The whole summer. I would sit there and teach my daughter. When the electricity went during the war, I sat there too.

I will speak freely today. Never again will I be afraid to voice my opinion. I am a regular girl who loves peace, hates war and loves all people. Those close to me are in my heart. I don't harbour old grievances. If someone mistreats me, I'll just forget it. And I hate routine, I love change.

I studied in Syria, but not what I wanted. I wanted to study art. I like to draw a lot. I also like fashion design and decorating – everything to do with art. I think I have moved my kitchen table at least ten times! I miss my home the most; it is full of dear memories. I loved being on the balcony.

I would like to meet my father and my brother, who are in Turkey. I have no one left in Syria. Everyone I love is separated and lives in different places.

I really liked my grandmother. She died of disease at the outset of the war. In the end she suffered from memory losses. I was the only family member she recognised. She called for me even though she did not recognize her own children. If I could return to Syria for one day, I would visit her tomb and talk to her for the entire time. I loved her so much. I took care of her the last days. She didn't want anybody else's help.

The best thing was the weekend family excursions. We rented a bungalow with a pool. We gathered there with our stuff, swam and

ALDRIG MER KOMMER JAG ATT VARA RÄDD FÖR ATT SÄGA MIN MENING.

Balkongen var inte stor, men den var en bit av himlen. Fylld med växter. Träden därunder var mycket gamla. Min svärfar planterade dem för mer än 40 år sedan. De var höga nog att omsluta balkongen från bägge sidor. Ljuset som sken in genom löven blev grönt.

Om morgonen brukade jag dricka mitt kaffe på balkongen. Jag satt där mitt på dagen, liksom på eftermiddagen och på kvällen. Hela sommaren. Jag brukade sitta där och undervisa min dotter. När elektriciteten gick under kriget, satt jag där också.

Jag kommer att tala öppet idag. Aldrig mer kommer jag att vara rädd för att säga min mening. Jag är en vanlig flicka som älskar fred, hatar krig och älskar alla människor.

Mina nära finns i mitt hjärta. Jag går inte och ältar gamla oförrätter. Om någon behandlar mig dåligt, glömmar jag det bara. Och jag avskyr rutin, älskar förnyelse.

Jag studerade i Syrien, men inte det jag ville. Jag ville studera konst, särskilt teckning. Jag tycker mycket om att teckna. Jag tycker också om modedesign och om att inreda – allt som har med konst att göra.

Köksbordet har nog bytt plats minst tio gånger! Jag saknar mitt hem mest. I varje hörn har jag kära minnen. Jag tyckte bäst om att vara på balkongen.

Jag skulle vilja träffa min far och min bror, som är i Turkiet. Jag har ingen kvar i Syrien längre. Alla som jag älskar är skilda åt och bor på olika ställen.

Jag tyckte mycket om min mormor. Hon dog av en sjukdom i början av kriget. Den sista tiden led hon av minnesförluster. Hon kom inte ihåg någon av familjemedlemmarna, utom mig. Hon kände alltid igen mig och kallade på mig även om hon inte kände igen sina egna barn. Om jag kunde komma tillbaka till Syrien under ett dygn hade jag besökt hennes grav och suttit och pratat med henne alla 24 timmarna. Jag älskade henne så mycket. Jag tog hand om henne de sista dagarna. Hon ville inte ha någon annans hjälp.

grilled until the sunrise.

Once I went with my family to Latakia on the coast. We stayed in Damascus and the journey took five hours by bus. But it was worth it, to spend quality time with my relatives. It was a great day, we laughed and my brother caught a big fish. When we returned to Damascus it was late at night.

Everything just got worse all the time. I tried to persuade my mother to leave Syria, but she wouldn't hear of it. She said it was impossible for her to leave the house, the neighbourhood and her home country. But where she lived, Harasta, there were plenty of snipers who randomly selected their victims. I begged her to at least leave the area. After a long conversation, I persuaded her to go to grandfather's house, which was in a safer area. We spent the night there.

In the morning I couldn't find her. I was going out of my mind. When I asked for her, they told me she had returned home to pick up a bag with my daughter Masa's things. I didn't dare to follow. I was afraid that a sniper would take me. But I could barely sit still either. They were long hours.

The fear once more made me consider leaving Syria. When mother returned, I told her we'd stay at grandfather's home before deciding where to travel. It was dangerous everywhere. When I spoke to her, a rocket hit the apartment above. Without thinking, I took Masa and ran out of the house in pyjamas. I could not understand what happened. I said to mom: "I don't want to die here."

Manal Rehawi, 26, Syria, in Sweden for one year

Bäst var det när familjen gjorde utflykter på helgerna. Vi brukade hyra ett ställe med bungalow och swimmingpool. Så samlades vi där med våra grejor. Vi badade och grillade till soluppgången.

En gång åkte jag med min bror och andra familjemedlemmar till Latakia vid kusten. Vi bodde i Damaskus och det tog fem timmar med buss. Men jag tyckte att det var värt det för att ha kvalitetstid med mina släktingar. Visst var det en fantastisk dag, vi skrattade och min bror fångade en stor fisk. När vi kom tillbaka till Damaskus var det sent på natten.

Allt blev bara värre hela tiden. Jag försökte övertala min mamma att vi måste lämna Syrien. Hon ville inte höra på det örat. Hon sa att det var omöjligt för henne att lämna huset, grannskapet och sitt fosterland. Men där hon bodde, Harasta, var det gott om prickskyttar som satt på taken och slumpmässigt valde ut sina offer. Jag bönade och bad att hon i vart fall skulle lämna sin det området. Efter ett långt samtal lyckades jag övertala henne att bege sig till morfars hus, det låg i ett säkrare område. Vi tillbringade natten där.

På morgonen kunde jag inte hitta henne. Jag höll på att mista förståndet. När jag frågade efter henne, berättade de att hon begett sig tillbaka hem för att hämta en väska med min dotter Masas saker. Hon tyckte att vi behövde de grejorna om vi skulle lämna landet. Jag vågade inte följa efter. Jag var rädd att en prickskytt skulle ta mig. Men jag kunde knappt sitta still heller. Det var långa timmar.

Rädslan fick mig att igen tänka på att lämna Syrien. När mamma återvände sa jag åt henne att vi inte skulle lämna morfars hem innan vi bestämt oss för vart vi skulle resa. Det var farligt överallt. När jag talade med henne träffade en raket lägenheten ovanför. Utan att tänka mig för, tog jag tag i Masa och sprang ut ur huset i pyjamasen. Jag kunde inte förstå vad som hände. Jag sa till mamma: "Jag vill inte dö här."

Manal Rehawi, 26 år, Syrien, ett år i Sverige

MITT STÖRSTA PROJEKT ÄR ETT BOSTADSKOMPLEX OM 400 LÄGENHETER.

Arbetet är en viktig del av min personlighet. Först ville jag bli pilot, så jag studerade till flygdesigner men specialiserade mig på maskinteknik. Jag arbetade med det ett tag, men i arabvärlden är arbetsmarknaden inom det här området begränsad. Jag fortsatte till att bli civilingenjör istället.

Mina tankar fäster jag på papper. När de utförs i verkligheten, känns det som om resultatet vore mitt barn. Roligast är när jag sätter min plan i verket och alla följer den och gör sitt bästa för att genomföra den. Vid min tidigare arbetsplats ledde jag arbetet. Om du har ett leveransdatum, är det ett slutgiltigt åtagande. Uppstår en försening på en hel månad, då måste vi jobba treskift för att bli klara enligt plan. Mitt största projekt är ett bostadskomplex om 400 lägenheter.

Jag pratar inte mycket om jobbet hemma, men om min fru frågar mig... Hon vet ju att jag älskar mitt jobb, så hon frågar mig hur det har gått under dagen. Jag har varit gift i tre år innan jag kom till Sverige. Och jag har arbetat från åtta på morgonen till elva på kvällen, utom på semestern och med en timme ledigt på lunchen.

Jag beslutade mig att fly innan det som hänt människor jag känner hände mig och min familj. Jag hade en släkting som stödde Khadaffi. Han blev dödad. Vi är släkt och har samma efternamn. Därför antog de att jag var för Khadaffi och jag blev ofta trakasserad. En dag när jag var på väg till jobbet arresterade de mig i inpasseringskontrollen. Jag blev torterad.

Vi har alltid utsatts för rasism i Libyen eftersom vi är palestinier. Vi får inte några av de rättigheter libyerna har. Jag hade arbetstillstånd under ett år. Resten av tiden var jag illegal. Trots att jag är född i Libyen hade jag ingen rätt att stanna eller få libyskt medborgarskap.

Min resa till Sverige tog mer än två veckor. Jag kunde inte duscha och bytte inga kläder. I min mobiltelefon finns ett foto jag tycker mycket om. Det togs i Tyskland efter femton dagars resa när jag hade nyinköpta och rena kläder.

My biggest project is a 400 flat housing complex.

Work is an important part of my personality. Initially I wanted to become a pilot, so I studied aircraft design and specialized in mechanical engineering. There are limited job opportunities within this field in the Arab world, so I became a civil engineer instead.

I fix my thoughts on paper. When they become reality, they feel as my children. Best of all is when I realize my plan and everybody's doing their best to complete it. At my previous workplace, I supervised. If you agree on a delivery date, it is binding. Any delays mean working extra shifts to meet the deadline. My biggest project is a 400 flat housing complex.

At home, I don't talk about work much, unless my wife asks. She knows I love my job so she asks how my day has been. I had been married for three years before coming to Sweden. And I had worked from eight in the morning to eleven at night, apart from my holiday and an hour's lunch break.

I decided to escape before what had happened to other people would happen to my family and me. I had a relative who was killed for supporting Gaddafi. Because I had the same surname, I was often harassed afterwards. I once got arrested at a checkpoint, and was tortured. As Palestinians, we have always faced racism in Libya. We don't get the same rights as Libyans, and despite being born there, I had no right to stay and couldn't gain Libyan citizenship. I had a work permit for one year, the rest of the time I was an illegal.

My journey to Sweden took more than two weeks. I couldn't shower and didn't change clothes. My mobile phone contains a photo I really like. It was taken after 15 days of travel in Germany, where I had bought new and clean clothes.

We got a temporary residence permit for one year, and we can't make plans for becom-

Vi fick ett tillfälligt uppehållstillstånd för bara ett år och kan inte planera för hur vi ska bli en del av det svenska samhället. Jag är väldigt förvånad över Migrationsverket. Vi kom tillsammans med min syster och hennes familj. Vi har samma problem, men de har fått permanent uppehållstillstånd.

Jag lär mig svenska språket via internet. Jag försöker få ett jobb. Jag hade ett arbete med att rengöra häststallar, men bara i en månad. Jag kan inte sluta hoppas på en bättre framtid eftersom jag har tilltro till Gud. Jag är väldigt glad när jag ser mina barn gå till dagis här och de har ett bra liv. Det ger mig tålamod. När jag var i Libyen läste jag mycket om barns villkor i olika länder. Sverige var rankat etta.

Mohammed Guevara, 34 år, ingenjör, Palestina/Libyen, två år i Sverige

ing part of Swedish society. I am surprised by the Swedish Migration Agency. We arrived together with my sister and her family – but they have been given permanent residency.

I learn Swedish from the Internet. I look for work. I cleaned horse stables for a month. I can't stop believing in a better future, because I have faith in God.

Seeing my children going to kindergarten and having a good life makes me happy, and gives me patience. In Libya, I read about child welfare around the world. Sweden was ranked number one.

Mohammed Guevara, 34, engineer, Palestine / Libya, in Sweden for two years

Why can we stay, but not work
and give something back to Sweden?

Homeland? I can't answer that. I am from Palestine, but I have never seen it. It only exists in my heart.

I have lived my life in Libya. I have many friends there and they all feel like family. Yet I don't feel I belong in Libya – especially as I have a Palestinian accent. The first time I get a real residence permit it's for Sweden, and then it is only temporary.

We worked long days. Our relationship with the Libyan government was bad. Many people don't understand Gaddafi's personality. He was mad and took many strange decisions. Like when he decided one year that Palestinians should be expelled. We lived in fear of his next decision and how it would impact us. We couldn't get a residence permit or buy property. Yet I didn't want to join the Libyan revolution. It didn't feel like my country, so I couldn't demand changes from it.

I am a dentist. I have my degree and I wanted to work here. Unfortunately I'm not allowed to study Swedish, meaning I can't get a job. That is one of the odd things about Sweden. Why can we stay, but not work and give something back? We should do more here than just eat and sleep, we should work and study. We still know nothing about the Swedish people and what they think of us.

I find it odd. After arriving here, I have met many women who don't work after getting married. But studying or working after getting married doesn't mean you care less about the family. On the contrary, I can do all the household chores in three hours. But my place is not in the kitchen. It is out among people, working with them.

Mom warned me of the difficulty in being married and working at the same time. She said my home and my husband should be my main priority in life. But dad would tell me to fo-

VARFÖR FÅR VI STANNA, MEN INTE ARBETA OCH GE TILLBAKA TILL SVERIGE?

Hemland? Jag kan inte svara på det. Jag är från Palestina och har aldrig sett det landet i hela mitt liv. Det finns bara i mitt hjärta.

Jag har levt mitt liv i Libyen. Jag har många vänner där och de känns alla som familj. Men samtidigt känns det inte som om jag hör hemma i Libyen. Särskilt som jag talar med palestinsk brytning. Första gången jag får ett riktigt uppehållstillstånd är i Sverige, och då är det bara tillfälligt.

Vi arbetade långa dagar. Vår relation till den libyska regeringen var dålig. Jag vet att många inte förstår Muammar Khadaffis personlighet. Han var galen och fattade många konstiga beslut. Exempelvis bestämde han ett år att alla palestinier skulle fördrivas. Vi levde i rädsla för nästa beslut och vad det skulle innebära för oss palestinier. Vi kunde inte få uppehållstillstånd eller köpa ett hus. Ändå ville jag inte vara med i den libyska revolutionen. Jag kände inte att det var mitt land. Alltså kunde jag inte begära förändring av det.

Jag är tandläkare. Jag har gått ut utbildningen och ville jobba här. Tyvärr får jag inte studera svenska, vilket betyder att jag inte kan få ett jobb. Det är en av de sakerna som är konstiga med Sverige. Varför får vi stanna, men inte arbeta och ge tillbaka till Sverige? Vi kan ju inte bara äta och sova. Vi borde arbeta och studera. Vi vet fortfarande inget om det svenska folket och vad de tycker om oss.

Jag tycker att det är konstigt. Sen jag kommit hit har jag träffat många kvinnor som inte arbetar efter det att de gift sig. Men att man studerar eller arbetar när man är gift betyder inte att man bryr sig mindre om familjen. Tvärtom kan jag göra allt hushållsarbete, från städning till matlagning, på tre timmar. Men min plats är inte i köket. Den är ute bland människor, i arbete med dem.

Mamma varnade mig innan vi gifte oss. Hon sa att det inte är lätt att arbeta och vara gift på samma gång. Hon sa att mitt hem och min man skulle vara min topprioritet i livet. Men pappa brukade säga att jag först och främst måste vara ekonomiskt oberoende och framgångsrik i mitt yrkesliv, därefter kan jag bry mig om familjen. För mig är det

cus on becoming financially independent and have a career first, then worry about family.

To me it is family, husband and children that give life meaning. With them you can achieve anything, overcome anything. I lost my parents two years ago. My mom died when we arrived in Sweden, my dad two weeks later.

It is hard to describe the loss. I feel weak and alone, far away from my parents. I lost them without saying goodbye. Someone had to hold a telephone so I could hear their breathing. I wanted to say: "I'm sorry I am here far away from you. I know my place now is near you so I can help you. Forgive me mom for being so stubborn." If I could go back in time, I would sit near her and kiss her hands.

Mariam Mahmoud, 27, dentist, Palestine / Libya, in Sweden for two years.

familjen, man och barn, som ger livet mening. Bara de är där, kan man åstadkomma allt, kan man uthärda allt. Jag förlorade mina föräldrar för två år sedan. När jag kom till Sverige dog min mamma. Två veckor senare avled min pappa.

Det är svårt att uttrycka förlusten. Jag känner mig svag och ensam, tusentals kilometer från mina föräldrar. Jag förlorade dem utan att ha sagt adjö. Någon fick hålla en telefon så att jag kunde höra deras andetag. Jag ville säga: "Jag är ledsen att jag är här långt ifrån er. Jag vet att min plats nu är nära er för att hjälpa er. Förlåt mig mamma för att jag är så envis." Om jag kunde resa i tiden, skulle jag sitta nära henne och kyssa hennes händer.

Mariam Mahmoud, 27 år, tandläkare, Palestina/Libyen, två år i Sverige

Since that day I've hated school.

There is one thing that I'll never forget as long as I live. It was in ninth grade at my school in Al-Diwaniyah. I was almost 17 years old. It was cold outside. I sat at my bench.

We had Arabic literature. The lesson was about a poet, I don't remember who. The presentation filled seven lines in the book. I had learned five. Our teacher was a bad and unfair person. Before joining our school, he had struck a student and broken his hand. He asked me to get up and tell me about the poet's life. I obeyed and recited the lines I had learned. The teacher was not happy, even though it was about the same as two classmates before me had said.

He took me to a room next to the principal's office. He hit me over the hands with a water hose. It was cold and my hands were frozen. It hurt so much. I was filled with sorrow and anger, because I had studied and prepared myself. When I went back to class I told him how angry I was. That he had really wronged with me. I threatened to beat him up outside of school. He took me to the principal who expelled me.

Since that day I've hated school and studying. I had to move to an evening school. Most days I walked in through the main entrance and directly out the exit at the back. I failed at school, turned 18 years old. It was time for military service.

I still remember the day when I was drafted. I arrived at five in the morning and waited with the others. Through the fence, I saw the soldiers train and recognized some from school. At two in the afternoon we were told we had to go elsewhere, as they did not need more recruits.

Saddam Hussein made a decree stating that you could get a reprieve even if you failed your studies previously. The prerequisite was that you start at a new vocational school that

SEDAN DEN DAGEN HAR JAG HATAT SKOLAN.

Det finns en sak som jag aldrig kommer att glömma så länge jag lever. Det var i nian i min skola i al-Diwaniyah. Jag var nästan 17 år gammal. Det var kallt ute. Jag satt vid min bänk.

Vi hade arabisk litteratur. Lektionen handlade om någon poet, jag minns inte vem. Presentationen tog sju rader i boken. Jag hade lärt in fem. Vår arabisklärare var en dålig och orättvis människa. Innan han kom till vår skola hade han slagit en elev och brutit hans hand. Han bad mig att ställa mig upp och berätta om poetens liv. Jag lydde och föredrog de rader jag lärt in. Läraren var inte nöjd trots att det var ungefär detsamma som två klasskamrater före mig sagt.

Han tog mig till ett rum bredvid rektorns expedition. Där slog han mig över händerna med en vattenslang. Vädret var kallt och mina händer var frusna. Det gjorde så ont. Jag fylldes av sorg och ilska, jag hade ju pluggat och förberett mig. När jag skulle gå tillbaka till klassen berättade jag för honom hur arg jag var. Att han verkligen gjort fel mot mig. Jag hotade med att ge honom stryk utanför skolan. Då tog han mig till rektorn. Rektorn relegerade mig och sa att jag borde leta efter en ny skola omedelbart.

Sedan den dagen har jag hatat skolan och att studera.

Jag var tvungen att flytta till en kvällsskola. De flesta dagarna gick jag in genom huvudingången och direkt till utgången på baksidan. Jag misslyckades med skolan, blev 18 år. Det blev dags för militärtjänst.

Jag kommer fortfarande ihåg dagen när jag ryckte in. Jag kom fem på morgonen till förläggningen och väntade tillsammans med de andra. Genom staketet såg jag soldaterna träna och kände igen några från skolan. Två på eftermiddagen kom någon ut och meddelade att vi måste ta oss till en annan förläggning eftersom de inte hade behov av fler rekryter.

Det kom ett dekret från Saddam Hussein som sa att man kunde få uppskov även om man misslyckats med sina tidigare studier. Förutsättningen var att man började på den nya yrkesskolan som just öppnat. Jag började plugga. Om jag misslyckades, skulle jag omedelbart bli inkallad igen. Jag gjorde mitt bästa och det gick bra till 2003, då

Saddam Hussein föll. Skolan stängdes eftersom amerikanerna ansåg att den var en del av Saddams regim. Stängningen fick mig att göra uppror mot situationen i Irak. Jag ledde en studentdemonstration som krävde öppnandet av skolan. Jag skrev brev till Paul Bremer som ledde den amerikanska administrationen. Efter mycket tjat fick vi ta examen utanför skolan. Vi fick våra betyg, men skolan öppnades aldrig.

Kareem Al-Fatlawi, 36 år, fotograf/butiksägare, Irak

had just opened. I started to study. If I failed, I would immediately be recalled again.

I did my best and it went well until 2003, when Saddam Hussein fell. The school was closed as the Americans felt it was part of Saddam's regime. The closure caused me to rebel against the situation in Iraq. I led a student demonstration that called for the opening of the school. I wrote letters to Paul Bremer of the US administration. After a lot of fuss we were allowed to take our exams outside the school. We got our grades, but the school never opened.

Kareem Al-Fatlawi, 36, photographer / shop owner, Iraq

The pistachio trees burned in the war.

This is only my second interview. My first was with the Swedish Migration Agency. I felt like I was in a court, where my whole life would be decided.

I grew up and married in Murak. It's a small town without tall houses. It's famous for its two big hills in the centre, as well as its many pistachio trees. The smell of pistachio leaves is strong throughout the city during the season. My husband and I worked every season picking pistachio nuts. Two and a half months. Almost until August.

I left the children home, and went with my husband to work early in the morning. I hate going up so early because it's dark.

Pistachio nuts hang in clusters, like grapes, but they are lighter. We spread large pieces of cloth under the trees. The clusters won't fall down by shaking the tree, so a child climbs up and throws down the nuts. We pick apart the clusters. The nuts make your hands turn black and sticky.

A group of women clean the nuts. They sort the good from the bad, the ripe from the unripe, and then pack them so they can be sold on.

It is laborious but fun. An opportunity to meet people. We talked, laughed and shouted at each other. If one of us fell, we laughed. I like working when we talk and kid around, but I hate working alone. And you're allowed to eat the pistachio nuts.

With the money we earned, we managed through the whole of next winter. In winter, my husband was a construction worker with relatives. He works a lot to support us, as wages are low.

The pistachio trees burned in the war.

I didn't want to escape, but an explosion occurred in front of our house, completely destroying it. My husband spent seven years building it. My children still cry when they hear aircraft.

PISTAGETRÄDEN BRANN I KRIGET.

Det här är den andra intervjun jag någonsin gjort. Den första var med Migrationsverket. Då kändes det som om jag var i en domstol där hela mitt liv skulle avgöras.

Jag växte upp och gifte mig i Murak. Det är en liten stad utan höga hus. Murak är känd för sina två stora kullar i centrum, liksom för sina många pistageträd. Lukten av pistageträdens löv är under säsongen stark över hela staden. Min man och jag arbetade med att plocka pistagenötter varje säsong. Två och en halv månad. Nästan till augusti. Jag lämnade barnen hemma och gick tillsammans med min man för att arbeta tidigt på morgonen. Jag hatar att gå upp så tidigt eftersom det är mörkt.

Pistagenötterna hänger i klasar, som vindruvor men de är lättare. Vi breder ut stora dukar under träden. Klasarna ramlar inte ner då man skakar trädet. Istället klättrar ett barn upp och slänger ner pistagenötterna. Vi plockar isär klasarna. Nötterna är klistriga. Händerna blir svarta och klibbiga. Vanligtvis arbetar två personer med ett träd.

En grupp kvinnor rensar nötterna från kvistar och stenar. De sorterar ut de bra från de dåliga, de mogna från de omogna och packar därefter nötterna i kartonger så att de kan säljas vidare.

Det är arbetsamt men också roligt. Det är en möjlighet att träffa folk. Vi snackade och skrattade och skrek på varandra. Om en av oss ramlar skrattar vi. Marken var ojämn, så det var lite besvärligt att gå. Jag tycker om att arbeta när vi pratar och skojar, men hatar att arbeta ensam. Och det är tillåtet att äta pistagenötter. Med pengarna vi tjänade, kunde vi klara oss igenom hela nästa vinter. På vintern arbetade min man som byggnadsarbetare tillsammans med sina släktingar. Han måste arbeta mycket för att försörja familjen, eftersom lönerna är låga.

Pistageträden brann i kriget.

Jag ville inte fly, men en explosion inträffade framför vårt hus i Murak och det blev fullständigt förstört. Min man höll på i sju år med att bygga det huset. Mina barn gråter fortfarande av rädsla när de hör flygplan.

Det tog 15 dagar att komma in i Turkiet. Turkiska myndigheter tog oss två gånger och skickade tillbaka oss. Tredje gången lyckades vi. Vi bodde i min mans väns hus under två veckor. Sedan försökte vi ta oss till

It took 15 days to enter Turkey. The authorities caught us twice and sent us back. The third time we got lucky. We stayed in my husband's friend's house for two weeks. Then we tried to get to Greece in a rigid-inflatable boat, but were caught again and sent back to Izmir. We tried once more, and once again we were caught. This time they sent us to Bursa.

We returned to Izmir and spent five days in a hotel. Then we boarded a inflatable boat for the third time. Someone punctured it. Fortunately, the Coast Guard was nearby. We called for help, whistling. Then we discovered that it was the Turkish Coast Guard, and they returned us to Izmir.

We couldn't swim. It was our first time in a boat. I feared for my four children. The coast-guard arrived, but we had all our belongings in the boat. I kept ID documents, passports and important papers in my handbag. But I lost my new shoes during the rescue. I had bought them in Izmir and really liked them.

We succeeded on our fourth attempt.

My husband suggested Sweden before we left Syria. He had dreamt of visiting and living in Sweden ever since his youth. Maybe because he is blonde and looks European. He has always felt that he belongs to Sweden. He works in a restaurant, and doesn't give the impression of being a refugee at all. People think he is Swedish.

I feel relieved. Here my children won't hear bombs exploding and they are safe. The difference is that in Hamas, we often sat in the park with our relatives. It almost feels like we've traded company for safety.

Ameena Al-Basha, 33, housewife, Syria, in Sweden for 14 months

Grekland i en gummibåt, men vi blev tagna igen och skickade tillbaka till Izmir. Vi försökte återigen och blev ännu en gång fångade. Den här gången skickade de oss tillbaka till Bursa.

Vi återvände till Izmir och bodde fem dagar på hotell. Sen gick vi ombord på en gummibåt för tredje gången. Mitt under resan punkterade någon båten. Lyckligtvis var kustbevakningen i närheten. Vi började ropa på hjälp, visslade. Då upptäckte vi att det var den turkiska kustbevakningen och de tog oss åter till Izmir efter att de räddat oss.

Vi kunde inte simma, det var första gången i en båt för oss. Jag fruktade för mina fyra barn. Kustbevakningsbåten kom snabbt efter det att vi ropat på hjälp, men vi hade alla våra tillhörigheter i gummibåten. Id-handlingar, pass och viktiga papper hade jag i handväskan. Men jag förlorade mina nya skor när jag klättrade uppför räddningsstegen. Jag hade köpt dem i Izmir och tyckte verkligen om dem.

Vi lyckades på vårt fjärde försök.

Min man föreslog Sverige innan vi lämnade Syrien. Han hade drömt om att besöka och bo i Sverige alltsedan sin ungdom. Kanske för att han är blond och har en europeisk ansiktsform. Han har alltid känt att han hör till Sverige. Just nu arbetar han på en restaurang och han ger inte alls intryck av att vara flykting. Snarare tror människor att han är svensk.

Jag känner mig lättad, här behöver inte mina barn höra bombers explosioner och de är säkra. Skillnaden är att i Hamas satt vi ofta i parken med våra släktingar. Det känns nästan som att vi bytt umgänge mot säkerhet.

Hade jag fötts i Sverige hade mitt liv varit mycket bättre. Många saker finns här som inte finns i Syrien. Viktigast är rätten att säga vad man tycker utan att riskera straff. Och människorna här är enklare att ha att göra med. De är inte okunniga och de är inte rasister. Alla lever fritt utan att någon blandar sig i andra människors liv och de pratar inte illa om varandra.

Jag drömmer om att ha ett bra jobb och lägga pengarna på mina barn, så att de får ett bra liv. Jag är väldigt bra på att göra bakverk och pajer. Jag skulle vilja öppna en liten mataffär. När jag har svenska gäster, tycker de verkligen om min mat.

Ameena Al-Basha, 33 år, hemmafru, Syrien, 14 månader i Sverige

When I saw my mother, I saw an angel.

Immediately after arriving in Sweden, I received an ID card with my image and name. It felt amazing. It may seem normal to others. To me it was my first ID card.

I'd lived my life without any form of identity documents or official documents until now. There are about 200,000 people in Kuwait who live under the same conditions.

We are Bedouins living in the deserts of Iraq, Kuwait and Saudi Arabia. I am from a famous tribe called Anzah, stretching from Syria to Iraq over Kuwait. We only get basic free education. If we want to continue, we have to pay for private school. We have no health insurance. Marriages are not registered by Kuwait courts.

We weren't allowed to hold an official position at a normal workplace. From the age of 15 I was herding my father's flock and those of other people.

I have a wife and two children. Salman was born in 2003 and Mohammed 2006. I also have three brothers and five sisters. I am the oldest son and my mother has always treated me in a particular way. When she got ill, she only wanted me by her side.

My mom is very beautiful. Her skin is white and soft and her eyes are very black. She's medium height. When I saw my mother, I saw an angel and not a mom. Compassion is one of her strongest qualities. I remember everything about my mom. Once I had been away from home for a long time.

Nobody knew if I would return. It was late and everyone slept. I entered the house and went straight to my mother's room without turning on the lights. Mom lay in her bed and took my head in her hands. She immediately knew who it was and told my sister: "Quick, turn on the lights! Amer is back in my arms." She has been like bomb shelter since my dad died.

I was almost 17 when I married my cousin,

NÄR JAG TITTAT PÅ MIN MAMMA HAR JAG SETT EN ÄNGEL.

Omedelbart efter min ankomst till Sverige fick jag ett id-kort med min bild och mitt namn. Det kändes fantastiskt. Det kan verka normalt för andra. För mig var det mitt livs första id-kort.

Jag har levt mitt tidigare liv utan någon form av identitetshandlingar eller officiella dokument. Det finns ungefär 200 000 människor i Kuwait som lever under samma villkor. Vi är beduiner som lever i öknarna i Irak, Kuwait och Saudiarabien. Jag är född i en känd stam som heter anzah, den sträcker sig från Syrien till Irak över Kuwait. Vi får bara grundläggande skolutbildning gratis. Vill vi fortsätta måste vi betala för privatskola. Vi har ingen sjukvårdsförsäkring. Äktenskap blir inte registrerade vid kuwaitisk domstol.

Vi var inte tillåtna att ha en officiell position vid en vanlig arbetsplats. Från 15 års ålder var jag herde vid min fars hjord och vid andra människors hjordar.

Jag har fru och två barn. Salman är född 2003 och Mohammed 2006. Jag har också tre bröder och fem systrar. Jag är den äldste sonen och min mamma har alltid behandlat mig på ett särskilt sätt. När hon blev sjuk ville hon bara ha mig vid sin sida.

Min mamma är mycket vacker. Hennes skinn är vitt och mjukt och hennes ögon är mycket svarta. Hon är medellång. När jag tittat på min mamma har jag sett en ängel och inte en mamma. Medkänsla är en av hennes starkaste egenskaper. Jag kommer ihåg allt hos min mamma. En gång hade jag varit hemifrån länge. Ingen visste om jag skulle komma hem igen. Det var sent och alla sov. Jag kom in i huset och gick direkt till mammas rum utan att tända ljuset. Mamma låg i sin säng och tog mitt huvud i sina händer. Hon visste omedelbart vem det var och sa till min lillasyster: "Fort, tänd ljuset! Amer är tillbaka i min famn." Hon har varit som ett skyddsrum efter det att min pappa dog.

Jag var nästan 17 när jag gifte mig med min kusin i enlighet med våra beduintraditioner. Och jag var verkligen tvungen att gifta mig med henne. Inte desto mindre levde vi ett normalt olyckligt gift liv. Jag

älskade en annan. Det jag tyckte mest om hos henne var hur hon talade. När hon började prata, tittade jag på henne och hoppades att hon aldrig skulle sluta. Det pågick två och ett halvt år. Jag brukade träffa henne i någon släktings hus eller när hon lämnat skolan. När jag bad om hennes hand, fick jag inte gifta mig med henne eftersom jag är utan id och hon har kuwaitiskt medborgarskap.

En gång mötte jag henne på en släktings bröllop. Hon bar en grön klänning, hon visste hur mycket jag tyckte om grönt. Under festen gick vi undan och när jag höll hennes händer skakade hela min kropp så mycket att jag inte kunde säga vad jag kände.

Nu har hon ett eget liv och en egen familj. Minnen är allt som finns kvar.

Jag vill leva ett liv där mina beslut betyder något. Jag vill bygga ett liv långt från den värld jag tidigare levde i eftersom inget bra kom från den världen. Jag vill ha rätten att gifta mig med kvinnan jag älskar och inte bli tvingad till ett kärlekslöst äktenskap. Jag vill få välja vad jag har på mig och var jag bor. Jag vill ha ett enkelt liv fritt från socialt tryck.

Jag trodde att västerländska länder var moraliskt degenererade, men blev glatt överraskad att finna att människor här har hög moral och stor medkänsla. Nästan ett perfekt samhälle. Det är ordning. Människor respekterar denna ordning, även om polisen inte är närvarande. Nu när jag kommit till Sverige känner jag mig som en människa som är lika mycket värd som andra människor.

Amer Marzouk, 33 år, boskapshandlare, Kuwait, 18 månader i Sverige

in accordance with Bedouin traditions. And I was really forced to marry her. Nevertheless, we lived a normal, unhappy married life.

I loved another. What I liked most about her was how she spoke. When she talked, I looked at her and hoped she would never stop. It lasted two and a half years. I used to meet her in a relative's house or when she left school. When I asked for her hand, they rejected me because I had no ID, and she is a Kuwaiti citizen.

Once, I met her at a relative's wedding. She wore a green dress, she knew how much I liked green. We stepped aside and when I held her hands, my entire body shook so much I couldn't express my feelings.

Now she has her own life and family. All that remains are the memories.

I want to live a life where my decisions carry meaning. I want to build a life far from the world I used to live in, because nothing good comes from that world. I want the right to marry the woman I love and not be forced into a loveless marriage. I want to choose what I wear and where I live. I want a simple life free from social pressures.

I thought western countries were morally degenerate, but I was pleasantly surprised to find that people here have high morals and great compassion. Almost a perfect society. There's order. People respect the order, even if the police are not present.

Now that I have come to Sweden, I feel like a human who is as much worth as other people.

Amer Marzouk, 33, livestock trader, Kuwait, in Sweden for 18 months

Sweden believes in documents, not in me.

For three years I didn't know where my daughter was. She was born five days after my husband was killed. In Albania, the husband's family takes the child. When she was four they disappeared. I thought she was in Belgium, Germany or America.

I first saw him when I was 16. For two years nobody knew we were in love. Love at first sight. When my family realised, my dad locked me up for three weeks. I said I wanted him. Then they calmed down. I'm their only daughter. We lived in a city and my future husband in the countryside. My father gave the condition that we should live in the city. I was 19 and he was 30 when we got married. He was a police chief.

In 2007, I was told that my husband's relatives and my daughter were in Sweden. They had documents that showed that I didn't want her. With a stamp and everything. Sweden believes in documents, not in me.

I came to Sweden in 2012. I can't claim asylum because Albania is a democratic country. Now she is 17 years old and does not want to see me.

I like to work, that's the best. In Albania I studied law for a year. I haven't worked before. This is the first time I am earning money. I'll do anything. Clean toilets ... I don't care. In Albania, my brother would not have let me clean toilets. For four years he has sent money.

I am alone in Sweden. It's not easy living far from family. But now I understand life in Sweden. To return to Albania would be to return to the past. I have begun to think about my future.

Anila Haklaj, 39, property manager, Albania, in Sweden for five years

SVERIGE TROR PÅ DOKUMENT, INTE PÅ MIG.

Under tre år visste jag inte var min dotter var. Fem dagar efter det att min man dödats, födde jag henne. I Albanien tar mannens familj barnet. När hon var fyra år gammal försvann de. Jag trodde hon var i Belgien, i Tyskland eller i Amerika.

Jag såg honom första gången när jag var 16. Min faster och min kusin bor i samma by. I två år visste ingen om att vi var förälskade. Kärlek vid första ögonkastet. När min familj förstod, låste min pappa in mig under tre veckor. Jag sa att jag ville ha honom. Sen lugnade de ner sig. Jag är enda dottern. Vi bodde i en stad och min blivande på landet. Min far ställde villkoret att vi skulle bo i staden. Jag var 19, han var 30 när vi gifte oss. Han var polischef.

2007 fick jag veta att min mans släktingar och min dotter fanns i Sverige. De hade haft dokument som visade att jag inte ville ha henne. Med stämpel och allt. Sverige tror på dokument, inte på mig. Du måste ha pengar för att vinna i rätten, min far och min bror har lagt ner mycket pengar för att hjälpa mig.

2012 kom jag till Sverige. Jag kan inte få asyl eftersom Albanien är ett demokratiskt land. Nu är hon 17 år och vill inte träffa mig.

Jag tycker om att arbeta, det är det bästa. I Albanien studerade jag juridik ett år. Jag har inte arbetat tidigare. Det här är första gången jag tjänat pengar. Jag tycker om att göra vad som helst: städa toaletter ... jag bryr mig inte. I Albanien hade min bror inte låtit mig städa toaletter. I fyra år har han skickat pengar.

Jag är ensam i Sverige. Det är inte lätt att leva långt från familjen, de man älskar. Men nu när jag förstår livet i Sverige känner jag mig så mycket bättre. Att återvända till Albanien vore att återvända till det förflutna. Jag har börjat tänka på min framtid.

Anila Haklaj, 39 år, fastighetsskötare, Albanien, fem år i Sverige

A taxi driver must serve people honestly.

I listened to Fairouz in the morning, Sabah Fakhri in the afternoon and Om Khalsoum at night.

It was my car, so it gave a good income. I liked my job. I have been a taxi driver since 1997. Eight to twelve hours a day. I had one day off a week, but sometimes I didn't take it.

I leave the house at eight o'clock, buy coffee near where I live, meet friends for a little chat and then start working. In Syria we have to circle around town all day. We don't belong to a company and we are not dependent on reservations. I swapped area every five minutes. I am content by nature. Whether I earn one or a thousand lira a day, I'm happy. A taxi driver must serve people honestly. The insignificant and the most powerful travel with him.

When I hear the songs today, I think of my neighbourhoods, my city and my relatives. I remember sitting behind the wheel crossing through the city. The sound of waterfalls in the tourist district, of the packed restaurants. My town was beautiful. Now everything is ruined. No one feels sorry for anyone from Syria.

Occasionally, I would go to a bathhouse with male relatives and friends. We went there as a big group, maybe 15 people. We ordered grilled chicken, brought fruit and a drum that one of us played on. Some played cards, others bathed, some sat in the sauna while others sang or danced. We could go there at ten in the evening and stay until four in the morning. Everything that worried us disappeared, and we got back our energy.

I love parties. The most important photos are from my younger brother's wedding. We are just two brothers in the family, he is very important to me. I watched the video during the war, when it was dangerous, to ease the pressure and disperse the fear.

When I first came here it was in a wheelchair. I couldn't walk. They started testing and

EN TAXICHAUFFÖR MÅSTE TJÄNA MÄNNISKOR ÄRLIGT.

Jag lyssnade på Fairouz på morgonen, Sabah Fakhri på sena eftermiddagen och Om Khalsoum på natten.

Bilen var min, så den gav en bra inkomst. Jag är husets ende försörjare. Min fru har ingen examen. Hon arbetade inte utan stannade hemma för att ta hand om barnen. Jag tyckte väldigt mycket om mitt arbete. Jag har arbetat som taxichaufför sedan 1997. Åtta till tolv timmar om dagen. Jag hade ledigt en gång i veckan, men ibland tog jag inte ledigt.

Jag lämnar huset vid åttatiden, köper kaffe i närheten av där jag bor, träffar mina vänner för en liten pratstund och börjar sen glatt jobba. I Syrien är vi tvungna att cirkla runt på stan hela dagen. Vi tillhör inte ett företag och vi är inte beroende av att bli uppringda. Jag bytte område var femte minut. Jag är nöjd av naturen. Oavsett om jag om dagen tjänar en lira eller tusen, är jag glad. En taxichaufför måste tjäna människor ärligt. Den obetydligaste och den mäktigaste åker med honom.

När jag hör sångerna idag tänker jag på mina kvarter, min stad och mina släktingar. Jag kommer ihåg hur jag satt bakom ratten och kryssade genom staden. Ljudet av vattenfall i turistkvarteren, av de fulla restaurangerna. Min stad var vacker. Jag kommer ihåg synen av fåglar i skyn, och lukten av jord efter regnet. Nu är allt förstört. Ingen har misskund med någon i Syrien.

Någon gång då och då brukade jag, mina manliga släktingar och vänner gå till ett badhus. Vi gick dit som en stor grupp, kanske 15 personer, för händelser som att någon skulle gifta sig. Vi beställde in grillad kyckling från restaurangen, tog med oss frukt och en trumma som en av oss spelade på. Några spelade kort, andra badade och några satt i bastun medan de andra sjöng eller dansade. Vi kunde gå dit tio på kvällen och stanna till fyra på morgonen. Det var verkligen en bra stund. Allt som oroade oss försvann och vi fick tillbaka vår energi.

Jag älskar fester. De viktigaste fotona är från min yngre brors bröllop. Vi är bara två bröder i familjen, han är väldigt viktig för mig. Jag har också en video. Det vanliga vid bröllop är att män och kvinnor är skilda

åt. Vid slutet av firandet, när de som inte är medlemmar i familjen gått, då samlas alla. Jag tittade på videon under kriget, när det var farligt, för att lätta på trycket och skingra rädslan.

När jag först kom hit var det i en rullstol. Jag kunde inte gå. Språkbarriären gjorde att jag kände mig helt bortkopplad. De började testa och behandla mig. De sa åt mig att sluta röka. Jag brukade röka tre paket om dagen. Jag var inte övertygad i början. Sen tänkte jag, att nu bor jag i Sverige, det finns ingenting som oroar mig och driver mig till att röka. Så jag beslutade mig att sluta. Det är den mest betydelsefulla förändringen efter att ha flyttat till Sverige. Jag har inte rökt alls på tre månader. Jag kunde inte ens bära strumpor tidigare.

Asaad Al-Shihabi, 43 år, taxichaufför, Syrien, sju månader i Sverige

treating me. They told me to quit smoking. I used to smoke three packets a day. I was not convinced at the beginning. Then I thought that now I live in Sweden, there is nothing worrying me and causing me to smoke. So I quit. I have not smoked in three months. I could not even wear socks earlier.

Asaad Al-Shihabi, 43, taxi driver, Syria, in Sweden for seven months

I knew that one day I would be the one who was responsible.

When my dad died of tuberculosis, I began working to support the family. I sewed and designed wedding dresses. I married at 19 in a traditional marriage. We were happy in Damascus, despite my husband's disability resulting from an injury to his foot sustained during the war in Beirut. He was a taxi driver.

I'm from a small town called Ain al-Fijah, which is a bit north of Damascus. I have been married for 16 years and have a boy of 13 and a three-year-old girl.

The war is like a volcano that has burnt everything. Anyone could be arrested. When our daughter was three months old, my husband was jailed for three months. We didn't know anything about him. When he was released, they took my two brothers.

A year after he got out, he was arrested again. We lived in a suburb of Damascus called Qudsia. My husband left the house in the morning to have breakfast and he didn't return. I was looking for him for four months. Then he was released. This time he was worn out and couldn't manage to work. I had to sell stuff from the house to afford his treatment.

The war reached my hometown of Ain al-Fijah. Many were hurt. One day, an injured person was lying from seven in the morning to the afternoon. My little brother couldn't stand it anymore, and took the injured person in his car to Ain al-Khadra nearby. He donated blood. On the way home, a sniper shot my brother. He was two years younger than me. We were like twins. He helped me with everything. If I needed money, he helped me. We talked about everything, we shared secrets. I felt like an orphan after his death. I was out of my mind and went to psychologists.

When I became better, we decided to leave the country. It was OK in Turkey. It was the same air and same food. There were more

JAG VISSTE ATT JAG EN DAG SKULLE BLI DEN SOM VAR ANSVARIG.

Efter att min pappa dött i tuberkulos, började jag arbeta för att försörja familjen. Jag sydde och designade bröllopsklänningar. Jag gifte mig vid 19 i ett traditionellt äktenskap. Vi var väldigt lyckliga i Damaskus, trots min mans handikapp i foten som han fått i kriget i Beirut. Han arbetade som taxiförare. Vi hade två bilar och levde ett normalt lyckligt liv tills kriget startade.

Jag är från en liten stad som heter Ain al-Fijah som ligger en bit norr om Damaskus. Min man är från Damaskus. Jag har varit gift i 16 år och har en pojke på 13 och en tre år gammal flicka.

Kriget är som en vulkan som bränt allt. Vem som helst kunde bli arresterad. När vår dotter var tre månader gammal blev min man arresterad och satt i fängelse under tre månader. Vi fick inte veta något om honom. Sen blev han frisläppt och vi fortsatte våra liv. Då tog de mina två bröder. Den ene hölls i fängelse under ett år, den andre under sex månader.

Ett år efter att han kommit ut blev min man arresterad igen. Vi bodde i en förort till Damaskus som heter Qudsia. Min man lämnade huset på morgonen för att äta frukost och han kom inte tillbaka. Jag letade efter honom i fyra månader. Sen släpptes han. Den här gången var han väldigt sliten och klarade inte av att jobba. Jag var tvungen att sälja grejor från huset för att ha råd till behandling av hans skador.

Kriget nådde min hemstad Ain al-Fijah. Många blev sårade, utan att få hjälp. En dag låg en skadad från sju på morgonen till eftermiddagen. Min lillebror stod inte ut längre utan tog honom i sin bil till Ain al-Khadra i närheten. Han donerade blod till honom. På väg hem sköt en krypskytt min bror eftersom han hjälpt mannen. Vi var i Qudsia och kunde inte se honom före begravningen. Inte ens min mamma fick se honom. Vi hade en mycket stark relation. Han var två år yngre än jag. Vi var som tvillingar. Han hjälpte mig med allt. Behövde jag pengar, hjälpte han mig. Vi pratade om allt, vi delade hemligheter. Jag kände mig som en föräldralös efter hans död. Jag var från mina sinnen. Jag gick till psykologer.

Syrians than Turks. The Turks were kind and helped us. We stayed in Kazan. I was in a Turkish restaurant. I worked from seven in the morning to six or eight in the evening. The owners liked me. I received 40 Turkish liras a day and paid the household expenses with the money. I could even transfer money to my mother in Syria.

My husband was very ill. At first, I was afraid I couldn't handle the responsibility. Day after day, I realized I would make it. I felt strong and it felt good. The alternative was for my family to beg outside the mosques. It would have been humiliating.

Working is never shameful no matter what it is. I knew when we got married that he had a prosthetic limb. I knew that one day I would be the one who was responsible.

Our Syrian neighbours advised us to apply to the UNHCR because life in Europe is better, especially as there are no schools for Syrians in Turkey. We applied and thought we would come to Canada. But our only possibility was Sweden and they asked us if they should strike us from the list. We both answered: "No problem, if there is a school we go."

They have taken my big brother. Mother has no one now. I support her. I live life day by day. But I hope to return to live in Syria. I write poetry and stories about my hometown. Even if I don't publish it, I feel happy when I read what I wrote again and again.

Rahma Saad, seamstress / kitchen help, 33, Syria, in Sweden for six months

När jag blev bättre beslutade vi oss för att lämna landet lagligt, så vi ansökte om pass. Vi fick veta att min man inte fick resa. Min man sa åt mig att lämna landet med barnen legalt, men jag sa till honom: "Vi måste alla åka tillsammans, jag åker inte utan dig."

I Turkiet var det ändå okej. Det var samma luft och samma mat. Syrierna var fler än turkarna. Turkarna var snälla och hjälpte oss. Vi bodde i Kazan en timme från Ankara. Jag diskade i en turkisk restaurang. Jag arbetade från sju på morgonen till sex eller åtta på kvällen. Jag fick 40 turkiska lira om dagen och betalade hushållsutgifterna med pengarna. Jag kunde till och med överföra pengar till min mamma i Syrien.

Min man var mycket sjuk. Först var jag rädd att jag inte skulle klara ansvaret. Dag efter dag insåg jag att jag skulle klara det. Jag hade inget val. Alternativet hade varit att jag och min son hade tigt utanför moskéerna. Det hade varit förödmjukande. Att arbeta är aldrig skamligt oavsett vilket arbete det är. Jag visste när vi gifte oss att han hade protes. Jag visste att jag en dag skulle bli den som var ansvarig. Våra syriska grannar gav oss rådet att ansöka hos UNHCR eftersom livet i Europa är bättre, särskilt som det inte finns några skolor för syrier i Turkiet. Vi ansökte och trodde att vi skulle komma till Kanada. Men vår enda möjlighet var Sverige och de frågade oss om de skulle stryka oss. Precis samtidigt svarade vi: "Inga problem, om det finns skola åker vi."

Senare sa min man att han alltid velat åka till Sverige, men inte kunnat för skadan i foten. Vi var glada och ledsna samtidigt. Jag var ledsen eftersom jag kom längre bort från Syrien, jag tänkte hela tiden att jag skulle ta mig över bergen för att hälsa på min mamma.

De har tagit min storebror. Mamma har ingen nu. Jag försörjer henne. Jag lever livet dag för dag. Men jag hoppas återvända och leva i Syrien. Jag skriver poesi och historier om min hemstad. Även om jag inte publicerar det, känner jag mig glad när jag läser vad jag skrivit åter och åter igen.

Sverige är ett vackert land som inte är i krig. Människor är snälla och lever enkla och bra liv. Vi vill ha det likadant. Ärligt talat väntade vi oss aldrig att bli behandlade så här bra. Men när vi lägger oss, drömmer vi om Syrien.

Rahma Saad, 33 år, sömmerska/diskare, Syrien, sex månader i Sverige

PASSION BETYDER ALLT

Jag känner mig mer självständig i Sverige. I Syrien kände jag att min position gentemot mannen jag älskar höll på att försvagas. Jag kände mig ständigt besegrad. Här har jag återvunnit min gamla styrka. Min man har lagt märke till det och finner det märkligt. Jag vägrade avstå från ett eget bankkonto. Jag sa åt honom: ”Jag vill ha ett bankomatkort med mitt namn på, precis som du.” I de arabiska länderna står mannen för hushållsutgifterna. Han har kontroll över ekonomin. Här däremot är kvinnan som mannen, hon studerar och arbetar inom det område hon väljer och sysslar inte bara med hushållet, matlagning och barnen.

Innan jag gifte mig arbetade jag med att sluttesta guld. Min bror hade två guldaffärer i Jordanien, en i Amman och en i Irbid. Mitt jobb var att kontrollera metallkvaliteten. Det gjorde jag från 1999 till 2002. När jag gifte mig slutade jag. Jag var 27 då.

Jag hade träffat honom i Syrien när jag var liten och gick i tredje klass. Han är ett år yngre än jag är. Sedan flyttade jag till Jordanien.

Jag gick för att vara med om min mosters bröllop, och där var han. Han bodde hemma hos min moster. Han hade just gått upp. Jag blev förvånad över att han såg så snygg ut efter att precis ha vaknat. Jag tänkte att den här mannen vill jag ha vid min sida på morgonen. Så jag hälsade på honom. Jag var den som närmade mig honom och bestämde mig för att den här människan skulle bli min. Han tyckte om min starka personlighet och sättet jag klädde mig på. Han kom från en annan och mer konservativ omgivning. Hans mamma samtyckte inte till vårt äktenskap och kom inte ens till förlovningsceremonin. Hon ville ha en flicka med vitt skinn, så att hon kunde få vita barnbarn. Jag brukade möta hans mammas avsky med kärlek. Jag sa åt honom att din mamma älskar dig och bryr sig om dina intressen. Jag intrigerade aldrig mot henne.

Det bästa som hänt mig i livet är min man. Under förlovningsperioden var jag mycket glad eftersom jag fick vad jag ville ha. Han valde mig trots sin mammas avståndstagande och jag blev hans andra mamma. Före mig brukade han lyda henne, det förändrades sedan jag kommit in i bilden. Han älskade mig mycket och han var mycket passionerad

Passion means everything.

I feel more independent in Sweden. In Syria, my position towards the man I love was weakening. I constantly felt defeated. Here I have regained my old strength. My husband has noticed and finds it strange. I refused to refrain from having a separate bank account. I told him, “I want a bank card with my name on it just like you.”

In Arab countries, the man is responsible for household expenses. He controls the economy. Here, on the other hand, the woman is as the man, she studies and works in whatever field she chooses, and doesn’t just deal with the household, the cooking and the children.

Before I got married, I worked testing gold. My brother had two gold stores in Jordan, one in Amman and one in Irbid. When I married I stopped. I was 27.

I went to my aunt’s wedding, and there he was. He was staying at my aunt’s place. He had just woken up. I was surprised that he looked so nice after just waking up. I thought I want to have this man by my side in the morning. So I greeted him. I was the one who approached him and decided that this person should be mine. He liked my strong personality and the way I dressed. He came from another, more conservative environment.

His mother didn’t consent to our marriage and didn’t even come to the engagement ceremony. She wanted a white-skinned girl so she could have white grandchildren.

The best thing that’s happened to me is my husband.

During the engagement period, I was very happy because I got what I wanted. He chose me despite his mother’s protests and I became his second mother. Before he used to obey her, but that changed once I got in the picture. He loved me a lot and he was very passionate with me. Passion means everything.

When something happens, I usually recall the beautiful days of our engagement when we used to argue and make up. We remember those days and the love and it helps us to live together today. The passion has not diminished; on the contrary it has grown. Each day we live together we get closer. We are very used to each other and we understand each other.

We sometimes argue. I get angry first and he stays silent and doesn’t answer me. But if we’re mad at each other for more than half an hour, I go to him and make peace.

He was very generous during our engagement. He treated me like a queen. I’ve tried to compensate him after we married. Sexually we can’t be apart.

I moved with my husband to Syria. Syria, and in particular, Daraa became my home. Daraa is like a second mother. The surroundings are beautiful, the people are simple. I feel safe and honest there.

We lived in a simple building surrounded by water and nature. Most people worked with agriculture. My husband drove vegetables and dairy products in a refrigerated truck. We had an olive grove. During the harvest season, the whole family worked with my uncles and his uncles to pick olives. We set off early in the morning. We brought the kids and food. We spent all day working, having fun and laughing. I grew up in the city but lived in the countryside after I married.

In 2012 my son was going to pick up gas when shrapnel injured him. I remember how he was covered in blood. He was awake and said, “Mom, I’m okay.”

When the doctor examined him, he said he wasn’t sure my son would survive. His liver and bladder had been injured. He needed to be operated on immediately; they would try to save his life. It was very difficult, I felt my soul leave my body. Ten days after surgery, when he was a bit better, we left the country. He still suffers

med mig. Passion betyder allt. När något händer brukar jag återkalla de vackra dagarna under vår förlovning när vi brukade bråka och försonas. Vi minns de dagarna och den kärleken och det hjälper oss att fortsätta leva tillsammans idag. Passionen har inte avtagit, tvärtom har den vuxit. Varje dag vi lever tillsammans kommer vi varandra närmare. Vi är väldigt vana vid varandra och vi förstår varandra. Vi grälar ibland. Jag blir arg först och han förblir tyst och svarar mig inte. Men om vi är ovänner mer än en halvtimme, går jag till honom och sluter fred.

Min mans far dog när han var nio år gammal och han fick ta ett stort ansvar för familjen. Nu försöker jag stödja honom genom att ta ansvar för barnen. Jag säger åt dem: ”Er pappa har arbetat mycket hårt i sitt liv, vi borde inte trötta ut honom mera. Vi borde ge honom all kärlek och värme han inte fick som barn, han förtjänar det.”

Han var väldigt generös under vår förlovningsperiod. Han behandlade mig som en drottning. Jag har försökt kompensera honom efter det att vi gift oss. Sexuellt kan vi inte vara utan varandra.

Jag flyttade med min man till Syrien. Syrien och i synnerhet Daraa blev mitt hem. Daraa är som en andra moder. Omgivningarna är vackra, människorna enkla. Jag känner mig trygg och kan vara mig själv där.

Vi bodde i en enkel byggnad omgiven av vatten och natur. De flesta arbetade med jordbruk. Min man körde grönsaker och mejerivaror i en kyllastbil. Vi hade en olivodling. Under skördesäsongen arbetade hela familjen tillsammans med mina morbröder och hans farbröder med att plocka oliver. Vi gav oss av tidigt på morgonen. Vi tog med oss barnen och mat. Vi tillbringade hela dagen i arbete, skoj och skratt. Jag växte upp i staden men levde på landet efter att jag gift mig.

Jag arbetade med jordbruksarbete enbart under skördesäsongen. Annars var jag hemmafru. När jag följde med under skörden var det för att jag tyckte om att vara med dem. Och så plockade jag oliver till vårt eget hushåll. Jag tycker om lukten av jord på gården. När jag kommer dit känner jag mig uppglad. Vi brukade åka fem, sex familjer tillsammans. Vi sitter och äter nära varandra, byter mat och alla är glada.

2012 var min son iväg för att hämta gas när han blev skadad av granatsplitter. Jag kommer ihåg hur blodet täckte hela min son. Han var vaken och sa: ”Mamma, jag är okej.” När doktorn undersökt honom sa han att han inte var säker på om min son skulle överleva. Hans lever

and can't control his peeing. The pee is mixed with blood. He isn't well psychologically.

I didn't care about Syria. I was busy with my son. Nothing is left in Syria except death and destruction. Nothing beautiful remains.

My biggest dream is for my son to be cured. He is much better now, they have operated him several times here.

I enjoyed the life I had before I got married. My dad was very open and untraditional. I had the freedom to go out with girlfriends and to have a boyfriend. He never meddled with our lives. He had lived in Lebanon and Lebanon is a permitting country. When my mom visited him there, he used to take off her head cloth and told her to let her hair breathe. I didn't use to wear a hijab, but after I married, I carried hijab and my clothing style changed.

I have lived with my father who is open-minded and my husband is in-between. I have come to the conclusion that if you live with a permissive person you get more self-confidence. The conservative limits your abilities and potential. In the end, it's about self-esteem: The close-minded man hides his weakness by controlling others.

Today, dad is 62 years old. He lives in Jordan. Dad and I discuss all kinds of things.

I want to be a teacher. I'll have more power in my hands and more self-confidence. I'll meet many people and have a better life than now. I'll become Swedish, of course. After moving forward I don't want to go backwards. Women are very oppressed in Arab countries.

Sausan Alshahri, 42, Syria, in Sweden for 17 months

och urinblåsa hade blivit skadade. Han behövde opereras omedelbart, de skulle försöka rädda hans liv. Det var väldigt svårt, jag kände min själ lämna min kropp. Tio dagar efter operationen, när han var lite bättre, lämnade vi landet. Han lider fortfarande av sviterna och kan inte kontrollera sitt kissande. Kisset är blandat med blod. Han mår inte bra psykiskt. Vi åkte till Jordanien. Min äldsta son var redan där. Jag hade skickat dit honom för att gå i skolan eftersom hans skola i Syrien förstörts.

Jag brydde mig inte om Syrien. Jag var upptagen med min son. Inget är kvar i Syrien utom död och förstörelse. Inget vackert finns kvar.

Min största dröm är att min son ska bli botad. Han är mycket bättre nu, de har opererat honom flera gånger här. Min egen dröm är att mina barn ska fortsätta sin utbildning och leva ett lyckligt liv här.

Min man ville inte åka till Europa, han är rädd för sjön. Sverige är ett bra land för barn och kvinnor. Men männen är rädda eftersom landet stödjer kvinnors rättigheter. Jag tyckte om livet jag hade innan jag gifte mig. Min pappa var väldigt öppen och otraditionell. Jag hade friheten att gå ut med tjejkompisar och att ha en pojkvän. Han la sig aldrig i våra liv. Han hade bott i Libanon och Libanon är ett tillåtande land. När min mamma besökte honom där brukade han ta av hennes huvudduk och säga åt henne att låta håret andas. Jag brukade inte bära hijab, men efter det att jag gift mig bar jag hijab och min klädstil ändrades.

Jag har levt med min far som är openminded och min man som är mittemellan. Jag har kommit till slutsatsen att om man lever med en tillåtande person får man större självförtroende. Det konservativa begränsar dina förmågor och din potential. I slutändan handlar det om självförtroende: den inskränkte mannen döljer sin svaghet genom att kontrollera andra. Idag är pappa 62 år. Han bor i Jordanien. Pappa och jag diskuterar allt möjligt. Jag diskuterade inte med min mamma.

Jag vill bli lärare. Jag kommer att ha mer makt i mina händer och mer självförtroende. Jag kommer att träffa många människor och ha ett bättre liv än nu. Jag kommer att bli svensk, naturligtvis. Efter att ha gått framåt vill jag inte gå bakåt. Kvinnor är väldigt förtryckta i arabiska länder.

Sausan Alshahri, 42 år, Syrien, 17 månader i Sverige

When I see Swedish boys my age,
I think of the luck they've had.

I don't see Afghanistan as my country. It's a country where people are killed every day. My family has no good memories from that country, and not from Iran either.

We are not of Iranian descent. We are different; we have narrow eyes and small noses. We are poor and we work as labourers in the markets or on the building sites. Most Afghans are in Iran illegally, so there are reasons why the Iranians don't care that Khazars are Shia like them.

As for me, I know my name. As for the rest, I don't know who I am. I am a migratory bird living in different places, depending on the season. In Iran, we moved from one city to another. Frankly, I don't know where home is. Right now, I know I miss my family and my childhood friends.

Today, I don't remember Afghanistan at all. Now I'm in Sweden and I love it. I feel safe and not so tense. I'm not afraid anymore. I go to school and have made friends here. The development of this country lies in the hands of the people themselves. They are not nationalistic, they don't think solely about their own tribe or their own group. The religions are different, but they still live together in peace.

I don't have a girlfriend. I'm a burden even to myself. I have no work and no money. I don't want to make a girl unhappy. When I was in Iran, I had a girlfriend, but she married. It is a very bad tradition of the Afghan people that girls marry in their teens.

There is not a man on earth who does not like girls. I'm one of them. I don't have a dream girl or someone special that I think about. But I'd like a girlfriend.

I want someone who is very close to me. Someone who understands me and that I can understand. Someone who gives me hugs when it's tough. Someone who is not very rich

NÄR JAG SER SVENSKA KILLAR I MIN ÅLDER, TÄNKER JAG PÅ VILKEN TUR DE HAFT.

Jag ser inte Afghanistan som mitt fosterland. Det är ett land där människor blir dödade varje dag. Min familj har inga bra minnen från det landet och inte från Iran heller. Vi är inte av iransk ras. Vi är annorlunda, vi har smala ögon och små näsor. Vi är fattiga och vi jobbar som arbetare på marknaderna eller på byggena. De flesta afghaner är illegalt i Iran, så det finns skäl till att iranierna inte bryr sig om att vi hazarer är shia som de.

Vad gäller mig själv, känner jag till mitt namn. I övrigt vet jag inte vem jag är. Jag är en flyttfågel som bor på olika ställen, beroende på årstid. I Iran flyttade vi från en stad till en annan. Ärligt talat vet jag inte var som är hemma. Just nu vet jag att jag saknar min familj och mina barndomsvänner.

Idag kommer jag inte ihåg Afghanistan alls.

Nu är jag här i Sverige och jag älskar det. Jag känner mig trygg och är inte så spänd. Jag är inte rädd längre. Jag går i skolan och har fått vänner här. Utvecklingen av det här landet ligger i händerna på människorna själva. De är inte nationalistiska, de tänker inte på sin egen stam eller på sin egen grupp bara. Religionerna är olika, men de lever ändå tillsammans i fred.

Jag har ingen flickvän. Jag är en börda till och med för mig själv. Jag har inte jobb och inte pengar. Jag vill inte göra någon flicka olycklig. När jag var i Iran hade jag en flickvän, men hon gifte sig snart. Det är en väldigt dålig tradition hos det afghanska folket att flickorna gifter sig i tonåren.

Det finns inte en man på jorden som inte gillar tjejer, jag är en av dem. Jag har inte en drömflicka eller någon speciell som jag tänker på. Men jag skulle vilja ha en flickvän.

Jag vill ha någon som är mig mycket nära. En som förstår mig och som jag kan förstå. Någon som ger mig kramar när det är tufft. Någon som inte är mycket rik eller väldigt fattig, inte väldigt snygg eller särskilt ful. Någon som i allmänhet är på min nivå.

Enligt min mening borde man försöka att vara en fullständig människa först, sedan muslim. Om du inte är en fullständig människa, kan du inte bli en god muslim. Dessutom borde länderna det är krig i stoppa extrema ideologier, religioner och stamtänkande. Det är dessa som är roten till krig. Annars kommer oskyldiga människor, som jag, att bli påverkade.

När jag ser svenska killar i min ålder, tänker jag på vilken tur de haft. De gör planer för morgondagen, vart de ska gå med sina vänner på kvällen. Eller så letar de på nätet efter det senaste dataspelet att spela med varandra. Eller så tittar de på fotboll: Barcelona, Real Madrid eller Manchester United.

Ja, sådan är jag, jag tänker verkligen mycket.

Khodadad Akbari, 18 år, studerande, Afghanistan

or very poor, not very handsome or particularly ugly. Someone who is generally at my level.

In my opinion, one should try to be a complete person first, then Muslim. If you are not a complete person, you can't become a good Muslim. In addition, countries at war should stop extreme ideologies, religions and tribal thinking. These are the roots of war. Otherwise, innocent people, like me, will be affected.

When I see Swedish boys my age, I think of the luck they've had. They're making plans for tomorrow, where to go with their friends in the evening. Or, they are searching online for the latest computer game to play with each other. Or, they watch football: Barcelona, Real Madrid or Manchester United.

Yes, that is how am, I really think a lot.

Khodadad Akbari, 18, student, Afghanistan

I love everything to do with computers.

The hardest thing is to get branded parts for Acer. Because exporting them to Syria is illegal, we must smuggle them in. Our company was responsible for distributing parts for these machines. We had branches all over Syria. Most of the distribution went through me.

The first time I saw a computer was in 1999 in Latakia. I loved it. It was an old big one. In 2008 I started working for Samsung.

I left home at half past nine and started work at nine. I had to clock in. I would start work by replying to mail. Then I examined the computers that came for repair. I divided the tasks between the employees. Normally I took care of software problems myself. I love everything to do with computers. I was the manager, with three employees under me.

I'm here with my boy who is 13. My wife is still in Damascus with our 15-year-old daughter and our five-year-old son. We could not all afford to go.

I've got a five-year residence permit, but I don't know how long it takes before I can reunite with the rest of the family.

I talk to my wife on the phone about everyday things. I ask where they've been, what they ate and what the kids did. Last winter, my son said, "Please, can not you come and fix the heat?"

The paperwork is moving slowly. After obtaining a residence permit, you must request family reunification within three months. But I can't request it without having a social security number. And I have not received one yet. The problem now is, that the families who stayed in Syria can't leave for Turkey, Lebanon or Jordan.

Male, 49 years, manager, Syria, in Sweden for 13 months

JAG ÄLSKAR ALLT MED DATORER.

Det svåraste är att få tag på märkesdelar till Acer. Eftersom det är förbjudet att exportera dem till Syrien, måste vi få tag på dem via smuggling. Vårt företag var ansvarigt för att distribuera delarna för dessa maskiner. Vi hade filialer över hela Syrien. Det mesta av distributionen gick genom mig. Första gången jag såg en dator var 1999 i Latakia. Jag älskade den. Det var en gammal stor en. Jag tog datorkurser tills jag behärskade att använda och laga datorer. Det blev min huvudsyssla år 2000. 2008 började jag arbeta på Samsung.

Jag åkte hemifrån halv nio och mitt arbete började nio. Jag måste stämpla in. Det första jag gjorde när jag kommit till jobbet var att besvara mail. Sen undersökte jag datorerna som kommit från våra kunder för reparation. Ibland var det hårdvaran, ibland mjukvaran. Jag fördelade uppdragen mellan medarbetarna. Normalt tog jag hand om mjukvaruproblem själv. Jag arbetade fem timmar om dagen med att fixa datorer, resten ägnade jag åt att administrera. Jag älskar allt som har med datorer att göra. Jag var chef på ett företag, tre anställda arbetade under mig. Bäst utanför jobbet är tiden när jag är tillsammans med barnen. Jag är här med min pojke, som är 13. Min fru är fortfarande i Damaskus med vår 15-åriga dotter och vår femåriga son. Vi hade inte råd att åka alla.

Jag har fått ett femårigt uppehållstillstånd, men jag vet inte hur lång tid det tar innan jag återförenas med resten av familjen. Jag pratar med min fru i telefon om det dagliga. Jag frågar om var de varit, vad de ätit och vad barnen gjort. Förra vintern sa min son: "Snälla, kan du inte komma och fixa värmen? Sen kan du återvända..."

Det är svårt för mig, men det är så här. Pappersarbetet går långsamt. Efter att ha fått uppehållstillstånd måste man begära familjeåterförening inom tre månader. Men jag kan inte begära det utan att ha ett personnummer. Och det har jag inte fått ännu. Problemet nu är att de familjer som stannade i Syrien inte kan ta sig ut till Turkiet, Libanon eller Jordanien. När vi återförenas kommer vi att ta hand om varandra. Och vi kommer att fortsätta vår utbildning, min fru, barnen och jag.

Man, 49 år, chef, Syrien, 13 månader i Sverige

I have always been unattached.

I am a hospital engineer. I wanted to be a child psychologist. I'm a very sensitive person. I like to make social ties and help people.

Dad wanted me to be an engineer like him. I'm their only child and I didn't want to disappoint my parents. My grades let me study mathematics, social sciences or biology in Syria, but I didn't want to. I moved to the Ukraine to go to university.

I was born in Azerbaijan in 1984 when my parents studied there. I was seven months old when we returned to Latakia. I grew up and went to school there. These were the best days of my life. I was so happy, I had so many friends. My grandparents lived opposite the school. There I played a lot.

I have always been unattached. In Latakia we were free to meet men. I had many friends, whom I saw as my brothers. It was normal.

My parents haven't chosen "the right one" for me. They haven't done anything to make it easier for me to create a relationship or marry someone. It feels like they want me to remain their little daughter. But I wish they had arranged a marriage, even if it hadn't worked and I had divorced. I have no problem with divorce. I just want to have experienced being married. The attitude towards divorced women in Syria is improving.

My life here is getting easier than in Syria. Even if I don't marry, I can adopt a child and I won't have to reveal that I am not its real mother.

The hospital I worked at was close to a morgue that I passed every. Sometimes there wasn't enough room for the bodies. Sometimes there was no electricity. The smell of rotting bodies spread. It made me depressed and afraid.

Every morning on my way to work, I see people crying over dead relatives. Sometimes I see burned or massacred bodies. I didn't

JAG HAR ALLTID VARIT OBUNDEN.

Jag är sjukhusingenjör. Men jag ville bli psykolog, barnpsykolog. Jag är en väldigt känslig person. Jag tycker om att knyta sociala band och hjälpa människor.

Pappa ville att jag skulle bli ingenjör som han. Jag är deras enda barn och jag ville inte göra mina föräldrar besvikna.

Mina betyg tillät mig att studera matematik, samhällsvetenskap eller biologi i Syrien och det ville jag inte. För att gå på universitetet flyttade jag till Ukraina.

Jag föddes i Azerbajdzjan 1984 när mina föräldrar studerade där. Jag var sju månader gammal när vi återvände till Latakia. Jag växte upp och gick i skolan där. Det var de bästa dagarna i mitt liv. Jag var så lycklig, jag hade så många vänner. Mina farföräldrar bodde på bottenvåningen mitt emot skolan. Där lekte jag mycket.

Jag har alltid varit obunden. I Latakia hade vi friheten att möta män. Jag hade många vänner, som jag såg som mina bröder. Det var väldigt normalt. Mina föräldrar har inte valt ut "den rätte" åt mig. De har inte gjort något för att underlätta för mig att skapa en relation eller gifta mig med någon.

Det känns som om de vill att jag ska förbli deras lilla dotter. Men jag önskar att de hade arrangerat ett äktenskap, även om det inte hade fungerat och jag hade skilt mig.

Jag har inga problem med att skilja mig. Jag vill bara ha upplevt att ha varit gift. I Syrien har synen på skilda kvinnor förbättrats.

Mitt liv i Sverige blir lättare än det i Syrien. Även om jag inte gifter mig kan jag adoptera ett barn och behöver inte berätta att jag inte är dess riktiga mamma.

Sjukhuset jag jobbade på låg nära ett bårhus. Varje dag passerade jag bårhuset. Ibland fanns det inte tillräckligt med plats för kropparna. Ibland fanns det inte elektricitet. Lukten av ruttnande kroppar spred sig. Den gjorde mig deprimerad och rädd.

Varje morgon på väg till jobbet ser jag människor som gråter över sina döda släktingar. Ibland ser jag brända eller massakrerade kroppar. Jag ville inte gå till arbetet mer.

En dag var jag på väg till ingenjörernas organisation. Jag behövde ett officiellt dokument. På vägen träffade jag en vän och vi stod och pratade. Under samtalet inträffade en explosion precis där, dit jag skulle. Mina föräldrar ringde mig. De hade hört explosionen och var mycket rädda. När jag kom hem sa de åt mig att jag måste lämna Syrien.

Julia Wazaifi, 32 år, sjukhusingenjör, Syrien, tio månader i Sverige

want to go to work anymore. One day I was heading for the engineers' organization to get an official document. I met a friend and we talked. During the conversation, an explosion happened just where I was heading. My parents called me. They had heard the explosion and were very afraid. When I got home they told me I had to leave Syria.

Julia Wazaifi, 32, hospital engineer, Syria, in Sweden for ten months

My girlfriend loved me for who I was, all of me.

Nabil Deeb. Deeb is my surname. It means wolf in Arabic. Nabil means noble. The noble wolf.

In school, I was known as the Palestinian guy from day one. I was a refugee in Libya and I'm a refugee here. If you grow up under those conditions, you have to stand up for yourself. The government won't help you. It helps Libyans. You only have your father. My dad, one person, must provide for six people.

I wish I was born in Sweden. You can study. If I was born here, the school or doctor would notice that something is wrong with my eyes. I would get treatment and they would fix my eyes.

When I was a child, our neighbour, who worked with my father, was from Sweden. They manufactured cement. He told me about Sweden and my brother, who spoke English, translated. He said you are free. You can do whatever you want as long as it's good. But you'll be punished if you do bad things. That's what keeps Sweden beautiful.

I learned about electronics from my brothers. I got bits of info here and there. I fixed the neighbourhood's computers and mobiles. I worked part-time when I went to university. I studied English for four years. And people knew me as "the one who fixes computers". I needed to take three different buses to university. It took an hour. Ten dollars a day for transportation. It was hard.

My girlfriend loved me for who I was, all of me. She liked my weaknesses; she didn't see them as flaws. I get angry sometimes, I have a bad temper. She told me when I was mistreating someone, when I was wrong. They shot into her apartment. She died with her little sister.

In my experience, it's easier to fall in love with a woman who is different to you, but harder to live with her. I am looking for a wom-

MIN FLICKVÄN ÄLSKADE MIG FÖR DEN JAG VAR, HELA MIG.

Nabil Deeb. Deeb är mitt efternamn. Det betyder varg på arabiska. Nabil betyder ädel. Den ädla vargen.

I skolan var jag känd som den palestinske killen från dag ett. Jag var flykting i Libyen och här är jag flykting. Om du växer upp under de förhållandena, måste du stå upp för dig själv. Regeringen kommer inte att hjälpa dig. Den hjälper libyer. Du har bara din pappa. Min pappa, en person, måste försörja sex personer.

Jag önskar att jag vore född i Sverige. Ni får studera. Om jag vore född här, skulle skolan eller läkaren märka att något är fel med mina ögon. Jag skulle få behandling och de skulle fixa ögonen. När jag var barn, så var vår granne, som arbetade tillsammans med min pappa, från Sverige. De tillverkade cement. Han berättade om Sverige och min bror, som kunde engelska, översatte. Han sa att ni är fria. Ni kan göra vad ni vill så länge det är gott. Men att ni blir straffade om ni gör dåliga saker. Det är det som håller Sverige vackert.

Jag lärde mig om elektronik av mina bröder. Jag fick lite info här och lite där. Jag fixade kvarterets datorer och mobiler. Jag arbetade deltid när jag gick på universitetet. Jag studerade engelska under fyra år. Och folk kände mig som "den som fixar datorer". Jag behövde åka med tre olika bussar till universitetet. Det tog en timme. Tio dollar per dag för transporter. Det var svårt.

Min flickvän älskade mig för den jag var, hela mig. Hon tyckte om mina svagheter, hon såg dem inte som brister. Jag blir arg ibland, jag har ett dåligt humör. Hon sa åt mig när jag var dålig mot någon, när jag hade fel. De sköt in i hennes lägenhet. Hon dog tillsammans med sin lillasyster.

Enligt min erfarenhet är det lättare att bli kär i en kvinna som är olik dig, men svårare att leva med henne. Jag letar efter en kvinna som vill bilda familj. Som vill göra mig till en bättre människa.

Först måste jag lära mig språket och jag har problem med studierna. Jag har haft de här glasögonen i fyra år. Jag har verkligen försökt

an who wants to form a family. Who wants to make me a better person.

First, I have to learn the language and I have problems with the studies. I have had these glasses for four years. I've really tried to study, but I get such bad headaches. But they will give me new ones. The school told social services that I needed new glasses. Then you can say: "What is your excuse for not to speak Swedish now? You have new glasses, you have your books."

I left Libya in a fishing boat. I remember reaching the beach. They told us not to bring any luggage, but I brought my laptop and hid it under my clothes. I didn't know we had to swim. It got wet and stopped working.

I had it for two years. I had to change the screen periodically. When my sister's son watched movies, he knocked on the screen so much.

Nabil Deeb, 25, computer technician / travel agency official, Palestine / Libya

plugga, men jag får så ont i huvudet. Men de ska ge mig nya. Skolan sa åt socialen att jag behöver nya glasögon. Sen kan du säga: "Vad är din ursäkt för att inte prata svenska nu? Du har nya glasögon, du har dina böcker."

Jag lämnade Libyen i en fiskebåt. Jag kommer ihåg när jag tog mig till stranden. De sa åt oss att inte ta med något bagage, men jag tog med min laptop och gömde den under mina kläder. Jag visste inte att vi var tvungna att simma. Den blev blöt och slutade fungera.

Jag hade haft den i två år. Jag fick byta skärmen med jämna mellanrum. När min systerson tittade på film bankade han på skärmen så mycket.

Nabil Deeb, 25 år, datatekniker/resebyråtjänsteman, Palestina/Libyen

I don't know. I don't know
how a mom is meant to be.

When I cook, I relax. I feel good. It's the only time I don't think of anything but what I do. I love soup and a special kind of shredded fish, cooked at a Hamra restaurant. I am born in Ghor, but lived in Herat. In 2012, I moved alone to Iran.

I want to study economics and administration. When I was young, I wanted to become a dentist.

You asked me if Eva is like a mother to me or not. I have to say: I don't know. I don't know how a mom is meant to be. I don't know how emotions and relationships between a mother and a son are, because I've never experienced it.

It's true that I had a grandmother, but she wasn't my mother. Beside my grandmother, I had my uncle's wife and she was a really nice woman. Every time our uncle beat us up, she was there to support us and wipe our tears. But she couldn't do anything about her husband. She had a lot of trouble herself. He fought with her, and beat her for the smallest things. She was really nice, but still she wasn't our mother.

I have never met my parents. I asked my relatives several times where my mother was, but I never got a clear answer. Everyone said different things. Someone said she'd died, someone said she just wasn't here. When I was younger, people told me my mother remarried, but I didn't believe that.

Me and my brother, who was one year younger than me, lived with grandmother. She weaved rugs. We were still children. We helped her weave rugs and worked at the market; I sold bananas, bread and dried tea. Our uncle used to come and beat us up, he was not happy. Grandmother had high blood pressure. She didn't stick to her diet, she ate everything. We stayed in a rented two-story

JAG VET INTE. JAG VET INTE HUR EN MAMMA ÄR.

När jag lagar mat slappnar jag av. Jag känner mig bra. Det är den enda gången som jag inte tänker på något annat än det jag gör. Jag älskar soppa och så en särskild sorts strimlad fisk, som tillagas på Hamra krog. Jag är född i Ghor, men bodde i Herat. 2012 flyttade jag ensam till Iran. Jag vill studera ekonomi och administration. När jag var liten ville jag bli tandläkare.

Du frågade mig om Eva är som en mor för mig eller inte. Jag måste säga: Jag vet inte. Jag vet inte hur en mamma är. Jag vet inte hur känslor och relationen mellan en mor och en son är, för jag har aldrig varit med om det.

Det stämmer att jag hade en farmor, men hon var inte min mamma. Vid sidan av min farmor hade jag min farbrors fru och hon var en verkligt snäll kvinna. Varje gång vår farbror gav oss stryk, var hon där för att stödja oss och torka våra tårar. Men hon kunde inte göra något mot sin man. Hon hade mycket problem med honom själv. Han bråkade med henne, gav henne stryk för minsta lilla. Hon var verkligen snäll, men alltså var hon inte vår mamma.

Jag har aldrig träffat mina föräldrar. Jag frågade mina släktingar ett flertal gånger var min mamma var, men jag fick aldrig något klart svar från dem. Alla sa olika. Någon berättade att hon dött, någon sa att hon bara inte var här. När jag var yngre berättade folk att min mamma gift om sig med en annan, men det kunde jag inte tro.

Jag och min lillebror, som var ett år yngre än jag, bodde hos farmor. Hon vävde mattor. Vi var fortfarande barn. Vi hjälpte henne med att väva mattor och arbetade på marknaden; jag sålde bananer, bröd och torkat te. Vår farbror brukade komma och ge oss stryk, han var inte nöjd. Farmor hade högt blodtryck som inte var stabilt. Hon skötte inte sin diet, hon åt allt. Vi bodde i ett hyrt tvåvåningshus. Den andra våningen var under uppbyggnad. Men det fanns en trappa, ibland gick vi upp till andra våningen för att se utsikten. När jag inte var hemma hade min farmor gått upp och blivit yr. Hon föll i trappan. När hon kom till

sjukhuset var jag inte där. Klockan fem på morgonen dog farmor. Vår farbror kom och tog oss till sitt hem.

Jag hade en god vän, hans namn var Hosain. När han drack te sörplade han. Därför kallade jag honom Hosain Flaksi. Tyvärr dog han i en bilolycka.

När jag reste genom Europa tog jag en massa foton och videos med min telefon. Några av bilderna visar människor som ropar när de sjunker i havet. Andra visar flyktingarna som går i bergen, när de värmer sig vid en brasa, eller när de skyddar sig mot regn under en liten plastbit. Bilderna var alla väldigt fina. Jag hade tänkt att när jag får min första dator ska jag göra ett bildspel från min resa till Europa. Jag hade en 32 gigabytes hårddisk full med foton och videos. När jag flyttade från flyktingförläggningen i Björklunda försvann den.

Sajad, murare/studerande, Afghanistan, ett år i Sverige

house. The second floor was under construction. But there was a staircase, and sometimes we went up to see the view. Once when I wasn't home, my grandmother become dizzy. She fell on the stairs. When she got to the hospital, I was not there. At five o'clock, she died. Our uncle came and took us to his home.

I had a good friend, his name was Hosain. When he drank tea, he slurped. That's why I called him Hosain Flaksi. Unfortunately, he died in a car accident.

When I travelled through Europe, I took a lot of photos and videos with my phone. Some of the pictures show people who shout as they sink into the ocean. Others show refugees walking the mountains, warming themselves by a fire or protecting themselves from rain under a small piece of plastic. The pictures were all very nice. I thought that when I get my first computer, I'd do a slide show from my trip to Europe. I had a 32-gigabyte hard drive full of photos and videos. When I moved from the refugee settlement in Björklunda, it disappeared.

Sajad, mason / student, Afghanistan, in Sweden for one year

“I'm going to kill Mashooq, the soldier.”

It was a summer day at eleven in the morning of August 16, 2006. I sat outside my cousin's store when one of my best friends sat down next to me. We talked a little, and suddenly he pulled a sharp knife out of his pocket and showed it to me. “What are you going to do with it?” I asked. “I'm going to kill Mashooq, the soldier,” he said.

Mashooq had offered 5,000 Afghani to Alisha for sex. Alisha had said no. When Alisha's family found out, they tried to punish Mashooq, but he escaped. “Now I'll kill him,” my friend said and left. He walked towards the bakery located at the beginning of the street, 200 meters away from my home.

I didn't think he would do anything. He was a very good guy and my best friend. We were the same age. Our house was at the beginning of the street and theirs in the middle. There was a garden by their house where we used to play. Even when I came back from Iran I would sit there. I went to school, but not him. He worked as a shoe shiner. They were four brothers.

Then I heard the shots. I hurried out to see what happened. When I got there, I saw the soldiers shoot. Mashooq lay on the ground with his clothes full of blood. He asked for water. He died before reaching the hospital.

After that, everybody thought I was involved because the killer was my friend. But I wasn't. I had tried to talk him out of it. I didn't think he would even do it. He was a good guy, with a good background. When we were playing, everyone thought he was my brother.

Today he is in Iran and addicted to drugs. But I still love him.

After a few days, some neighbours told my father that my life was in danger. Mashooq's family and friends had many contacts, including the Jamiat Party, with the provincial governor. They were very powerful.

”JAG SKA DÖDA MASHOOQ, SOLDATEN.”

Det var en sommardag klockan elva på förmiddagen den 16 augusti 2006. Jag satt utanför min kusins affär, då en av mina bästa vänner kom och satte sig bredvid mig. Vi pratade lite, plötsligt tog han fram en vass kniv ur fickan och visade den för mig. ”Vad ska du göra med den?” frågade jag. ”Jag ska döda Mashooq, soldaten”, sade han.

Mashooq hade givit 5 000 afghani till Alisha för att hon skulle ligga med honom. Alisha hade sagt nej. När Alishas familj fick reda på det försökte de straffa Mashooq, men han kom undan. ”Nu ska jag döda honom”, sa min vän och gick. Han gick mot bageriet som ligger i början av gatan, 200 meter bort från mitt hem.

Jag trodde inte att han skulle göra något. Han var en mycket bra och framåt kille och min bästa vän. Vi var lika gamla. Vårt hus låg i början av gatan och deras i mitten. Det fanns en trädgård vid deras hus där vi brukade leka. Till och med när jag kom tillbaka från Iran satt jag där. Jag gick i skolan, men inte han. Han jobbade som skoputsare. De var fyra bröder.

Så hörde jag skotten. Jag skyndade mig ut för att se vad som hänt. När jag kom dit såg jag Mashooqs vänner skjuta. Mashooq låg på marken med kläderna fulla av blod. Han bad om vatten. När de tog honom till sin postering, dog han där, innan han kom till lasarettet.

Efter det trodde alla att jag var inblandad eftersom mördaren var min vän. Men det var jag ju inte. Jag försökte ju övertala honom att inte göra det. Jag trodde inte ens att han skulle göra det. Han var en bra kille, han hade inte en dålig bakgrund. När vi lekte, trodde alla att han var min bror.

Idag är han i Iran och är beroende av droger. Men jag älskar honom fortfarande.

Efter några dagar kom några grannar och talade om för pappa att mitt liv var i fara. Mashooqs familj och vänner hade många kontakter, bland annat med Jamiat-partiet, med provinsguvernören. De var mycket mäktiga.

Efter tre nätter flydde jag till Iran och lämnade Afghanistan helt. När jag kom till Iran, hade jag min morbrors telefonnummer. Hans söner

After three nights, I fled to Iran and left Afghanistan completely.

When I came to Iran, I had my uncle's phone number. His sons were smiths. I stayed for a month working. Then I went to Tehran and later continued to Turkey. There, I was arrested and sent back to Iran.

When I returned to my uncle, I asked him to talk to my family about the situation in Afghanistan. But my family told him that it was not good and if I returned I would be killed.

My uncle said, "Why return, you have it all here." He said his daughter was young and that I was a good boy. If it were okay with me, he would like to marry his daughter to me. I told him; "I have everything, I'm honest, I'm brave and I'm a good guy, but I have no money." He replied "Do not worry about money, work hard, and the money will come to you." One day later, he held a party for sixty guests. During the party, one of our relatives announced that my uncle engaged his daughter to me.

I was in Iran for nine years. We didn't have a residence permit. Three million Afghans live in Iran, maybe half a million have a residence permit. Iran is good for Iranians, but they don't like strangers.

My family was in Iran during the Soviet occupation. When I was eight we returned home. Afghanistan is my second mother. Everyone has two mothers; their mother and their homeland. In my dreams, I'm always in Afghanistan.

Mohammad Sultani, 29, blacksmith / truck mechanic, Afghanistan, in Sweden for one year

var smeder. Jag stannade en månad och arbetade. Sedan tog jag mig till Teheran, stannade där och fortsatte sedan till Turkiet. I Turkiet blev jag arresterad och de skickade tillbaka mig till Iran.

När jag återvände till min morbror bad jag honom tala med min familj om situationen i Afghanistan. Men min familj berättade för honom att det inte vara bra och att om jag återvände skulle jag bli dödad.

Min morbror sa: "Varför återvända, här är vägen lagd för dig." Han sa också att hans dotter var ung och att jag var en bra pojke. Om det var okej med mig kunde han tänka sig att gifta sin dotter med mig. Jag sa: "Jag har allt, jag är ärlig, jag är modig och jag är en bra kille, men jag har inga pengar." Han svarade: "Bry dig inte om pengar, arbeta hårt, så kommer det pengar till dig." En dag senare bjöd han på fest för sextio gäster. Under festen kungjorde en av våra släktingar för gästerna att min morbror förlovat sin dotter med mig.

Jag var i Iran under nio år. Vi hade inget uppehållstillstånd. Tre miljoner afghaner bor i Iran, kanske en halv miljon har uppehållstillstånd. Iran är bra för iranier, men de tycker inte om främlingar.

Jag var tretton år gammal när jag började arbeta. Afghanistan är ett fattigt land. Pappa var mekaniker. Han bad mig att börja arbeta vid sidan av skolan. Jag blev lastbilsmechaniker och arbetade med ryska lastbilar, de är robustare. Allt har engelska termer. En axel heter axle. Innan de ryska lastbilarna kom till Afghanistan hade vi engelska som Leyland. Men jag har gått ut gymnasiet, där studerade jag persisk litteratur. Och jag gick en engelskkurs under ett år för en amerikansk lärare.

Under den sovjetiska ockupationen var min familj i Iran. När jag var åtta återvände vi hem. Afghanistan är min andra moder. Alla har två mödrar: sin mamma och sitt fosterland. I mina drömmar är jag alltid i Afghanistan.

Mohammad Sultani, 29 år, smed/lastbilsmechaniker, Afghanistan, ett år i Sverige

MIN BROR BLEV ALLDELES SKALLIG.

Första gången jag skulle klippa min brors hår var jag 13 år gammal. Jag sa åt honom att sätta sig i stolen och lita på mig. Han hade ett fint, långt, tjockt hår. Jag klippte av allt. Min bror blev alldeles skallig. Och väldigt arg. Vi var en fattig familj och jag hade tre yngre bröder. Vi hade inte råd att gå till frisersalongen, så jag fick öva på deras hår. Jag vill öppna en frisersalong. Det är att klippa hår som jag är bäst på. Jag kan också arbeta i en pizzeria. Jag vill verkligen ha en frisersalong, men svenskarna vill ha många olika sorters frisyrier. Jag kan bara den klassiska klippningen. Jag vill flytta till en stad med fler utlänningar, så att de kan bli mina kunder. Jag tror inte människor här vill att en utlänning ska klippa deras hår.

Jag kommer från Sinjar i Irak. Det är en stad där alla slåss mot varandra. Jag är kurd och det verkar som att araberna inte tycker om kurder – i vart fall inte arabiska regeringar. Diskriminering är något vi alltid lidit av. IS kom också till Sinjar. Sinjar saknar alla aspekter av modernt liv. Där finns inga parker, inga stora sjukhus, ingen stor skola. Det är till och med ont om vatten. Staden är stor, men de flesta är väldigt fattiga och måste arbeta jämt. Nu kan jag bara ringa min släkt varannan vecka. De har inte alltid internet och de bor i särskilda läger som skydd för IS.

Mest saknar jag min mamma. Hon är mitt liv.

Jag saknar inte Irak. Jag tycker inte om mina minnen från Irak, utom dem från när jag spelade fotboll med mina vänner. Jag spelade vanligtvis back. Det fanns en fotbollsplan i Sinjar. Mina vänner och jag hyrde den för en timme eller två. Alla fick bidra med pengar. Jag gav en del av min lön. Ibland hade jag inte råd. Då följde jag inte med, utan ursäktade mig med att jag måste jobba. Jag föredrog naturligtvis att spela fotboll framför att jobba. Men jag var tvungen att hjälpa min familj.

Ja, jag har arbetat hela mitt liv. Jag tyckte inte om att plugga. Jag ville lära mig ett yrke för att börja jobba direkt. Jag kunde bara gå första året i grundskolan. Min pappa sa till mig att vi var fattiga och att jag måste arbeta för att försörja familjen. Jag var äldsta barnet. Mitt första jobb var som sopare när jag var elva år gammal.

Diyar Yihia, 28 år, Irak, 14 månader i Sverige

My brother became bald.

The first time I cut my brother's hair, I was 13. I told him to sit in the chair and trust me. He had fine, thick, thick hair. I cut off everything. My brother became bald. And very angry.

We were a poor family and I had three younger brothers. We couldn't afford to go to the hairdresser, so I practiced on their hair.

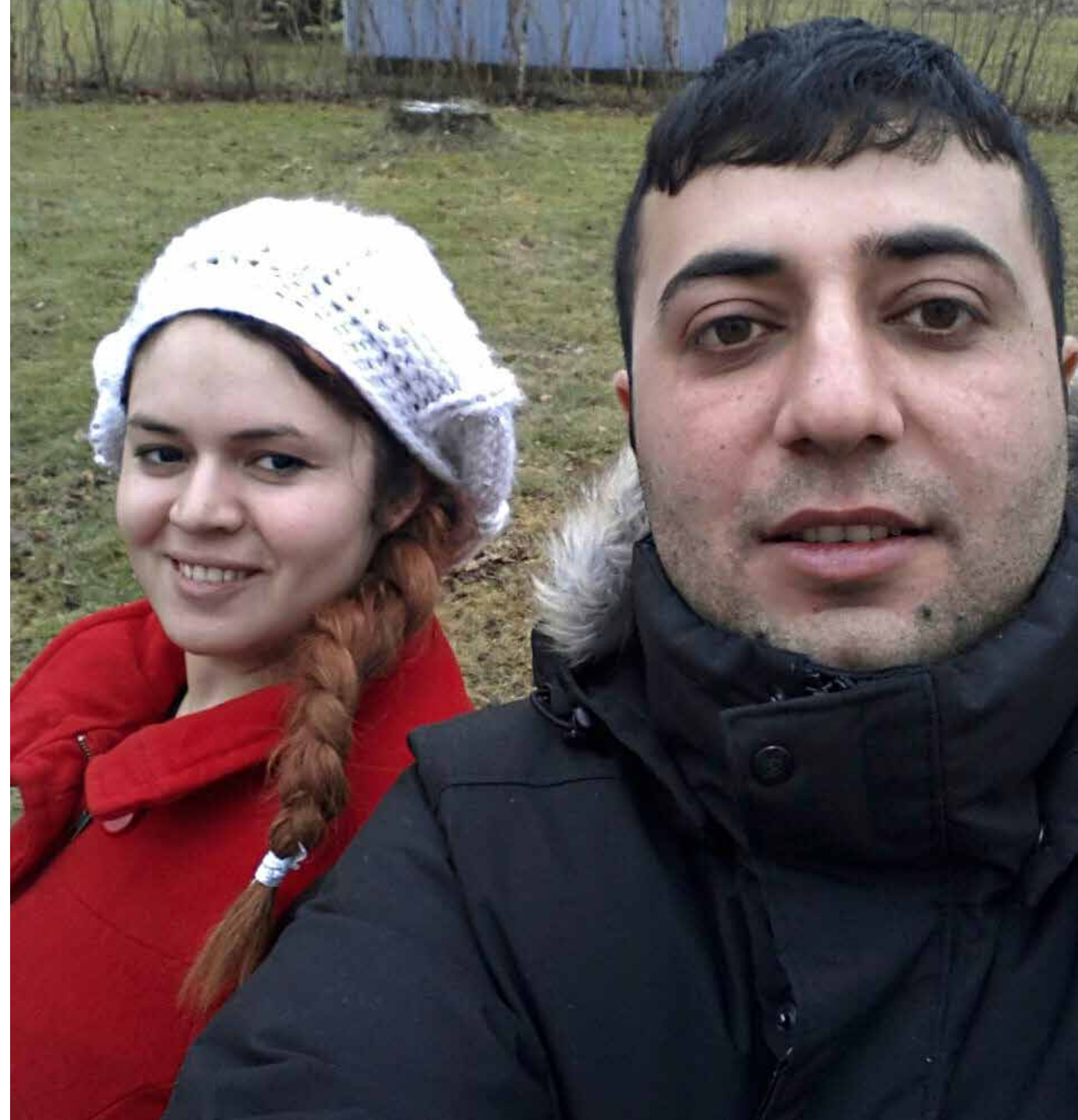
I want to open a hairdresser's salon. Cutting hair is what I'm best at. I can also work in a pizzeria. I really want a hairdresser's salon, but the Swedes want a variety of hairstyles. I can only do the classic cut. I want to move to a city with more foreigners, so they can become my customers. I don't think people here want a foreigner to cut their hair.

I'm from Sinjar in Iraq. It's a city where everyone is fighting each other. I am Kurdish and it seems that Arabs dislike Kurds – in any case Arab governments do. Discrimination is something we've always suffered from. IS also came to Sinjar.

Sinjar lacks all aspects of modern life. There are no parks, no big hospitals, and no big school. There's even a lack of water. The city is big, but most are very poor and have to work continuously.

I don't miss Iraq. I don't like my memories from Iraq, except from when I was playing football with my friends. I usually played in defence. There was a soccer field in Sinjar. My friends and I rented it for an hour or two. Everyone had to chip in. I gave a portion of my salary. Sometimes I couldn't afford it. Then I didn't play, and used work as an excuse. Of course I preferred playing football to working. But I had to help my family.

Diyar Yihia, 28, Iraq, in Sweden for 14 months

They requested a large amount of gold.

Putting the ring on her finger was the happiest moment of my life. She hugged me and said she felt it would not be us.

She was from Egypt, a student and five years my senior. I met her in Dubai in the electronics store where I worked. She was visiting. There was an immediate attraction.

We were in love for four years. When I came back from Libya to Syria, I was arrested. The regime thought I was with the Libyan terrorists, but they let me go because they didn't find anything on me. When I was released, I travelled to Egypt to ask her parents for her hand. Some of her relatives didn't think she should marry a Syrian five years younger than her. And I had no job so I couldn't start providing. But I got a good job with high pay, and they agreed to let her marry me. They requested a large amount of gold and many other things.

I like one thing Egyptians do. On the day of engagement, they take all the gold and put it on a tray. Someone holds up the tray to show all the guests what the man has brought to the bride. I discovered that they had added extra gold, so I would look better to her relatives.

We started to furnish the house together, but her brother started to cause trouble for us. Much happened because of him. We separated a week before the wedding. There was no reason to reject me, except that I'm Syrian.

Life turned upside down. I went to work sad, when I used to be happy. I won't forget Shaima. She called me two weeks before her wedding and told me that she would always love me, but that she married to move on with her life.

The best memory is when I used to sit with her on her parents' balcony and drink coffee. I hugged and kissed her. Today she lives with her sister in Great Britain.

I worked in a jeans factory that exported all over the world. When I decided to escape to

DE BEGÄRDE EN STOR MÄNGD GULD.

Det var mitt livs lyckligaste ögonblick när jag satte ringen på hennes finger. Hon kramade mig och sa att hon kände att det inte skulle bli vi.

Hon var från Egypten, studerade och var fem år äldre än jag. Jag träffade henne i Dubai i elektronikaffären där jag arbetade. Hon var på besök i landet. Det fanns en omedelbar attraktion mellan oss.

Vi var kära i fyra år. När jag kom tillbaka från Libyen till Syrien blev jag arresterad. Regimen trodde att jag var med de libyska terroristerna, men de släppte mig eftersom de inte hittade något på mig.

När jag släpptes reste jag till Egypten för att be hennes föräldrar om hennes hand.

Några av hennes släktingar tyckte inte att hon skulle gifta sig med en syrisk kille som var fem år yngre än hon. Och jag hade inget jobb så att jag kunde börja försörja en familj. När jag fick ett bra jobb med hög lön gick de med på att låta henne gifta sig med mig. De begärde en stor mängd guld och många andra saker.

Jag tycker om en sak egyptierna gör. På förlovningsdagen tar de allt guldet och lägger det på en bricka. Någon håller upp brickan för att visa alla gästerna vad mannen tagit med sig till bruden. Jag upptäckte att de hade lagt dit extra guld så att jag skulle se bättre ut inför hennes släktingar.

Vi satte igång att möblera huset, men hennes bror började orsaka problem för oss. Mycket hände på grund av honom. Vi separerade en vecka före bröllopet. Det fanns inget skäl att avvisa mig, annat än att jag är syrier.

Livet vändes upp och ner. Jag gick till arbetet ledsen, när jag brukade vara glad. Jag kommer inte att glömma Shaima. Hon ringde mig två veckor före sitt bröllop och berättade att hon alltid skulle älska mig, men att hon gifte sig för att komma vidare med sitt liv.

Bästa minnet är när jag brukade sitta med henne på hennes föräldrars balkong och dricka kaffe. Och när jag var där, kramade och kysste jag henne. Idag bor hon med sin syster i Storbritannien.

Jag arbetade i en jeansfabrik som exporterade över hela världen. När jag beslutade mig för att fly till Europa sa min arbetsgivare: "Åk inte! Du

har ett behagligt liv här och du har ditt jobb.”

Men jag kommunicerade på internet med människor som redan var i Europa. De hjälpte mig att finna vägen så jag inte behövde vara beroende av smugglare.

Under min resa till Sverige ledde jag 105 immigranter som inte visste vilken väg de skulle ta. Människorna tiggde och bad mig att stanna med dem. Jag var mån om att inte visa några tecken på rädsla. Jag var på väg mot det okända.

Lukten av kaffe här påminner mig om Aleppo.

Ammar Abbas, 31 år, ingenjör, Syrien, 18 månader i Sverige

Europe, my employer said, “Don’t go! You have a comfortable life here and you have your job.”

But I spoke on the Internet with people already in Europe. They helped me find a route so I didn’t have to rely on smugglers.

During my trip to Sweden, I led 105 immigrants who didn’t know which way to go. People begged and asked me to stay with them. I was aware of not showing signs of fear. I was on my way to the unknown.

The smell of coffee here reminds me of Aleppo.

Ammar Abbas, 31, engineer, Syria, in Sweden for 18 months

On the first day at work,
the students laughed at me.

Before I got married, I worked as a teacher and taught year one and two in maths. On the first day at work, the students laughed at me. I didn't know what to do. Then I became used to teaching. I felt amazing when I explained and someone understood. The class had 45 students.

A teacher should be like a mom.

I was 19; the kids liked me because I was young. When I patted them, they became happy and when I was on break duty, they gathered around me and bought me crisps and chocolate.

The most beautiful place in Damascus is the camp where I grew up. I lived on a long street called School Street. On one side were schools, on the other homes. My balcony had a view of a schoolyard. After the morning assembly, they made exercises to Fairouz's patriotic Palestinian songs. I enjoyed watching them. In Syria, there are usually two periods in school: one in the morning and one in the evening. When I went to school at night I looked at them in the morning and vice versa.

My parents didn't let me wear short skirts. My brothers forced me to wear a headscarf. I have a sister but I also have seven brothers. After my mother died, Dad immediately remarried. She tried to make me marry when I was 15. Despite my stepmother being pushy, I decided to take my degree first and then think about marriage.

I wanted to study at engineering school. My oldest brother is nine years my senior. He forbade me, because it was unisex. I was so sad that I wanted to kill myself – just like on television. I ate one hundred heart and blood pressure pills. At four o'clock in the morning I woke up. There was no one at home except my dad and his wife. I couldn't see anything. Then I threw up.

FÖRSTA ARBETSDAGEN SKRATTADE ELEVERNA ÅT MIG.

Innan jag gifte mig arbetade jag som lärare och undervisade ettor och tvåor i matematik. Först ville jag jobba i den palestinska skolan som hör till UNRWA, alltså FN. Jag är palestinsk syrier. Men det fick jag inte eftersom de krävde högskoleexamen. Så jag jobbade i den nationella syriska skolan. Jag tycker om att arbeta med små barn. Min mamma gick aldrig i skolan. Min pappa gick till trean. De var gamla.

Första arbetsdagen skrattade eleverna åt mig. Jag visste inte vad jag skulle göra. Sedan blev jag van vid att undervisa. Jag kände mig fantastisk när jag förklarade och någon förstod. Klassen hade 45 elever.

En lärare ska vara som en mamma.

Jag var 19, barnen tyckte om mig för att jag var ung. När jag klappade dem blev de glada och när jag gick rastvakt samlades de runt om mig, köpte chips och choklad åt mig.

Vackraste platsen i Damaskus är lägret där jag växte upp. Jag bodde på en lång gata som hette Skolgatan. På ena sidan låg skolor, på den andra bostäder. Min balkong hade utsikt över en skolgård. Efter morgonuppställningen hade de exercis till Fairouz patriotiska palestinska sånger. Jag tyckte om att iaktta dem. I Syrien är det normalt sett två pass i skolan: ett på morgonen och ett på kvällen. Mina föräldrar lät mig inte bära kort kjol. Mina bröder tvingade mig att bära huvudduk. Jag har en syster men jag har också sju bröder. Efter att min mamma dött gifte pappa omedelbart om sig med en annan. Hon försökte få mig att gifta mig när jag var 15. Trots att styvmor pressade på och jag fick fririer var jag besluten att ta min examen först och sedan fundera på äktenskap.

Jag ville studera vid en ingenjörsskola. Min äldsta bror är nio år äldre än jag. Han förbjöd mig eftersom både män och kvinnor gick där. Jag blev så ledsen att jag ville ta livet av mig – precis som på tv. Hundra hjärt- och blodtryckspiller stoppade jag i mig. Klockan fyra på morgonen vaknade jag upp. Det var ingen hemma utom min pappa och hans fru. Jag kunde inte se något. Så började jag spy. Min far tog mig till sjukhuset mittemot vårt hus. Diagnosen blev allvarligt nervöst sammanbrott. Doktorn

injicerade en orange vätska som fick mig att hallucinera. De tog mig till sköterskans brors hus, han är släkt med oss. Fortfarande drogad började jag prata och frågade om jag verkligen hade en styvmor.

Ett tag kändes lägret verkligen som mitt hem. Men jag förlorade min mamma när jag gick i nian och det gjorde mig olycklig. Då var det inte svårt att lämna stället. Allt som var trevligt påminde mig om min mamma.

21 år gammal gifte jag mig och flyttade till Masaken Barzah. Min man tyckte inte om att jag arbetade. Han ville att jag skulle vara hemma och ta hand om barnen.

En kvinna i ett arabiskt land kan inte göra vad hon vill. Hon måste göra som traditionen föreskriver. Just nu är jag både mor och far för mina barn. Min man ville inte komma till Sverige. Jag måste vara stark för dem och får inte ens tänka på att ge upp. När jag tog risken att korsa Medelhavet med barnen visste jag att jag var stark. Det kvittar vilka svårigheter jag möter, inget kan vara värre än att möta havet.

Min man bad mig att återvända till Syrien efter det att jag fått mitt uppehållstillstånd. Han menade att Syrien är en bättre plats för barnen än Sverige. ”Är du från vettet”, undrade jag, ”hur kan Syrien vara bättre för barnen?” ”Kom till Sverige”, sa jag. Nu arbetar vi på våra skilsmässopapper.

Jag brukade tänka att komma till Sverige är det bästa som hänt i mitt liv, men det är inte som jag förväntat mig. Den arabiska gruppen dömer fortfarande en kvinna som lever för sig själv utan en man.

Nu är vi i Sverige och det måste leda till ett bra liv. Det finns ingen återvändo till Syrien. Jag bodde med mina svärföräldrar i Syrien. Jag har aldrig haft möjligheten att leva själv med min egen lilla familj. Sverige är en bra plats för kvinnor att frigöra sig från begränsningar.

Jag tycker mycket om musik, men jag har aldrig lärt mig. Jag vill anmäla min dotter till musik- eller danslektioner. Jag vill att hon ska ha det jag inte fick. Mitt råd till min dotter är: ”Var stark och självständig! Studera så att du får ett bra yrkesliv i framtiden!”

Amna Amayri, 29 år, lärare, Palestina/Syrien, 18 månader i Sverige

My father took me to the hospital opposite our house. The diagnosis was a serious nervous breakdown. The doctor injected an orange liquid that made me hallucinate. They took me to the nurse's brother's house, as he is related to us. Still drugged I started talking and asked if I really had a stepmother.

For a while, the camp really felt like my home. But I lost my mom when I was in ninth grade, and it made me unhappy. After that it wasn't hard to leave. Everything nice reminded me of my mom. At 21, I married and moved to Masaken Barzeh. My husband didn't like me working. He wanted me to stay at home and take care of the children.

A woman in an Arab country can't do what she wants. She must do as tradition prescribes. Right now, I am both mother and father for my children. My husband didn't want to come to Sweden. I have to be strong for them and I can't entertain the idea of giving up. When I took the risk of crossing the Mediterranean with the kids, I knew I was strong. It does not matter what difficulties I face, nothing can be worse than meeting the ocean.

My husband asked me to return to Syria after getting my residence permit. He thought that Syria a better place for children than Sweden. "Are you out of your mind?" I wondered, "how can Syria be better for the children?" "Come to Sweden," I said. Now we are working on our divorce papers.

Amna Amayri, 29, teacher, Palestine / Syria, in Sweden for 18 months

VARJE MORGON ÄR MIN KUDDE VÅT AV TÅRAR.

Jag saknar allt. Även de fånigaste saker. Jag saknar mitt hem, mina saker och min säng. Min lägenhet låg på femte våningen. Den hade en utsikt mot en landsväg jag aldrig glömmer.

Jag har studerat kriminalsociologi. Jag arbetade ett tag som researcher i en skola, men också i ett fängelse för kvinnor. I fängelset studerade jag de intagnas fall och analyserade dem ur ett socialt perspektiv. Jag tyckte mycket om mitt arbete men mina ambitioner låg åt ett annat håll. Jag hade velat bli advokat, jag ville hjälpa människor och försvara dem. Tyvärr var inte mina betyg i gymnasiet tillräckligt bra för att kvalificera mig till att studera juridik.

Att hjälpa människor är det som gör mig gladast. Jag arbetade ett tag på ett ålderdomshem i Syrien. Jag kommer ihåg en sak som hände. Det var en gammal man som bodde på ett våningsplan långt upp och hissen var trasig. Mannen kunde varken gå eller röra sig. När jag kom till honom var han i ett väldigt dåligt tillstånd. Jag kände mig ledsen och försökte hjälpa honom genom att ge honom mat och kläder, men det var allt jag kunde göra. Jag är rädd att jag en dag kommer att bli som den gamle mannen.

Jag har slagit mig ner här i Sverige med mina två flickor och jag arbetar. Barnen går i skolan. Jag är fortfarande rädd för ensamheten här i Sverige. Jag hör ibland om människor som dör ensamma i sina hem, utan att någon känner till det.

Jag inbillar mig inte att jag någonsin kommer att bli helt svensk. Jag kan komma att ta efter några goda egenskaper svenskar har: ärlighet, trovärdighet, att de respekterar överenskomna tider och ordning.

Om tio år kommer jag att vara mycket trött av att ta hand om barnen själv. Jag kommer definitivt att vara en arbetande kvinna. Jag kom till Sverige med målet att arbeta och skapa en bra framtid åt mig och mina barn. Idag arbetar jag som arabisklärare för barn mellan sju och tretton år. Och jag lär mig svenska samtidigt. Jag har arbetat två år på den här skolan. Men jag gråter. Varje morgon är min kudde våt av tårar.

Eba' Al-Hajji, 33 år, lärare, Syrien, tre år i Sverige

Every morning my pillow is wet with tears.

I miss everything. Even the silly things. I miss my home, my stuff and my bed. My apartment was on the fifth floor. It had a view of a highway I'll never forget.

I've studied social criminology. I worked for a while as a researcher in a school, but also in a women's prison. There I studied the cases of the inmates, and analysed them from a social perspective. I enjoyed my work a lot, but my ambitions lay elsewhere. I wanted to become a lawyer, I wanted to help people and defend them. Unfortunately, my grades in high school were not enough to qualify for law studies.

Helping people is what makes me happy. I worked for a while in a retirement home in Syria. I remember one incident. There was an old man living on a floor far up and the elevator was broken. The man couldn't walk or move. He was in a very bad state. I felt sad and tried to help him by giving him food and clothes, but that was all I could do. I'm afraid I'll be like the old man one day.

I have made my home in Sweden with my two girls, and I work. The children go to school. I'm still afraid of loneliness here in Sweden. I sometimes hear about people who die alone in their homes without anyone knowing it.

In ten years, I'll be very tired of taking care of the children myself. I will definitely be a working woman. Today, I work as an Arabic teacher for children aged seven to thirteen. And I'm learning Swedish at the same time.

I've been working for two years at this school. But I cry. Every morning my pillow is wet with tears.

Eba' Al-Hajji, 33, teacher, Syria, in Sweden for three years

All my friends belonged to the resistance movement and lost their lives.

I am lost. I used to work in Syria and had a stable income – until I had to escape to Lebanon. There I stayed for 19 months without doing anything. I didn't have a residence permit and couldn't get a job. Then I came to Sweden. I've been working for 13 years in Syria and thought I could do a job here. But I can't find someone who can explain to me how the labour market works.

It feels like nothing is safe here. For example, I came with my 15-year younger brother. And I've heard all these different opinions from different people. Some say that I can't live with my brother and the Swedish Migration Agency will place him elsewhere. Others say he'll live with me. I'm not sure what's going to happen. I came here with my brother to reunite with my entire family, not us being even more separated.

The Swedes are hard to understand. I don't know what they really feel when they greet me.

I've just loved one person in my life. She was also Palestinian. The first time I met her was during the Eid after Ramadan. She was with friends from the Palestinian camp. During Eid people often wear new clothes. She carried a black and white costume. Her hair was very long and flowed in the wind. Her eyes were dark. She was maybe 16 at the time.

I knew her friends so I went to them and said, "Who is this beauty you bring with you?" We agreed to hang out together, me and my friend, her and her friends. I was so excited and nervous that I didn't know what to say.

It was the best day of my life. We sat at a restaurant on a mountain overlooking the city. Our friends left us alone and she asked, "Why do you like me?" I told her I liked her hair and eyes and said she would be even more beautiful with a headscarf.

ALLA MINA VÄNNER TILLHÖRDE MOTSTÅNDSRÖRELSEN OCH FÖRLORADE LIVET.

Jag är vilse. Jag brukade arbeta i Syrien och hade en stabil inkomst – tills jag var tvungen att fly till Libanon. Där stannade jag i 19 månader utan att göra något. Jag hade inget uppehållstillstånd och kunde därför inte få ett jobb. Sedan kom jag till Sverige. Jag har arbetat i 13 år i Syrien och tänkte att jag skulle kunna fixa ett jobb här. Men jag hittar inte någon som kan förklara för mig hur arbetsmarknaden fungerar.

Det känns som att inget är säkert här. Till exempel så kom jag med min 15 år yngre bror. Och jag har hört alla dessa olika åsikter från olika människor. Några säger att jag inte får bo med min bror och att Migrationsverket kommer att placera honom någon annanstans. Andra säger att han kommer att få bo med mig. Jag är inte säker på vad som kommer att hända. Jag kom hit med min bror för att återförenas med hela min familj, inte för att vi ska bli ännu mer åtskilda.

Svenskarna är svårförståeliga. Jag vet inte vad de egentligen känner när de hälsar på mig.

Jag har bara älskat en människa i mitt liv. Hon var också palestinier. Första gången jag träffade henne var under eid efter ramadan. Hon var där med sina vänner från det palestinska lägret. Under eid bär folk ofta nya kläder. Hon bar en svart-vit dräkt. Hennes hår var mycket långt och fladdrade i vinden. Hennes ögon var mörka. Hon var kanske 16 år gammal den gången.

Jag kände hennes kompisar så jag gick fram till dem och sa: "Vem är den här skönheten ni har med er?" Vi kom överens om att hänga tillsammans, jag och min vän, hon och hennes vänner. Jag var så upphetsad och nervös att jag inte visste vad jag skulle säga.

Det var den bästa dagen i mitt liv. Vi satt på en restaurang på ett berg med utsikt över staden. Våra vänner lämnade oss ensamma och hon frågade: "Varför tycker du om mig?" Jag berättade att jag tyckte om hennes hår och ögon och sa att hon skulle vara ännu vackrare med huvudduk.

Hon gjorde som jag bad och täckte sitt hår. Jag tvingade henne inte.

Jag älskade hennes hår och ville inte att någon annan än jag skulle se det. Vårt förhållande varade i ett och ett halvt år. Inget mer allvarligt hände mellan oss än några oskyldiga kyssar. Jag ångrar inte att det inte blev mer. Jag älskade henne och ville inte skada henne.

Nu är vårt förhållande över. Hennes familj avvisade mig för att jag är palestiniert från Syrien och inte rik. Inte heller mina föräldrar tyckte om tanken på ett giftermål, de ville att jag skulle åka till Europa.

Alla mina vänner tillhörde motståndsrörelsen och förlorade livet. Min pappa var rädd att jag skulle möta samma öde och insisterade på att jag skulle lämna Syrien.

Feras Shihabi, 26 år, sjåare, Palestina/Syrien, 16 månader i Sverige

She did as I asked and covered her hair. I didn't force her. I loved her hair and didn't want anyone to see it. Our relationship lasted for one and a half years. Nothing more serious happened between us than some innocent kisses. I don't regret that it didn't go further. I loved her and didn't want to hurt her.

Now our relationship is over. Her family rejected me because I am a Palestinian from Syria and not rich. Nor did my parents like the idea of marriage; they wanted me to go to Europe.

All my friends belonged to the resistance movement and lost their lives. My dad was afraid I would face the same fate and insisted that I should leave Syria.

Feras Shihabi, 26, worker, Palestine / Syria, in Sweden for 16 months

Even though my hands bled, I played.

I was four when we returned from Iran. We thought Afghanistan might be calm and everything okay. But when we got there, it wasn't so. It felt like we were surrounded by wild animals. We had different clothes. We looked like Iranians. Our pronunciation was different. The problems began again. Other kids fought with us. There was a danger of kidnapping as well.

But I was a child and didn't care because I didn't understand. The only thing I thought about was playing. Frankly, we had nothing like a park where we could play football or so. We only had one game, and it was playing marbles. That was the best thing we knew and I was an expert on that game. We always played and didn't even care if the weather was cold. I won. I always played, even though my hands bled because of gravel or cold weather.

I went to school up to, and including, twelfth grade. The education system wasn't very good. So we just went to play. I studied at home, but not so intently.

I had many dreams. When I was a little boy, I was talented and really interested in painting and design. Like the other kids, I had a notebook, but I drew in mine. I liked painting nature. When my dad saw my painting, he encouraged me a lot. I felt very proud. Unfortunately, I'm the oldest son, and when I got older I had to help my dad. He was a labourer.

Later I went by myself to Iran. That was the way to Europe. In Tehran, I was really scared. I tried to find someone from Afghanistan who could help me. I was afraid to get stopped by the police as I was an illegal. In the end I found a tailor. For about five months I was in Iran working for him. I was 16 and had never been alone before. I missed my mother the most.

I'm still dreaming about painting. But I don't do anything like this. I can't focus; I've tried to forget about the past and get rid of

JAG SPELADE ALLTID, ÄVEN OM MINA HÄNDER BLÖDDE.

Jag var en kille på fyra när vi återkom från Iran. I början tänkte vi att Afghanistan kanske är lugnt och allt är okej. Men när vi kom dit var det inte så. Det kändes som om vi var omgivna av vilda djur. Vi hade andra kläder. Vi såg ut som iranier. Vårt uttal var annorlunda. Problemen började igen. De andra barnen slogs med oss. Det fanns fara för kidnappning också.

Men jag var barn och brydde mig inte eftersom jag inte förstod. Det enda jag tänkte på var att leka. Ärligt talat hade vi inget som en park där vi kunde spela fotboll eller så. Vi hade bara en lek, och det var att spela kula. Det var det bästa vi visste och jag var expert på det. Vi spelade hela tiden och brydde oss inte ens om vädret var kallt. Jag vann. Jag höll alltid på, även om mina händer blödde på grund av grus eller kallt väder. Sista gången jag spelade kula var jag åtta eller nio år gammal.

Jag har gått i skolan till och med tolfte klass. Undervisningssystemet var inte så bra. Så vi gick bara för att leka. Jag pluggade hemma, men inte så hårt.

Jag hade många drömmar. När jag var liten pojke var jag begåvad och verkligen intresserad av måleri och design. Precis som de andra barnen hade jag en anteckningsbok, men jag ritade i min. Jag tyckte om att måla av naturen. När min pappa såg mitt måleri uppmuntrade han mig mycket. Jag kände mig väldigt stolt. Tyvärr är jag den äldste sonen och när jag blev äldre var jag tvungen att hjälpa min pappa. Han var arbetare. Under fyra, fem månader var jag arbetare, precis som han. Det var tungt.

Sedan åkte jag själv till Iran. Det var sättet att komma till Europa. I Teheran var jag verkligen rädd. Jag försökte hitta någon från Afghanistan som kunde hjälpa mig. Polisen fick inte upptäcka mig, eftersom jag kommit illegalt. Till slut hittade jag en skräddare. Under ungefär fem månader var jag i Iran och arbetade hos honom. Jag var 16 år gammal och hade aldrig varit ensam tidigare. Jag saknade min mamma mest.

När jag kom till Europa pratade alla om Sverige. De sa att människorna är snälla och att det är ett bra land på alla sätt. När jag kom hit var allt

jag hade hört sant. Alla delar av Sverige är vackra. Allt är baserat på lag och ordning.

Jag drömmer fortfarande om att måla. Men jag gör inget sånt här.

Jag kan inte fokusera, jag kan inte få ut det jag har i huvudet. Jag har försökt glömma det förflutna och bli av med de dåliga minnena, men jag kan inte. När jag kom hit trodde jag att om jag går i skolan kommer jag att lära mig språket och andra färdigheter. Jag gick till skolan själv och pratade med dem. Men de sa att jag inte får gå i skolan innan jag fått uppehållstillstånd. Jag måste få uppehållstillstånd, så att jag kan slappna av.

Mustafa Safayee, 19 år, Afghanistan, 14 eller 15 månader i Sverige

the bad memories, but I can't. When I came here, I thought that if I go to school, I would learn the language and other skills. I went to the school myself and talked to them. But they said I couldn't go to school before I get a residence permit. I have to get a residence permit, so I can relax.

Mustafa Safayee, 19, Afghanistan, in Sweden for 14 or 15 months

I couldn't understand how he could see a woman in my child.

I was 28 years old. I had a car and worked by driving female students to school. Every now and then I used to stay at a girls' school, to look at the girls when they went home. Then I saw her for the first time. I immediately fell for her. She was tall and well trained. I tried to talk to her, but she didn't give me a glance.

This is how it remained for seven months, until a rainy day. She was with her friends; I stopped the car and offered them a ride. But she held her friends back and declined my offer. It made me admire her even more. When I asked how I could get to know her, she told me to ask for her hand from her parents.

The next day, I sent my sister to their house to ask if we could come and propose. The first time I touched her hands was when I placed the engagement ring on her finger.

My wedding was the best day of my life. Because My friends suggested that I drink some alcohol so I could dance. I drank and danced with my wife's young friends. At the end of the celebration, I was asked to kiss her. I exaggerated and all the guests laughed at me. Now we have been married for 13 years.

My daughter, three years old, stood at the front door of our house when an IS member passed. He was about to hit my daughter and tell her to go inside or wear a headscarf. I lost control. I couldn't understand how he could see a woman in my child. I have seen decapitated bodies and people who have been tortured or have their hands cut off. But the incident with my daughter was what made me leave Syria the most.

Khaled Hassan Abdullah, 42, manufacturer, Syria

JAG KUNDE INTE FÖRSTÅ HUR HAN KUNDE SE EN KVINNA I MITT BARN.

Jag var 28 år gammal då. Jag hade en bil och jobbade med att köra kvinnliga studenter till skolan. Då och då brukade jag stanna vid en flickskola för att se flickorna när de lämnade byggnaden. Då såg jag henne för första gången. Jag föll omgående för henne. Hon var lång och vältränad. Jag försökte prata med henne, men hon gav mig inte en blick.

Så förblev det i sju månader, till en regnig dag. Hon gick med sina kompisar, jag stannade bilen och erbjöd dem skjuts. Men hon stoppade sina vänner och avböjde mitt erbjudande. Det fick mig att beundra henne än mer. När jag frågade hur jag skulle kunna lära känna henne, sa hon åt mig att be om hennes hand hos hennes föräldrar. Nästa dag skickade jag min syster till deras hus för att fråga om vi kunde komma och fria. Första gången jag rörde vid hennes händer var när jag trädde på förlovningsringen på hennes finger.

Mitt bröllop var den bästa dagen i mitt liv. Eftersom jag var blyg föreslog mina vänner att jag skulle dricka lite alkohol, så att jag kunde dansa. Så jag drack och dansade med min frus unga väninnor. Vid firandets slut blev jag ombedd att kyssa henne. Eftersom jag var full överdrev jag och alla gästerna skrattade åt mig. Nu har vi varit gifta i 13 år.

Det som är mest känt om Raqqa är det rena vattnet. Eufrat rinner rakt igenom. Raqqa är en lugn stad. Du kan höra fåglars sång på morgonen. Alla är som en stor familj. Till och med på bröllop och fester kan flickor hålla pojkar i handen och dansa dabke. Jag saknar mest att sitta vid Eufrat med vänner och familjen, grilla fisk, dricka alkohol, sjunga, spela musik.

Min dotter, som är tre år gammal, stod vid frontdörren till vårt hus när en IS-medlem passerade. Han var på väg att slå min dotter och säga åt henne att gå in eller ta på sig huvudduk. Jag förlorade behärskningen. Jag kunde inte förstå hur han kunde se en kvinna i mitt barn. Med mina egna ögon har jag sett halshuggna kroppar och människor som blir torterade eller får sina händer avskurna. Men händelsen med min dotter var det som allra mest fick mig att lämna Syrien.

Khaled Hassan Abdullah, 42 år, fabrikör, Syrien

JAG HAR MÄRKT ATT DE INTE TYCKER OM ATT GE ORDER.

Jag distribuerade mineralvatten på morgnarna. På kvällarna arbetade jag i min pappas partihandel för livsmedel. Jag hade velat studera men jag var tvungen att hjälpa min pappa när han var hjärtsjuk. Efter arbetsdagens slut brukade jag och mina vänner bege oss till Mount Quasioun. Berget, som ligger i Damaskus utkant, har utsikt över hela staden. Det är fullt av restauranger. Jag har tillbringat en hel del kvalitetstid med mina vänner där på bergstoppen. Vi satt och pratade. Vi skrattade. Luften såväl som stämningen var fantastisk.

Jag tyckte om en kristen tjej. Hon var nio år äldre än jag. Vi hade ett förhållande under två år. Men det fungerade inte. Hennes föräldrar tyckte inte om vår relation eftersom jag är muslim.

Vårt förhållande var bokstavligen galet. Åldersskillnaden var illa sedd i Syrien. Här i Europa är det kanske normalt, men i Syrien är männen vanligtvis äldre än kvinnorna. Det var som en dröm hela tiden vi levde tillsammans. Varje gång jag såg henne, var det som första gången. Jag var uppriktigt lycklig.

Vårt första möte var det vackraste. Hon arbetade i en klädaffär. Jag hade gått dit med min mamma och hon betjänade henne. Jag försökte distrahera mamma så att jag kunde ge henne mitt telefonnummer. Mamma märkte inget. Så började det.

Jag försöker att inte tänka på henne eftersom jag vet hur svårt det är att få henne hit.

Jag försöker att bli en del av samhället och lära mig språket för att komma in på arbetsmarknaden. Det här är mitt nya hemland. Jag försöker tänka positivt.

Jag har lärt mig att dricka kaffe av svenskarna och så har jag märkt att de inte tycker om att ge order. De ber rätt så snällt. De lever sina liv på ett praktiskt sätt. Men de tycker inte om att prata om negativa saker. De vill prata om det positiva bara.

Jag skulle ljuga om jag sa att jag haft en enda lycklig dag här. Trots att jag är en positiv person som alltid har ett leende på läpparna. Leen-

I've noticed that Swedes don't like giving orders.

I distributed mineral water in the mornings. In the evenings I worked in my father's food store. I wanted to study but had to help my dad when he was having problems with his heart. After the end of the day, my friends and I went to Mount Qasioun. It's located in Damascus's outskirts, and overlooks the entire city. It's full of restaurants. I've spent a lot of quality time with my friends there at the mountain peak. We sat and talked. We laughed. The air as well as the atmosphere was amazing.

I liked a Christian girl. She was nine years older than me. We had a relationship for two years. But it didn't work. Her parents disapproved because I'm Muslim.

Our relationship was literally crazy. The age difference was frowned upon in Syria. Here in Europe, it may be normal, but in Syria the man is usually older than the women. It was like a dream the whole time we lived together. Every time I saw her, it was like the first time. I was genuinely happy.

Our first meeting was the most beautiful. She worked in a clothing store. I had gone there with my mother and she served her. I tried to distract my mother so I could give her my phone number. Mom didn't notice anything. Then it began.

I try not to think of her, because I know how hard it'll be to get her here.

I try to become a part of society and learn the language to enter the labour market. This is my new home country. I try to think positively.

I've learned to drink coffee from the Swedes, and I've noticed that they don't like giving orders. They ask kindly. They live their lives in a practical way. But they don't like talking about negative things. They want to talk about the positives only. I would lie if I said I've had a single happy day here. Even though

I am a positive person and always have a smile on my lips. The smile is not genuine. I think nothing is right here. The trees, the water, the fruits and vegetables, they aren't real, they don't taste of anything. All that's good is apples and nuts, because they are grown in Sweden.

Mazen Takriti, 29, Syria, in Sweden for 16 months

det är inte äkta. Jag tycker att inget här är på riktigt. Träden, vattnet, frukterna och grönsakerna, de är inte riktiga, de smakar inget. Det enda som är gott är äpplen och nötter, för de odlas i Sverige.

Här hjälper regeringen ungdomen, till skillnad från den syriska regeringen som motarbetar ungdomen. Om en svensk kille vill bli mekaniker, så finns det skolor där han kan lära sig det. Om en syrisk kille vill bli mekaniker måste han lära sig yrket på gatan. Svenskarna är lyckligt lottade som har en regering som stöder sin ungdom, till skillnad från hos oss där man måste studera och arbeta på samma gång.

Mazen Takriti, 29 år, Syrien, 16 månader i Sverige

Her tears hit my face.

I got married when I was 19. I love my city. Kalamoon is famous for its markets and farms. I still remember the smell of the rain when it hits the ground.

I had a beautiful little house. At first, my husband and I lived in an apartment, but we bought some land near my parents' place and built our little house. I helped to carry when I was eighth months pregnant with my oldest daughter. I wanted the house to be ready for moving in before giving birth. I wanted to receive the congratulations in the new house and not in the small apartment.

It was only sixty square meters big, but I felt it was a palace in my favourite colours. I decided on everything myself: furniture, colours, window grille, floor and ceiling. The walls were light beige and the curtains were brown and creamy, embroidered with small flowers. The carpet was brown, with beige in the middle; the settee was dressed in dark brown velvet. And because the house was so small, I had a recessed cabinet in the wall. Even the kitchen floor was brown and beige, with thin golden edges.

I like beige and brown.

I loved the house and refused to leave it. I felt safe despite the shelling. When we heard the explosions, my family, my brother's family and our parents went down to my parents' basements to seek shelter.

One day a grenade hit my brother's house and another hit mine. I had hid in the bathroom with our two daughters. When we came out and saw that the explosion had destroyed the house, I just took my daughters and ran down the stairs.

There was a lot of noise on the street. I carried the little girl, my husband the big one. We sat on the motorcycle. I had the little girl in my knee and clung to my husband. He had the big girl in front of him. We had just started rolling

HENNES TÅRAR FLÖG I VINDEN.

Jag gifte mig när jag var 19 år gammal. Jag älskar min stad. Kalamoon är känt för sina marknader och för sina bondgårdar. Jag kommer fortfarande ihåg lukten av regnet när det faller mot jorden.

Jag hade ett vackert litet hus. Min man och jag bodde först i en lägenhet, men vi köpte lite mark nära mina föräldrars ställe och vi byggde vårt lilla hus. Jag hjälpte till att bära när jag var havande i åttonde månaden med min äldsta dotter. Jag bar cement och kakel till arbetarna, så att vi kunde spara in lite på lönerna.

Jag ville att huset skulle vara klart för inflyttning innan jag skulle föda. Jag ville ta emot gratulanterna i det nya huset och inte i den lilla lägenheten.

Det var bara sextio meter stort, men jag kände att det var ett palats i mina favoritfärger. Jag bestämde allt själv: möbler, färger, fönstergallret, golv och innertak. Väggarna var ljus beige och gardinerna var bruna och cremevita, broderade med små blommor. Mattan var brun, med beige i mitten, soffgruppen var klädd i mörkbrun sammet. Och eftersom huset var så litet hade jag ett skåp infällt i väggen. Till och med golvet i köket var brunt och beige, med tunna guldränder.

Jag tycker om beige och brunt.

Jag älskade huset och vägrade lämna det. Jag kände mig säker trots granaterna. När vi hörde explosionerna gick min familj, min brors familj och våra föräldrar ner i mina föräldrars källare för att söka skydd.

En dag slog en granat ner i min brors hus och en annan i mitt. Jag hade gömt mig med våra två döttrar i badrummet. När vi kom ut och såg att explosionen hade förstört huset gjorde jag inget annat än tog mina döttrar och stack. Vi sprang nerför trapporna. Det var mycket oljud på gatan. Jag bar den lilla flickan, min man den stora. Vi satte oss på motorcykeln. Jag hade den lilla flickan i knät och höll mig fast i min man. Han hade stora flickan framför sig. Vi hade precis börjat rulla när en granat föll nära oss och fick motorcykeln att stegra sig.

Min man körde snabbt. Jag höll hårt i honom och i lilla flickan. Det var kallt. Det enda jag ville var att se min äldsta datters ansikte. Hur hade hon reagerat? Jag kunde bara se henne från sidan. Hennes tårar

flög i vinden, då och då träffade de mitt ansikte. Jag tittade tillbaka och såg ytterligare en granat slå ner i grannens hus. Allt vi ville var att överleva.

Vi flyttade till min mans familjs hus som låg i ett säkert område. Vi hade varken kläder eller pengar. Jag var inte bekväm med att bo med hans styvmor. Jag kunde inte röra mig fritt i huset.

Kriget påverkade mitt äktenskap. En massa problem uppstod för att vi bodde hos hans familj. Men också på grund av vår dåliga ekonomiska situation och för att jag ville arbeta. Sedan började det bli farligt igen, så vi flyttade.

Först bodde vi hos min bror och därefter hos min syster. Sedan beslutade vi att jag skulle ta minsta flickan och bo med min brors fru. Min man tog stora flickan och bodde hos sina föräldrar. Allt var svårt. Vi kunde inte höra av oss till varandra. Det fanns inget internet.

Min bror blev sårad av en granat. Till slut fanns det inte längre någon vi kunde bo hos. Till och med mina föräldrar blev gäster och bodde hos andra släktingar. Det var inte bra mellan mig och min man.

Jag åkte till Libanon för att återvända när situationen blev bättre. Min man ville inte lämna Syrien. Därefter åkte jag till Turkiet med en av mina släktingar och en annan familj som tänkte ta sig till Europa. Där var det svårt. Min äldsta dotter, som då var tio, kunde inte gå i skolan. När hon såg andra barn på väg till skolan började hon gråta. Det var då jag bestämde mig.

Jag sände henne tillsammans med de andra. Det viktigaste för mig var att hon kunde komma till Sverige och börja skolan. Sedan skulle vi vänta på familjeåterförening. Men jag kunde inte vänta. Jag bodde på ett litet hotell med den lilla flickan och jobbade som kocka i dess restaurang. Jag pratade med stora flickan i telefon varje dag. Hon började prata svenska med mig. Jag förstod inte.

Resan till Sverige tog en månad och tjugo dagar. Jag reste tillsammans med en kusin. Vi tog oss från land till land för att nå Sverige. Vi gick långt och var med om många besvärigheter. I tre veckor satt vi fängslade i Makedonien. Jag bar min dotter, ibland gjorde min kusin det.

När jag kom till Vrigstad fanns det inga människor på gatorna. Jag frågade: ”Var är alla? Var är grönsakshandlarna och slaktarna? När kommer människorna ut på gatorna? Var är marknaderna och stånden

when a grenade fell close to us and made the motorcycle rise.

My husband drove quickly. I held hard on to him and the little girl. It was cold. All I wanted was to see my oldest daughter’s face. How did she react? I could only see her from the side. Her tears flew in the wind. Every now and then they hit my face. I looked back and saw another grenade knocking down the neighbour’s house.

All we wanted was to survive.

We moved to my husband’s family’s house. We had neither clothes nor money. I was not comfortable living with his stepmother. I could not move freely in the house. Then it started to be dangerous again, so we moved. Everything was difficult. We could not communicate with each other. There was no Internet. My brother was injured by a grenade. In the end, there was no longer anyone we could live with. Things between my husband and me were not good.

I went to Lebanon to return when the situation improved. My husband didn’t want to leave Syria. Then I went to Turkey with one of my relatives and another family who wanted to go to Europe. It was tough there. My oldest daughter, who was ten, could not go to school. When she saw other children heading for school, she began to cry. That’s when I decided.

I sent her with the others. The most important thing for me was that she could come to Sweden and start school. Then we would wait for family reunion. But I could not wait. I lived in a small hotel with the youngest girl and worked as a cook in the hotel restaurant. I talked to the oldest girl on the phone every day. She started to speak Swedish with me. I did not understand.

The trip to Sweden took a month and twenty days. I travelled with a cousin. When I arrived in Vrigstad, there were no people in the streets. I asked: “Where is everyone? Where are the grocers and the butchers? When do people come out on the streets? Where are the markets and

the stands with clothes? “ My daughter taught me. I remember when she told me that I wasn’t allowed to go on the bike path.

The difficulties we experienced on the journey brought my cousin and me closer to each other. We fell in love. In Sweden, I became pregnant with his daughter.

Nisreen Al-Hafar, 33, housewife, Syria, in Sweden for 20 months

med kläder?” Min dotter skrattade och berättade att det var normalt. Och jag som trodde att det var helg och att alla var hemma. Jag tyckte att vissa grejor var konstiga. Men min dotter lärde mig. Jag kommer ihåg när hon berättade för mig att det inte var tillåtet att gå på cykelvägen. Jag har lärt mig att följa reglerna i det här landet.

Svårigheterna vi mötte på färden förde mig och min kusin närmare varandra. Vi blev kära. I Sverige blev jag havande med hans dotter.

Nisreen Al-Hafar, 33 år, hemmafru, Syrien, 20 månader i Sverige

I love sleeping on the roof.

Normally it's misty at six in the morning in Afrin. The sunlight slowly breaks through the fog. I am usually up first in the house. So I watch the mist and the light.

Early in the morning I hear the shepherd taking out his flock and the children on their way to school. I hear the baker's voice. I hear the bus driver calling out his destinations. In the summer we sleep on the roof, as the weather is nice. I love sleeping on the roof. We usually count the stars or chat before we fall asleep.

I'm a mother of four, two girls and two boys. Marriage is a good and normal union. It's the way of life and a must. I got married at the age of 19.

One day my mom told me to bring my little brother and visit my married big sister. Her house was near ours. On the way we bumped into my sister's oldest boy. We greeted and he said "Hello, uncle's wife". I became confused and asked him why he would say such a thing. He told me that he had overheard his mom and dad talking about offering my hand in marriage to his uncle. After hearing that, I just wanted to return home and never visit my sister's house again. But my brother insisted we continue.

When we arrived, my sister told me to marry her brother-in-law. I told her, "I won't marry him, he's so big." People in the neighbourhood would poke fun at his size, and tell me that they hoped my dad wouldn't give me to the giant. So I cried, I didn't want him. I refused and cried all the way home.

I really wanted to finish studying, but it was not normal for a woman to study after marriage. Later, I regretted that I didn't complete my studies. I had wanted to work with care. Every time I see my daughter study, I recall my own studies and encourage her.

I didn't accept and I didn't refuse. At fist,

JAG ÄLSKAR ATT SOVA PÅ TAKET.

Normalt sett är det dimmigt klockan sex på morgonen i Afrin. Solljuset bryter sakta igenom dimman. Jag brukar vara uppe först i huset. Så jag tittar på dimman och på ljuset. Tidigt på morgonen hör jag fåraherden som tar ut sin hjord och barnen som är på väg till skolan. Jag hör bagarens röst. Jag hör busschauffören som ropar ut destinationerna så att folk åker med honom. På sommaren sover vi på taket, eftersom vädret är fint. Jag älskar att sova på taket. Vi brukar räkna stjärnorna eller småprata innan vi somnar.

Jag är mor till fyra, två flickor och två pojkar. Äktenskap är ett bra och normalt förbund. Det är livets väg och ett måste. Jag gifte mig vid 19 års ålder. En dag sa min mamma åt mig att ta med min lillebror och besöka min gifta storasyster. Hennes hus låg nära vårt, så vi gick dit. På vägen kom vi ifatt min systers äldste pojk. Vi utbytte hälsningar och han sa: "Goddag farbrors fru." Jag blev konfunderad och frågade honom varför han sa något sådant. Då berättade han att han hört sin mamma och pappa prata om att förlova mig med pappans bror. Efter att jag hört det ville jag återvända hem och aldrig besöka min systers hus igen. Men min bror envisades med att vi måste fortsätta gå.

När vi kom fram berättade min syster att jag skulle gifta mig med hennes svåger. Jag sa till henne: "Jag gifter mig inte med honom, han är så stor." Folk i trakten brukade göra sig lustiga över att han var så stor och säga till mig att de hoppades att min pappa inte skulle ge mig till jätten. Så jag grät, jag ville inte ha honom. Jag vägrade och grät hela vägen hem.

Jag hade verkligen velat studera klart, men det var inte normalt för en kvinna att studera efter det att hon gift sig. Senare har jag ångrat att jag inte slutförde mina studier. Jag hade velat arbeta med vård. Varje gång jag ser min dotter plugga minns jag mina egna studier och uppmuntrar henne. Jag accepterade inte och jag vägrade inte.

I början arbetade min man med att färga jeans. Men Afrin höll på att bli väldigt dyrt. Han tjänade kanske 500 kronor i veckan. Pappa hjälpte oss genom att ge oss jordbruksmark och föreslog att vi skulle leva av det vi odlade. Vi köpte utsäde och sådde för hand för att spara pengar. Jag kommer aldrig att glömma hur trötta vi var i augusti under

my husband earned a living dying jeans. But Afrin was getting very expensive. Dad helped us by giving us farmland so we could live from our crops. We bought seeds and would sow by hand to save money. I'll never forget how tired we were in August during the high summer. We watered using an old bucket, a glass of water per seed. I never forget the procedure of filling the bucket. But I was as happy as I was tired, because Afrin was so much safer than Aleppo. After the end of the season my husband started thinking about going to Europe. He went to Turkey with his mother and I returned to my parents' home in Aleppo. We separated hoping to reunite in Europe when he contacted us.

We stopped hearing news about him.

One day, a relative told me my husband was looking for me. My heart jumped when I heard about him. He had managed to reach Sweden - we could follow through family reunification.

When he left us, I weighed 97 kilos. In Sweden he didn't recognize my 57 kilos. All that worry and responsibility had made me skinny.

If I could return to Afrin, I would first go to the well. I would bring down the bucket and pull it up again with the rope. I would drink directly from it to extinguish my thirst, without using a mug. Then I would sit on the roof with my female neighbours and eat watermelon, fried potatoes and drink tea. We sit on the carpet on the floor like before and our kids play with each other. It was the best time of my life, because we felt like children.

Siham Chefkhou, housewife, 41, Syria

högssommaren. Vi vattnade med hjälp av en gammal spann, ett glas vatten per frö. Jag glömmer aldrig proceduren med att fylla spannen. Men jag var lika glad som trött, eftersom Afrin var så mycket säkrare än Aleppo. Vi gjorde allt själva och sparade våra pengar. Efter att säsongen tagit slut började min man fundera på att bege sig till Europa. Han tog sig till Turkiet med sin mamma och jag återvände till mina föräldrars hem i Aleppo. Vi skildes åt i hopp om att återförenas i Europa när han kallade på oss. Vi slutade få nyheter från honom.

Jag stannade med mina barn i mina föräldrars hus utan att veta om han levde eller inte. Till slut stod jag inte ut med förhållandena hos mina föräldrar, utan återvände till Afrin. Så en dag kom en av mina släktingar till mig och sa att min man letade efter mig. Mitt hjärta bultade när jag fick höra om honom. Han hade lyckats nå Sverige – vi kunde komma efter genom familjeåterförening. När han lämnade oss vägde jag 97 kilo. I Sverige kände han inte igen de 57 kilona jag. All oro och allt ansvar hade gjort att jag magrat.

Nu, i Sverige, har ordningen i mitt liv förändrats totalt. Till det bättre, naturligtvis. Till exempel tog jag förr aldrig buss för att komma någonstans. Afrin är en liten stad, jag behövde inte. Idag kan jag själv klara av att åka buss. Att studera var inte möjligt för mig i Syrien. Jag gick i skolan under en kort tid. Idag är jag tillbaka i skolan och studerar svenska språket. Jag vet inte om det här landet innebär en nystart för mig. Idag när jag försöker börja om vet jag inte hur möjligt det är. Jag har så mycket att lära.

Jag saknar eid i Syrien. Vi hade våra egna traditioner inför eid. Kvinnorna i grannskapet eller från familjen samlades för att gå och shoppa sådant som behövdes till högtiden, som mat och kläder. Vi brukade prata mycket medan vi gick runt på marknaden. Vi bestämde var vi skulle tillbringa första dagen av helgen. Ibland var det hos mig, ibland hos en släkting. Om jag kunde återvända till Afrin skulle jag först gå till brunnen. Jag skulle fira ner spannen och dra upp den igen med repet. Jag skulle dricka direkt ur den för att släcka min törst, inte med en mugg. Sedan skulle jag sitta med mina kvinnliga grannar på taket och äta vattenmelon, friterad potatis och dricka te. Vi sitter på mattan på golvet som förr och våra ungar leker med varandra. Det var min bästa tid i livet, för vi kände oss som barn.

Siham Chefkhou, 41 år, Syrien

Life without love is not good.

When I was 15, I had no burdens, no problems and no responsibility. Almost everyone in the neighbourhood would gather. We chat and laugh with neighbours and friends. That time never comes back and exists only as a memory now. During the war everything changed. We didn't leave the house. The kids stopped playing in the street and I stopped meeting my girlfriends.

Most of all, I miss the place where my girlfriends and me used to play. We ate freshly picked mangoes and papaya. We cut them in halves and ate with a spoon. It was very tasty. When I came to Sweden and saw that the fruits were very expensive, I thought of my hometown and how mango and papaya are cheap and readily available. We can simply pick them from the trees and eat.

Mom had a small supermarket. We lived off the income. I stood in the store and helped her set up the goods. I liked it a lot. I worked and earned money and was close to my mother. Some of the money I saved and some I bought clothes for.

My future husband was one of our customers. We liked each other and then we fell in love. The love is there to this day. Life without love is not good. I liked his body and his height. He liked my appearance also. There was no chance to get to know each other more closely before the wedding. Five months after we met, we married at a wedding that brought together family and relatives. I was 19.

The most important thing for me is to be a good mother for my six children. I have dreamt of being a mom since I was five years old, playing with dolls and taking care of them as if they were my children.

I like the order in this country. In Somalia for example, you have to run to get a seat on the bus. People almost attack the bus. When I came to Sweden, my husband met the chil-

LIV UTAN KÄRLEK ÄR INTE BRA.

När jag var 15 hade jag inga bördor, inga problem och inget ansvar. Nästan alla i grannskapet samlades. Vi snackar och skrattar med grannarna och vännerna. Den tiden kommer aldrig tillbaka och existerar bara som ett minne nu. Under kriget förändrades allt. Vi lämnade inte huset. Barnen slutade leka på gatan och jag slutade träffa mina tjejkompisar.

Mest av allt saknar jag stället där jag och mina tjejkompisar brukade leka. Vi åt nyplockade mangor och papayor. Vi skar dem i halvor och åt med sked. Det var väldigt gott. När jag kom till Sverige och såg att de frukterna var väldigt dyra, tänkte jag på min hemstad och hur mango och papaya är billiga och tillgängliga. Vi kan helt enkelt plocka dem från träden och äta.

Min mamma hade en liten mataffär. Vi levde på intäkterna. Jag var den som stod i affären och hjälpte henne att ställa upp varorna. Jag tyckte väldigt mycket om det. Jag arbetade och tjänade pengar och var nära min mamma. En del av mina pengar sparade jag och en del köpte jag kläder för.

Min blivande man var en av våra kunder. Vi tyckte om varandra och sedan blev vi kära. Kärleken finns där till denna dag. Liv utan kärlek är inte bra. Jag tyckte om hans kropp och hans längd. Han tyckte om mitt utseende. Det fanns ingen chans att lära känna varandra närmare före bröllopet. Fem månader efter att vi möttes gifte vi oss vid ett bröllop som förde samman familj och släktingar. Jag var 19 år gammal.

Det viktigaste för mig är att vara en bra mor för mina sex barn. Jag har drömt om att vara mamma sedan jag var fem år gammal och lekte med dockor och tog hand om dem som om de vore mina barn.

Jag tycker om ordningen i det här landet. I Somalia är man exempelvis tvungen att springa för att få plats på bussen. Folk liksom anfaller bussen. När jag kom till Sverige tog min man emot mig och barnen. Vi väntade på bussen. När han såg att jag förberedde mig för att springa på samma sätt som i Somalia sa han till mig: "Ameena, nu är du i Sverige. Allt här är organiserat. Vi kommer att vänta i en kö." Men jag sa till honom: "Nej jag kommer att skynda mig för att få en plats." Och det var precis vad jag gjorde! Nu har jag vant mig vid att följa reglerna.

dren and me. We were waiting for the bus. When he saw that I was preparing to run in the same way as in Somalia, he told me: "Ameena, now you are in Sweden. Everything here is organized. We will wait in a queue." But I told him, "No, I'll hurry to get a seat." And that was exactly what I did! Now I'm used to following the rules.

Sweden is a good place for a woman to work, which is completely different to Somalia. I used to think that work is the man's duty, while the household is the woman's domain. I grew up in a place where the man is treated like a king. Now I have changed my mind. My husband helps me with the cleaning and I help him with the expenses.

I like a lot: the freedom, the security, and the respect I see from people around me. But some Swedes are racists. I have been in some situations that made me want to leave Sweden. When I picked up my children in kindergarten, there were some teens throwing snowballs at me. When I told the teacher she said it was racist kids. That day I wanted to leave Sweden.

Ameena Nour, 39, Somalia, in Sweden for five years

Sverige är ett bra ställe för en kvinna att arbeta, vilket är fullständigt annorlunda än i Somalia. Jag brukade tycka att arbete är mannens plikt, medan hushållsbestyren är kvinnans enbart. Jag är uppväxt på ett ställe där mannen behandlas som en kung. Nu har jag ändrat åsikt. Min man hjälper mig med städningen och jag hjälper honom med utgifterna.

Jag tycker om mycket här: friheten, tryggheten, respekten jag möter hos människor runt om mig. Men en del av svenskarna är rasister. Jag har varit med om några situationer som har fått mig att vilja lämna Sverige. När jag hämtade mina barn på dagis var det några tonåringar som kastade snöboll på mig. När jag berättade för läraren sa hon att det var rasistiska ungar. Den dagen ville jag lämna Sverige.

Ameena Nour, 39 år, Somalia, fem år i Sverige

We have the ability to know what's right and wrong.

The trim margin on a magazine should be two centimetres. As it was my first day of work, the boss had asked three times if I would manage to make originals in the right size. "Yes, of course," I said. When I left the job, it was offset by three centimetres. The boss asked if I was willing to cover the costs for which I was responsible. I said, "Okay." "Well, then you're off the hook, we'll manage it." I had to correct my mistakes. After that I became very careful. But I like making mistakes – to learn. If I can handle it. Not that it will be a disaster.

I worked as a graphic designer in Egypt for three years. I made monthly magazines, advertisements and the big billboards along the roads. Sometimes we do the typeset ourselves, for longer texts we used Middle Eastern InDesign. You must be thorough and have an artistic flair.

When I was 15 I had a cousin who worked as a graphic designer. I sat next to him four hours a day and looked at him when he was working. "What is he doing?" "Can you show me?" He taught me. At our latest meeting he worked with 3ds Max, a program for designing furniture. Then he moved to Dubai to work. Now he's in Germany. He was like a godfather to me.

I'm interested in both the text and the pictures. Everything is fun, but most fun of all is working with photos in Photoshop. But I often didn't have time to edit the pictures for as long as I wanted.

When I worked in Egypt, I got up at seven and was at work by nine, where I stayed until nine in the evening. The employer was also from Syria. He was kind and interested in culture and books. He was meticulous in placing the right person in the right place. My employer thought I was good because I delivered on time.

VI HAR FÖRMÅGAN ATT VETA VAD SOM ÄR RÄTT OCH FEL.

Skärmarginalerna på en tidning ska vara två centimeter. Eftersom det var min första arbetsdag hade bossen frågat tre gånger om jag klarade av att göra original i rätt storlek. "Javisst", sa jag. När jag lämnade in jobbet var det tre centimeter förskjutet. Bossen frågade om jag var beredd att betala kostnaderna jag var ansvarig för. Jag sa: "Okej." "Ja, då slipper du, vi klarar det." Jag fick rätta till vad jag gjort fel. Sedan blev jag väldigt noggrann och frågar alltid. Men jag tycker om att göra fel – för att lära mig. Om jag kan hantera det. Inte så att det blir katastrof.

Tre år arbetade jag som grafisk formgivare i Egypten. Jag gjorde månadsmagasin, reklamtidningar och de stora affischtavlorna längs med vägarna. Ibland formger vi texten själva, är det längre använder vi Indesign för Mellersta Östern. Man måste vara noggrann och man måste ha en konstnärlig känsla.

När jag var 15 år gammal hade jag en kusin som jobbade som grafisk formgivare. Jag satt bredvid honom fyra timmar per dag och tittade på honom när han jobbade. "Vad gör han?" "Kan du visa mig?" Han lärde mig. Vid vårt senaste möte arbetade han med 3ds Max, ett program som designar möbler. Sedan flyttade han till Dubai och jobbade. Nu är han i Tyskland. Han var som en gudfar för mig.

Det är både texten och bilderna som intresserar mig. Allt är roligt, men roligast är att jobba med bilderna i Photoshop. Men ofta hade jag inte tid att arbeta med bilderna så länge som jag ville.

När jag jobbade i Egypten gick jag upp sju och var på jobbet nio, där var jag sedan till nio på kvällen. Arbetsgivaren var också från Syrien. Han var snäll, intresserad av kultur och böcker. Han var noggrann med att få rätt person till rätt plats. Min arbetsgivare tyckte att jag var duktig eftersom jag levererade i tid.

Jag har några vänner från Syrien. De säger att det inte finns några jobb i Sverige. "Hurdå?" undrar jag. "Jag känner många svenskar som jobbar och tycker om sina jobb." Vi kan inte acceptera att man måste lära sig att måla väggar. "Jag jobbade 30 år i Syrien som målare och nu vill

de att jag ska utbilda mig i att måla väggar.” Det står på Vägledningscentrum när du kommer in: ”Utbildning är nyckeln till jobb.”

Jag kan både svenska och engelska. Men nu när jag lär mig svenska har jag tappat mycket av engelskan. Nu går jag nivån efter SFI. Kortkurs. Vi jobbar med hur man skriver cv i Sverige och ”personligt brev”. Jag frågar min handläggare på Arbetsförmedlingen: ”När jag slutar, blir jag då en riktig svensk?” ”Ja”, svarar han.

Jag har velat lära mig svenska framför allt för att det finns en demokratisk känsla i Sverige. Man kan uttrycka vad som helst. Det har varit viktigt för mig att etablera mig och förstå hur ni tänker som svenskar.

En gång när jag var på Migrationsverket... De frågade mig vilken religion jag hade. Det var första gången jag vågade säga: ”Du har inte rätt att fråga sådana frågor.” Det hade jag aldrig kunnat göra i Syrien.

Vill man tänka på Gud är det något större än religion. Till och med före kriget kände jag mig konstig i förhållande till människorna runt omkring mig. Jag är ingen religiös människa och det gjorde mig oacceptabel för samhället runt omkring mig.

Jag tror att var och en har rätt att själv bestämma sin inställning. Vi har förmågan att veta vad som är rätt och fel. Vi behöver inte följa någon instruktionsbok som Koranen eller Bibeln. Människor behöver inte religion för att veta hur de ska leva. Mina föräldrar tycker att hijab är viktigt för en kvinna. Jag kan inte förstå varför en kvinna måste täcka sitt hår.

Syrien är inte nödvändigtvis mer religiöst nu. Det är bara så att människor inte kan visa vad de tycker. Du kan se ut som en som ber, men det behöver inte vara så. Så är det i de flesta arabländer. Min moster som bor här i Norrköping och är konstnär frågar: ”Hur tänker du själv?”

Mina föräldrar bor i Egypten fortfarande. Jag har aldrig förstått hur de har kunnat vara gifta så länge. Min mamma är öppen. Hon är muslim, men min far är inskränkt. Han brukar alltid säga: ”Ni får inte lämna det här huset innan ni gift er.” Jag är glad att jag inte blev som min pappa. Att jag har förmågan att tänka själv och ta mina egna beslut.

Jag har två yngre systrar. Den ena är 13 och bor med våra föräldrar i Egypten. En bor i Sverige med mig hos vår moster. Hon bar hijab när hon anlände till Sverige. Jag sa till henne att hon hade rätt att göra som hon själv ville. Andra dagen tog hon av den. Jag träffade en kvinna

I have some friends from Syria. They say there are no jobs in Sweden. “How so?” I wonder. “I know many Swedes who work and enjoy their jobs.” We can’t accept that one has to learn to paint walls. “I worked as a painter for 30 years in Syria and now they want to teach me to paint walls.” It’s stated at the entrance to the center for career guidance: “Education is the key to work.”

I know both Swedish and English. But now that I’m learning Swedish I have lost a lot of the English. Now I’m one level above SFI. Short course. We are working on writing CVs in Sweden and “personal letters”. I ask my supervisor at the Swedish Public Employment Service: “When I finish, I will become a real Swede?” “Yes,” he answers.

I’ve mainly wanted to learn Swedish because there’s a democratic feeling in Sweden. You can express anything. It’s been important for me to establish myself and understand how you Swedes think.

Once at the Swedish Migration Agency ... they asked me what religion I had. It was the first time I’d dared to say, “You are not entitled to ask such questions.” I could never have done that in Syria.

If you want to think about God, it’s something bigger than religion. Even before the war, I felt strange in relation to the people around me. I’m not a religious person and it made me unacceptable to them.

I think everybody has the right to decide his or her views. We have the ability to know what’s right and wrong. We don’t need to follow an instruction book like the Quran or the Bible. People don’t need religion to know how to live. My parents think hijab is important for a woman. I can’t understand why a woman must cover her hair.

Syria is not necessarily more religious now. It’s just that people can’t express what they think. You may look like someone who prays, but it doesn’t have to be the case. It’s like that

in most Arab countries. My aunt, who is an artist and lives here in Norrköping asks: “What do you think?”

My parents still live in Egypt. I have never understood how they could have been married for so long. My mom is open-minded. She is Muslim, but my father is narrow-minded. He always says, “You must not leave this house before you marry.” I’m glad I didn’t become like my dad. That I have the ability to think for myself and make my own decisions.

I have two younger sisters. One is 13 and lives with our parents in Egypt. One is living in Sweden with me at our aunt’s. She wore a hijab when she arrived in Sweden. I told her she was entitled to do as she wanted. The second day she took it off.

I have no good memories of Damascus. We lived in a dictatorship. We dared not express ourselves. In high school I read a book about dictatorships a long time ago. The author is from Syria, Abd al-Rahman al-Kawakibi. The book is about the nature of tyranny. When I told my teacher that I’d read it, he said, “Don’t mention anything about that book. You may not discuss it. Don’t mention to anyone you’ve read it.”

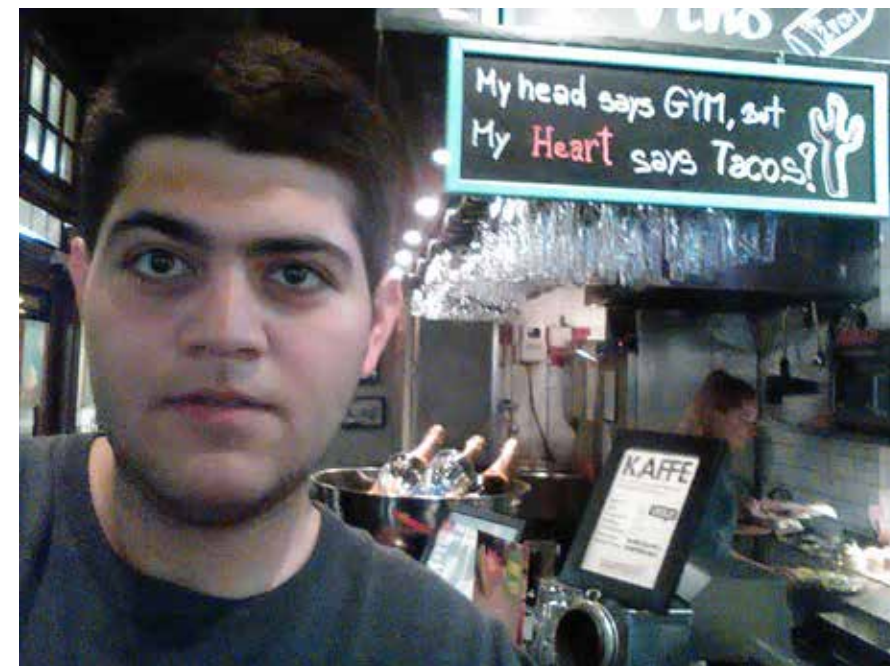
But last year at high school I encountered, to my surprise, a text by al-Kawakibi in a book printed by the Syrian School Board. The next day the teacher said: “We won’t have a lesson on this text.”

Rami Rubin, 24, graphic designer, Syria, in Sweden for 14 months

när jag kom hit. Hon sa: ”Här är det demokrati och män och kvinnor har samma rättigheter. Hur ser du på det?” Jag sa till henne att det var enkelt. Jag accepterade det innan jag kom till Sverige.

Jag har inga bra minnen av Damaskus. Vi levde i en diktatur. Vi vågade inte uttrycka oss. På gymnasiet läste jag en bok som handlade om diktatur för länge sedan. Författaren kommer från Syrien, Abd al-Rahman al-Kawakibi. Boken heter ungefär *Tyranniets natur*. När jag berättade för min lärare att jag läste den boken, sa han: ”Säg inget om den boken. Du får inte diskutera den. Nämn inte för någon att du läser den.” Men sista året på gymnasiet fanns till min förvåning en text med av al-Kawakibi i en bok som syriska Skolverket tryckt. Redan nästa dag sa läraren: ”Vi ska inte ha lektion på den här texten.”

Rami Rubin, 24 år, grafisk formgivare, Syrien, 14 månader i Sverige

It's extremely cold here.

A big fish of maybe five kilos got hooked, but tried to wrestle free. I followed it downstream. But it became deeper and deeper and it was cold. I filmed my fight with the fish whilst trying to hold its head. When the water became deeper, I put the phone in my pocket. The fish got free and disappeared. The phone fell in the water. I went home soaking wet. My parents weren't happy.

I fish every day during the summer. I go out in the morning and come home at sundown. I don't like eating fish, so I give them away.

I can work with trade, I have done it before. I had a stand on the sidewalk where I sold toys. I didn't work because my family needed money. I just liked it and wanted to try something new. It began with Dad giving me a toy car. I asked what it cost and managed to sell it at a higher price. I wanted to take it further and sell more toys. Dad didn't mind, he wanted me to learn about life.

Besides the sight of dead people, blood and broken body parts, there were two things I didn't like in Syria. The water shortage meant we had a 50-litre water tank. It was my job to fill it every day. In addition, the lack of electricity meant that generators were deployed at the end of each street. We paid the owners for electricity. It was only enough for some weak lights and the TV. When the electricity went, it was my job to go out and turn on the generator.

I want to continue studying and fishing. I will probably leave Sweden. It's extremely cold here.

Munir Mahfouz, 16, student, Syria, in Sweden for seven months

DET ÄR EXTREMT KALLT HÄR.

En stor fisk på kanske fem kilo högg, men försökte slita sig. Jag följde med den nerströms. Men det blev djupare och djupare och det var kallt. Jag filmade min kamp med fisken samtidigt som jag försökte hålla fast den i huvudet. När vattnet blev djupare la jag mobilen i fickan. Fisken slet sig och försvann. Mobilen ramlade i vattnet. Jag gick hem dyblöt. Mina föräldrar var inte glada.

I Syrien åker vi till Latakia vid havet två, tre gånger om året. Jag står på stranden och ibland ger vi oss ut i en liten båt och fiskar. I Sverige fiskar jag varje dag på sommaren. Jag går ut på morgonen och kommer hem när solen går ner. Här finns det många sjöar men lite fisk. I Syrien finns det få sjöar men mycket fisk. Det är konstigt, eftersom jag knappt ser någon fiska här. Jag tycker inte om att äta fisk, så jag ger bort den.

Jag kan arbeta med handel, det har jag gjort förut. Jag hade ett stand på trottoaren där jag sålde leksaker. Jag arbetade inte för att min familj behövde pengar. Jag gillade det helt enkelt och ville pröva något nytt. Det började med att pappa gav mig en leksaksbil. Jag frågade vad den kostat och lyckades sälja den till ett högre pris. Jag ville ta det längre och sälja fler leksaker. Pappa hade inget emot det, han ville att jag skulle lära mig om livet.

Förutom synen av döda människor, blod och avhuggna kroppsdelar var det två saker jag inte tyckte om i Syrien. Vattenbristen gjorde att vi hade en vattentank på 50 liter. Det var mitt jobb att fylla den varje dag. Dessutom gjorde elbristen att generatorer var utplacerade i änden på varje gata. Ägarna betalade vi för el. Den räckte bara till några svaga lampor och tv:n. När elektriciteten gick var det mitt jobb att gå ut och koppla på generatorn. Jag var livrädd med tanke på hur många kidnappningar och mord som skedde på gatorna.

Om jag fick komma hem under 24 timmar? Jag skulle hälsa på och kyssa alla mina vänner och kyssa mitt lands jord och gömma mig mellan byggnaderna undan krypskyttarna. Jag vill fortsätta plugga och fiska. Men jag kommer nog att lämna Sverige. Det är extremt kallt här.

Munir Mahfouz, 16 år, studerande, Syrien, sju månader i Sverige

I didn't like him, he liked me.

I've loved math since I was little. I also like physics and chemistry – everything science. My favourite period in life was the time at university. I liked the students, the teachers and the atmosphere. I never wanted to go home after the day's lectures. I had no children, no husband, and no responsibility. But I had amazing friends. I graduated in mathematics with the intention of becoming a teacher.

After graduating, I worked for a large insurance company. Two years after I started, I married my current husband. But the situation in Somalia deteriorated when the war began in 1991. The job at the insurance company ended.

Then I took the best decision in my life. I started a school for children who couldn't study because of the war. I got help from the villagers and the municipality where I lived. And the school opened in 1993. Its name is Mercy Primary and Secondary School.

For 12 years, I worked as a math teacher for students aged 15 to 16. What I liked the most was helping them solve math problems that they would benefit from in real life.

My husband worked as a bus driver and we first met in a really funny situation. I lived in the city and studied at Gaheyr University in Mogadishu. My parents, however, lived in Mogadishu's outskirts. I visited them occasionally during the weekend and used to carry heavy luggage. What I bought for mom I kept in a large square thermos, so the heat wouldn't ruin it during the trip.

One day the driver's assistant broke the thermos when he carried it to the bus. I became furious and yelled at him. The bus driver stared admiringly at me. I demanded to be reimbursed and called the police. All 40 passengers waited on the bus for the situation to resolve. I told them that this bus wouldn't move until I got compensation. The bus driver

JAG TYCKTE INTE OM HONOM, HAN TYCKTE OM MIG.

Jag har älskat matte sedan jag var liten. Jag tycker också om fysik och kemi – allt som har med vetenskap att göra. Min favoritperiod i livet var tiden på universitet. Jag tyckte om studenterna, lärarna och atmosfären. Jag ville aldrig åka hem efter dagens föreläsningar. Jag hade inga barn, ingen man, inget ansvar. Men jag hade fantastiska vänner. Jag tog universitetsexamen i matematik med avsikt att bli lärare.

Efter examen arbetade jag för ett stort försäkringsbolag. Två år efter att jag börjat där gifte jag mig med min nuvarande man. Men förhållandena i Somalia försämrades när kriget började 1991. Arbetet på försäkringsbolaget tog slut. Då tog jag det bästa beslutet i mitt liv. Jag startade en skola för barn som inte kunde studera på grund av kriget. Jag fick hjälp från byborna och kommunen där jag bodde. Och skolan öppnades verkligen 1993. Dess namn är Mercy Primary and Secondly School. Under 12 år kom jag att arbeta som matematiklärare för elever i 15- och 16-årsåldern. Vad jag tyckte bäst om var när jag hjälpte dem att lösa matteproblem som de hade nytta av i det verkliga livet.

Min man arbetade som busschaufför och vi träffades först i en riktigt rolig situation. Jag bodde i staden och studerade på Gahayr-universitetet i Mogadishu. Mina föräldrar bodde däremot i Mogadishus utkant. Jag besökte dem då och då under veckosluten och brukade ha tungt bagage. Det jag köpt till mamma förvarade jag i en stor fyrkantig termos, så att värmen inte ska förstöra det under resan.

En dag när jag skulle gå ombord hade chaufförens medhjälpare sönder termosen när han bar den till bussen. Jag blev rasande och skällde på honom. Bussföraren stirrade beundrande på mig. Jag krävde att bli ersatt och kallade på polisen. Alla 40 passagerarna väntade i bussen på att det hela skulle få sin lösning. Jag sa åt dem att den här bussen flyttar inte på sig förrän jag fått ersättning för allt i termosen som förstörts. Bussföraren gick till slut med på att ersätta mig med pengar och då gick jag ombord. Men han sa också att han ville träffa mig igen, och jag accepterade. Jag tyckte inte om honom, han tyckte om mig. Men jag tänkte att han kunde

hjälpa mig att transportera grejor till min mamma. Han åkte ofta förbi där min mamma bodde. I början ville jag inte falla för en bussförare, jag som hade universitetsexamen. Men vi brukade besöka en teater och lyssna på musik. Han berättade alltid att han älskade mig för att jag är stark, självständig, öppen, rolig, söt och att jag alltid skrattar, pratar och skämtar. Efter ett år blev jag kär i honom. Efter tre års förhållande gifte vi oss på ett hotell i Mogadishu. Då kände vi varandra ganska bra.

Min man har alltid hjälpt och stöttat mig. Han tog in ett hembiträde att hjälpa till med hushållsarbetet när jag var havande.

Vi har fem barn. Mina föräldrar hjälpte till att ta hand om dem. Jag behövde inte sluta arbeta. Det är annorlunda om du är kvinna i din hemstad. Du har dina släktingar som kan hjälpa dig att ta hand om barnen. I ett främmande land har du inte den sortens stöd.

Jag saknar dagarna i Somalia när vi firade eid efter ramadan. Jag saknar synen av barn som har roligt. En kille gör ballonger och en annan gör såpbubblor, barnen står runt om dem. Jag saknar också att gå till marknaden och köpa saker vi behöver till eid. Jag gillade en marknad som kallas Bakaara. Det är en mycket stor och välbesökt marknad. Du kan inte gå rakt fram, det tar en stund att gå två meter! Jag köpte allt jag behövde där och blev väldigt ledsen när den brann ner under kriget.

Jag var en framgångsrik lärare med en stark personlighet. Jag hade kontakter med den politiska ledningen i Somalia. Al-Shabab vill inte att kvinnor ska vara sådana i Somalia. Jag blev arresterad och slagen. De dödade mig nästan. Jag tänkte att tar de mig igen, dör jag. På kvällen samma dag som jag släpptes lämnade jag mitt hemland och tog mig till Etiopien. Där mötte jag min man. Han lämnade Somalia före mig, också på grund av Al-Shabab. Min man tycker om att spela fotboll och tränade tidvis en grupp av ungar i området. Det ansåg Al-Shabab var förbjudet, så de hotade min man.

Jag känner att jag är för gammal för att studera igen. Men jag skulle vilja arbeta. Jag hoppas kunna öppna en kläd- och parfymaffär. Jag skulle också tycka om att arbeta som mattelärare igen.

Somalia är som min första moder och Sverige som min andra.

Saadiya Mohammed, 57 år, matematiklärare, Somalia, 15 månader i Sverige

eventually agreed to reimburse me and then I boarded.

But he also said he would like to meet me again, and I accepted.

I didn't like him, he liked me. But I thought he could help me carry stuff to my mom. He often went past where my mother lived. At first I didn't want to fall for a bus driver, I had a university degree. But we used to visit a theatre and listen to music. He always told me that he loved me because I'm strong, independent, open, funny, sweet and always laughing, talking and joking. After a year, I fell in love with him. After being together for three years, we married in a hotel in Mogadishu. By then we knew each other pretty well.

We have five children. My parents helped taking care of them. I didn't have to stop working. It's different if you are a woman in your hometown. You have your relatives who can help you take care of the children. In a foreign country, you don't have that kind of support.

I was a successful teacher with a strong personality. I had contacts with politics. Al-Shabab doesn't want women to be like that in Somalia. I was arrested and beaten. They almost killed me. On the evening of my release, I left my home country and went to Ethiopia. There I met my husband. He left Somalia before me, also because of Al-Shabab. My husband likes to play soccer and occasionally trained a group of kids in the area. That was forbidden according to Al-Shabab, so they threatened my husband.

Somalia is like my first mother and Sweden my second.

Saadiya Mohammed, 57, math teacher, Somalia, in Sweden for 15 months

I was extremely proud of my job.

The day I graduated with high grades was the best of my life. A bachelor's degree is very important in Syria. My parents held a party.

I studied to become a bank official. After graduation, I got a job at Al-Tawfeer Bank, the savings bank. I love dealing with people. My mom was a bank official too, she loved numbers. I enjoyed the work. But I liked counting more before I had children because my brain was ready then, free from worry and responsibility.

I worked as a clerk. It's a tiring job. I had to count the money manually. It required a lot of concentration. The best part was the co-workers. There were 21 of us, mostly women and then our boss. The manager gave me a great responsibility for giving out and receiving money. When I became nervous, I went to him and yelled at him for putting me in that post. He replied that he trusted me and that I will do my work responsibly.

The work was the most important part of the day. I was extremely proud of my job. I felt better than the housewives: I'm educated and independent, productive and doing something good for my country. And I have my own income. I worked to the last minute before we left Syria.

Before I started at the bank, I worked at a pharmaceutical company. My future husband was also there. We worked together for a year. He liked me straight away. We never went out on a date; he went straight to my parents to ask for my hand. He asked me first. I told him he should ask my parents to get my answer.

We sometimes disagree, but we don't argue. By nature, I'm impatient and he's calm. I usually raise my voice and he asks me to calm down. When I get mad? I send him to the store with a shopping list. Either he forgets to get all I need, or he will come with something I haven't asked for.

JAG VAR EXTREMT STOLT ÖVER MITT JOBB.

Dagen då jag tog kandidatexeman med höga betyg var den bästa i mitt liv. Kandidatexamen är väldigt viktigt i Syrien. Mina föräldrar anordnade en fest.

Jag studerade för att bli banktjänsteman. Efter examen fick jag jobb på Sparbanken. Jag älskar att ha med människor att göra. Min mamma var banktjänsteman hon också, hon älskade siffror.

Det var inte lätt för kvinnor att få jobb inom det området, det kräver intelligens och skärpa. Jag tyckte om arbetet. Men jag tyckte bättre om att räkna innan jag fick barn eftersom min hjärna var klar då, fri från oro och ansvar.

Jag jobbade som kassör. Det är ett tröttande arbete. Jag var tvungen att räkna pengarna manuellt. Det krävde massor av koncentration. Det bästa var arbetskamraterna. Det var 21 av oss, de flesta kvinnor och så vår chef. Chefen gav mig ett stort ansvar för att lämna ut och ta emot pengar. När jag blev nervös gick jag till honom och skällde ut honom för att han hade satt mig på den posten. Han svarade att han litade på mig och att jag kommer att uträtta mitt arbete på ett ansvarsfullt sätt.

Arbetet var den viktigaste och bästa delen av dagen. Jag var extremt stolt över mitt jobb. Jag kände att jag var bättre än hemmafruarna: jag är utbildad och självständig, produktiv och gör något bra för mitt land. Och jag har min egen inkomst. Jag arbetade in i sista minuten innan vi lämnade Syrien.

Innan jag började på banken arbetade jag på ett läkemedelsbolag. Där fanns även min blivande man. Vi arbetade tillsammans under ett år. Han gillade mig direkt. Vi gick aldrig ut på en träff eller så, utan han gick direkt till mina föräldrar för att be om min hand. Han frågade mig först. Jag sa åt honom att han fick fråga mina föräldrar, för att få mitt svar.

Vi är oense ibland, men vi bråkar inte. Av naturen är jag otålig och han är lugn. Jag brukar höja rösten och han ber mig lugna ner mig. När jag blir arg? Jag skickar honom till affären med en lista. Antingen glömmer han att handla allt jag behöver, eller så kommer han med något jag inte bett om. Barnen lämnade jag på ett privat daghem. Luftangreppen gjorde

I left the children in a private nursery. The air raids made me afraid that the children would get injured. The citycentre was with the regime and the countryside was with the opposition. I used to run directly for my children when the bombs fell close to their kindergarten. But the worst thing happened when I was at home with them. A rocket landed in a neighbour's house. I thought to myself, "This is the end." I held the kids in my arms. They peed themselves in horror. Luckily, the neighbour's house was empty.

I began to think about leaving Syria. My husband was against it. He told me, "It will get better." It just got worse. In the end we were convinced and left Syria for Jordan. But it was difficult for Syrians there, so we decided to go to Europe. It was either Germany or Sweden; we chose Sweden.

My homesickness is strong, especially as my parents are left behind. I miss my workplace, too.

My parents are educated, worldly and have university degrees. My siblings have university degrees as well. Dad was a teacher. But I don't shake hands with a man, even if he's my relative. For us, education and religion are two different things. Not shaking hands doesn't mean I'm unskilled.

There are many opportunities here that people can benefit from, such as the amazing libraries. I also feel more confident about myself as a woman in Sweden, because men and women are equal here. There are definitely more opportunities here for women.

Abeer Osama, 34, bank official, Syria

mig rädd för att barnen skulle bli skadade. Centrum var med regimen och landsbygden var för oppositionen. Jag brukade springa direkt till mina barn när bomberna föll nära deras dagis.

Men det värsta hände när jag var hemma med dem. En raket landade i ett grannhus. Jag tänkte för mig själv: "Detta är slutet." Jag höll barnen i famnen. De kissade på sig av skräck. Turligt nog var grannhuset tomt.

Jag började fundera på att lämna Syrien. Min man var emot. Han sa till mig: "Det blir bättre." Det blev bara värre. Till slut var vi övertygade och lämnade Syrien för Jordanien. Men för syrier var det svårt där, så vi beslutade oss att ta oss till Europa. Det var antingen Tyskland eller Sverige, vi valde Sverige. Jag hade hört att det inte fanns någon diskriminering av människor där, att det var ett jämlikt land och ett fantastiskt land för barn. Mina barn är sju, fem och ett och ett halvt år gamla.

Min hemlängtan är stark, särskilt som mina föräldrar är kvar. Jag saknar min arbetsplats också.

Mina föräldrar är utbildade, medvetna och har universitetsexamen. Mina syskon har universitetsexamen också. Pappa var lärare. Men jag skakar inte hand med en man, ens om han är min släkting. För oss är utbildning och religion två olika saker. Att inte skaka hand betyder inte att jag är utbildad.

Det finns många möjligheter här som människor kan ha nytta av, exempelvis de fantastiska biblioteken. Jag känner också mig mer säker på mig själv som kvinna i Sverige eftersom män och kvinnor är jämlika. Det finns definitivt fler möjligheter för kvinnor.

Abeer Osama, 34 år, banktjänsteman, Syrien

We loved more than others.

I have never been as happy as when I learned of my wife's pregnancy. It would be a continuation of me. Someone would take care of me when I grow old. If you are between thirty and thirty-five you are the last passenger on the platform, and you may as well miss the train.

When she was born, I had to pretend. I want to be a person in control and it was difficult for my wife. It was her first time. Her whole family had just emigrated to Austria. I stood outside the operating room when they delivered my daughter by Caesarean section.

Perhaps I think like this because I miss them so much. I haven't seen them in two years. I get twenty little video clips every week from my wife. Bisan was seven days old when I left them. I love my wife. It is an incredibly strong love. We loved more than others. Others' love is silly.

I am stateless. Being stateless means that all your plans are temporary. Regardless of which conflict that occurs between two countries, you'll be the first victim. The first one who sleeps in a tent by the border ... is a Palestinian.

I had dreams. I dreamt of becoming a professor of law. I dreamt of marrying my wonderful wife. I dreamt of a big family. I dreamt of changing the world. Then the war began. The road was closed.

On our honeymoon, a tank stood outside the window and fired every five minutes. When it fired, everything shook.

It's hard to see the sea emptied once you've built a boat.

Hundreds of times a day I think of what to do when they come here. Should I hug them? Should I kiss them? Should I have flowers with me?

Sala Fasha, 37, lawyer, in Sweden for two years

VI ÄLSKADE MER ÄN ANDRA.

Jag har aldrig varit så lycklig som när jag fick veta att min fru var gravid. Det skulle bli en fortsättning på mig. Om du är mellan trettio och trettiofem är du sista passageraren på perrongen, du kan lika gärna missa tåget. Plötsligt var vi en liten familj. Det fanns något annat än att bara arbeta och sova. Jag arbetade som advokat och gav lektioner på universitetet. Vid sidan om ledde jag ett gäng som renoverade lägenheter. Ska du vara en ärlig advokat i Syrien, måste du ha något vid sidan om.

När hon föddes var jag tvungen att låtsas. Jag vill ju vara en person som har kontroll och det var svårt för min fru. Det var första gången för henne. Hela hennes familj hade precis emigrerat till Österrike. Jag stod utanför operationssalen när de förlöste henne med kejsarsnitt. Jag har inte sett dem på två år. Jag får tjugo små videosnuttar i veckan från min fru. Bisan var sju dagar gammal när jag lämnade dem. Jag älskar min fru. Det är en oerhört stark. Vi älskade mer än andra. Andras kärlek är löjlig.

Du frågar mig vem jag är. Och jag svarar dig bara med negativa saker. Jag är statslös. Att vara statslös innebär att hela din planering är tillfällig. Alla länder jag varit i – allt det har varit tillfälligt. Köpa hus, bygga upp en advokatpraktik, göra sig ett namn – allt är tillfälligt. Vilken konflikt som än sker mellan två länder, den första som sover i ett tält vid gränsen ... är en palestiner. Jag är tredje generationen palestinsk flykting.

Jag hade drömmar. Jag drömde om att bli professor i juridik. Jag drömde om att gifta mig med min underbara fru. Jag drömde om en stor familj. Jag drömde om att förändra världen. Att bygga en multietnisk liberal palestinsk stat. Sedan började kriget. Vägen var stängd. På vår smekmånad stod en tank utanför fönstret och sköt var femte minut. När stridsvagnen sköt skakade allt. Du är på väg till fots eller i bil, du vet inte vart. Du kan bli attackerad, du kan bli kidnappad. Kanske av en granne som bara inte tycker om palestinier?

Det är svårt att se havet tömt när du byggt färdigt din båt. Hundratals gånger om dagen tänker jag på vad jag ska göra när de kommer hit. Ska jag krama dem? Ska jag kyssa dem? Ska jag ha blommor med mig?

Sala Fasha, 37, advokat, Syrien, två år i Sverige

DET ÄR INGET SNACK, DU HJÄLPER MÄNNISKOR PÅ RIKTIGT.

Min pappa var en av tegadelti. Så kallas de som varit med om befrielsekriget mot Etiopien. Trettio år höll det på.

Vi tror att han blev mördad. Han var en man som ställde frågor. En dag begav han sig till jobbet. Han jobbade med ekonomi för regeringen. Men de ringde och frågade efter honom och vi sa att han ju var på jobbet. ”Nej det är han inte.” Tre dagar senare hittade några herdar honom bland buskarna inte långt ifrån där han jobbade. De kom från kontoret. Vi fick veta att han begått självmord. Också under frihetskriget blev folk i ledande position dödade.

Jag är röntgentekniker. Egentligen ville jag plugga statsvetenskap. Men det fanns inte studieplatser nog. Jag argumenterade för min sak. ”Jag har inte medicin i mitt hjärta.” Men de på universitetsadministrationen sa bara att det inte var upp till mig att välja. Alternativet var att göra militärtjänst. Men när jag kom dit älskade jag det. Det är inget snack, du hjälper människor på riktigt. Jag var näst bäst. Jag och ettan fick arbeta i Asmara.

På alla områden i Eritrea finns det en representant för regeringen. Han behöver inte ha någon fackkunskap. Jag hade problem med min chef på sjukhuset – han var också en av tegadelti. Han accepterade inga kommentarer och ingen kritik. Mina vänner var tysta, jag sa ”jag tar det här”. Jag kunde tala eftersom min pappa ju också var en frihetskämpe. Chefen kunde inte komma åt mig.

I fem år jobbade jag med datortomografi. Jag fick ingen lön, det var ”nationell tjänst”, som militärtjänstgöring fast utan vapen. När personalavdelningen utlyste två stipendier till Sydafrika var det bara jag och ettan som var kvalificerade. Men chefen stoppade mig: ”Lita inte på honom, han kommer att hoppa av.” Istället skickade han mig tillbaka till militären. Jag har konverterat från ortodoxa kyrkan till pentekostalismen, en frikyrka. Militären kom på mig med att läsa bibeln och fängslade mig. Men jag lyckades fly och ta mig till Sudan. I Eritrea är ingen rik, men Sudan är så korrumperat så de rika är väldigt

It's no bull, you genuinely help people.

My dad was one of the Tegadelti. He was a fighter. That's the term used for those involved in the liberation war against Ethiopia. It lasted 30 years.

We believe he was murdered. He was a question-raising man. One day he went to his job, he worked with economics for the government. Then they rang and asked for him and we said he was at work. “No, he is not.” Three days later, some shepherds found him among the bushes not far from where he worked.

They came from the office. We were told he committed suicide.

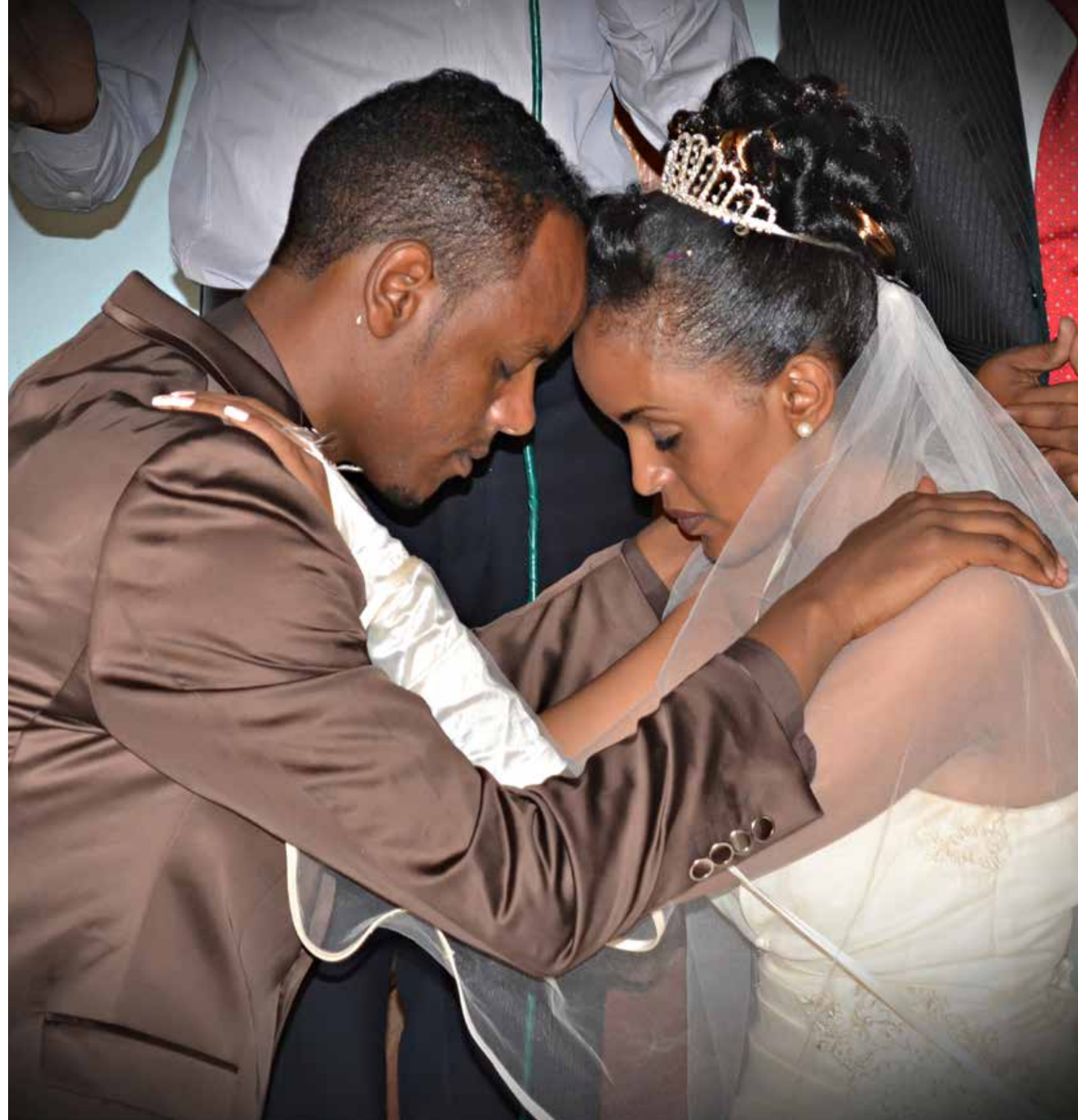
People in leading positions were killed during the war, too.

I'm a radiology technician. I wanted to study political science. But there weren't enough places. I argued my cause. “I don't have medicine in my heart”. But the university administration just said it wasn't up to me to choose. The alternative was military service. But when I got there I loved it. It's no bull, you genuinely help people. I was second best. Number one and myself were allowed to work in Asmara.

There's a government representative in all areas of Eritrea. He doesn't need any expertise. I had issues with my boss at the hospital – he was also Tegadelti. He wouldn't accept any comments or criticism. My friends were silent. I said, “I'll take this”. I could talk because my dad was also a fighter. The manager couldn't get to me.

For five years I worked with computer tomography. I received no salary; it was “national service”, like military service but without arms. When the HR Department announced two scholarships to South Africa, only number one and me were qualified. But the boss stopped me. “Don't trust him, he will defect”. Instead, he sent me back to the military.

I have converted from the Orthodox Church to Penta Costa, a free church. The military

rika. Och de vill ha bra sjukvård. De fina sjukhusen där har mycket bättre CT-scannrar än sjukhusen i Eritrea. Jag var flykting men kunde jobba. Inte för att regeringen tillät det, men i den privata sektorn var det möjligt. Många eritreaner jobbade där.

Jag träffade min fru i kyrkan. Vi har en son. Det finns inga dagis i Sudan, så hon måste vara hemma. Jag får 3 500 kronor i månaden till mat i Sverige, det delar jag med henne och barnet. Nu gör jag praktik i Vimmerby och Västervik. I sommar ska jag arbeta som undersköterska i väntan på att de validerar min utbildning. Snart kommer Semhar och Even hit.

Habtom Berhane, 35 år, röntgentekniker, Eritrea

caught me reading the bible and imprisoned me. But I managed to escape and make my way to Sudan.

No one is rich in Eritrea but Sudan is so corrupt that the rich are very rich. And they want good medical care. The nice hospitals there have much better CT scanners than hospitals in Eritrea. I was a refugee but could work. Not because the government allowed it, but it was possible in the private sector. Many Eritreans worked there.

I met my wife in church. We have a son. There is no kindergarten in Sudan, so she must stay at home. I get 3,500 kronor a month for food in Sweden - I share that with her and the child. Now I practice in Vimmerby and Västervik. This summer, I'll work as an assistant nurse whilst waiting for my education to be validated. Soon Semhar and Even will come here.

Habtom Berhane, 35, radiology technician, Eritrea

If I was an animal, I would like to be a free bird.

I like fashion and clothes. I always have flowers at home. I love their scent. I like drawing. When sitting by myself, I always start drawing.

I studied until eighth grade, and then I quit. Local traditions prevent girls from continuing to study.

When I was 13 I fell in love with a guy in the neighbourhood. He was wonderful and stood out from the other guys. A love relationship developed between us without anyone knowing it. My dad and my brothers are very conservative and I went to school at that time.

We used to miss each other so much. When my family caught us I was beaten. I was pregnant and he proposed, but my family rejected him. He asked a second and a third time, but was denied each time because my cousin wanted me. According to tradition, my cousin takes priority over a stranger.

We were afraid and couldn't think clearly. We didn't know what to do.

One day, my brother heard me talking to a man on the phone. Without knowing what relationship we had he began to curse me and hit my head. My mom came when she heard me screaming. She tried to defend me, but without success. Then he lifted me up and threw me in the oven my mom used. My hair, my back and my legs were burned. Then I fainted.

When I woke up, I found myself in my aunt's house. She treated my injuries with disinfectant while I lay on my stomach. I wondered what had happened to my back. They said it was burnt.

I stayed with my aunt for four days. I didn't tell anyone that I was pregnant. I was terrified that my dad and my brother would come and kill me. I called my boyfriend from my aunt's phone without her noticing. When he arrived that night in a taxi I crawled out; I couldn't walk because of the burns. He cried when he saw me in that state. We drove to town. There he'd

VORE JAG ETT DJUR SKULLE JAG VILJA VARA EN FRI FÅGEL.

Jag tycker om mode och kläder. Jag har alltid blommor hemma. Jag älskar deras doft. Jag tycker om att rita. När jag sitter för mig själv, börjar jag alltid rita.

Jag studerade till åttonde klass, sedan slutade jag. Lokala traditioner förhindrar flickor att fortsätta studera.

När jag var 13 blev jag kär i en kille i kvarteret. Han var underbar och skilde sig från de andra killarna. Ett kärleksförhållande utvecklades mellan oss, utan att någon kände till det. Min pappa och mina bröder är mycket konservativa och jag gick i skolan på den tiden.

Vi brukade sakna varandra så mycket. När min familj kom på oss blev jag slagen. Jag var med barn och han friade, men min familj avvisade honom. Han frågade en andra och en tredje gång, men fick avslag varje gång eftersom min kusin ville ha mig. Enligt tradition är min kusin prioriterad före en främling.

Vi var rädda och kunde inte tänka klart. Vi visste inte vad vi skulle göra. En dag hörde min bror att jag talade med en man i telefon. Utan att veta vilken relation vi hade började han svära över mig och slå mig i huvudet. Min mamma kom när hon hörde mig skrika. Hon försökte försvara mig, men utan framgång. Sedan lyfte han upp mig och kastade mig i bakugnen min mamma använde. Mitt hår, min rygg och mina ben blev brända. Sedan svimmade jag.

När jag vaknade upp befann jag mig i min mosters hus. Hon behandlade mina skador med desinfektionsmedel medan jag låg på mage. Jag undrade vad som hänt med min rygg. De sa att den var bränd.

Jag stannade hos min moster i fyra dagar. Jag var livrädd för att min pappa och min bror skulle komma och döda mig. Jag berättade inte för någon att jag var med barn. Jag ringde min pojkvän från min mosters telefon utan att hon märkte det. När han kom den natten i taxi kröp jag ut; jag kunde inte gå på grund av alla brännsår. Han grät när han såg mig i det tillståndet. Vi åkte till staden. Där hade han ordnat med ett ställe att bo.

Vi ville viga oss vid domstolen, men jag hade inte mina dokument. Jag ringde min mamma som tog med dem och följde med oss till domstolen. Jag var 16 och därmed minderårig, min mamma måste därför vara med.

Han tog hand om mig. Han tog ledigt från universitetet och gick bara på tentorna. Min rygg behandlade han med olivolja och honung.

Vi planerade att fly till Australien. Efter ett tag hörde vi att min klan hotade hans. De skulle döda honom. Hans familj gjorde honom fredlös, så att hans syskon inte skulle bli skadade. Vi samlade pengar för att lämna Irak. Sedan födde jag vår son. Mitt tillstånd var dåligt. Jag var väldigt mager, vägde bara 40 kilo. Vi var psykiskt slut. Fortfarande plågar mig minnet av det som hänt, jag har mardrömmar. Ibland klarar jag inte av att gå ut och handla, jag glömmmer min väska eller mina pengar. Men gradvis blir jag bättre.

Sådant hände hela tiden där vi bodde. Min vän blev dödad av sin far, när han kom på hennes förhållande.

Jag önskar att mina föräldrar hade varit en annan sorts människor. Jag hade utan tvekan fortsatt min utbildning. Jag var duktig i skolan, men de lät mig inte fortsätta. Jag ville studera farmakologi. Nu är min man min familj.

Barnen är det vackraste i mitt liv. Hur trött eller ledsen jag än är, så känner jag mig bättre när jag ser dem. Efter dem kommer min man. Han har offrat så mycket för mig. Hade han inte hållit fast vid mig och vår kärlek, vilket är det vanliga i vårt samhälle, då hade jag blivit dödad av min familj.

Vore jag ett djur skulle jag vilja vara en fri fågel.

Gift kvinna, 20 år, Irak, 15 månader i Sverige

arranged a place to live. We wanted to marry at court, but I didn't have my documents. I called my mother who brought them and followed us to the court. I was 16 and thus a minor, so my mother had to join.

He took care of me. He took time off university and only attended the exams. He treated my back with olive oil and honey.

We planned to flee to Australia. After a while, we heard that my clan threatened his. They were going to kill him. His family disowned him, so his siblings wouldn't be hurt. We collected money to leave Iraq. Then I had our son. My condition was bad. I was very thin, weighing only 40 kilos. We were mentally exhausted. I'm still plagued by the memory of what happened, I have nightmares. Sometimes I can't manage to go shopping, I forget my bag or my money. But gradually I get better.

This happened all the time were we lived. My friend was killed by his father when he discovered her relationship.

I wish my parents had been different kind of people. I would without a doubt have continued my education. I was good at school, but they wouldn't let me continue. I wanted to study pharmacology. Now my husband is my family.

The kids are the most beautiful thing in my life. However tired or sad I am, I feel better when I see them. After them, it's my husband. He has sacrificed so much for me. Had he not clung to me and our love, which is normal in our society, my family would have killed me.

If I were an animal, I would like to be a free bird.

Wife, 20, Iraq, in Sweden for 15 months

Violence affects the psyche.
You can't think of the future.

We played a joke with one of our friends at university. He liked a girl who went to university, but she didn't like him. We told him to tell her, "She likes you, she loves you." We said we were sure because we heard one of her friends say it. When confessing his feelings for her, she rejected him: "I don't like you, I don't love you at all. Who has told you such strange things?" When he returned, he was very sad and didn't talk to us for three days. But we invited him for lunch and he forgave us.

He played jokes on us, too. Once he collected money from us to pick up food. But he just took the money and scarpered.

Where are my friends today? One of them died in an explosion, one went to Kurdistan and one stayed in Diyala and took his master's degree.

I was born in 1987. The Iran-Iraq war ended in 1988. Then came the Kuwait War of 1991. In 1998 the United States bombed Iraq. In 2003 America attacked Iraq and Baghdad. In 2006 the Iraqi civil war began and IS came in 2004. But between 1995 and 2000, the situation was good despite the sanctions. We had good times considering the bad circumstances.

Every day at university was good, school time was mostly fun, even though snipers made it very dangerous to get to university, and that it was generally difficult to move.

The violence affects the psyche. You can't think of the future.

As a sports instructor, I train athletes and teach physical education. At university we studied muscles, anatomy and sports medicine. 80 per cent was physical exercise and 20 per cent theory. We played matches with the girls, football and volleyball.

I had a girlfriend at university. I married her after I graduated. Then we'd been together

VÅLDET PÅVERKAR PSYKET. DU KAN INTE TÄNKA PÅ FRAMTIDEN.

Vi skojade med en av våra vänner på universitetet. Han gillade en tjej som gick på universitetet, men hon gillade inte honom. Vi sa åt honom att berätta för henne: "Hon tycker om dig, hon älskar dig." Vi sa att vi var säkra eftersom vi hört en av hennes vänner säga det. När han bekände sina känslor för henne avvisade hon honom: "Jag tycker inte om dig, jag älskar dig inte alls. Vem har sagt något så konstigt till dig?" När han återkom var han väldigt sorgsen och pratade inte med oss på tre dagar. Men vi bjöd honom på lunch och han förlät oss.

Han hade skojat med oss också. En gång samlade han ihop pengar från oss för att han skulle hämta mat. Men han tog bara pengarna och stack.

Var mina vänner är idag? En av dem dog i en explosion, en åkte till Kurdistan och en stannade i Diyala och tog sin mastersexamen.

Jag föddes 1987. Kriget mellan Iran och Irak slutade 1988. Sedan kom Kuwait-kriget 1991. 1998 bombar USA Irak. 2003 anfaller Amerika Irak och Bagdad faller. 2006 började inbördeskriget i Irak och 2014 kom IS. Men mellan 1995 och 2000 var läget bra, trots sanktionerna. Vi hade bra tider under de dåliga omständigheterna.

Alla dagar på universitetet var bra, skoltiden var för det mesta rolig, trots att krypskyttar gjorde det mycket farligt att ta sig till universitet etoch att det i allmänhet var svårt att röra sig.

Men våldet påverkar psyket mycket. Du kan inte tänka på framtiden.

Som idrottslärare tränar jag idrottsmän och jag undervisar i sjukgymnastik. På universitetet studerade vi muskler, anatomi och idrottsmedicin. 80 procent var fysisk träning och 20 procent var teori. Vi spelade matcher tillsammans med tjejerna, fotboll och volleyboll.

Jag hade en flickvän på universitetet. Jag gifte mig med henne efter det att jag tagit examen. Då hade vi varit ihop i tre år. Hon kunde inte komma med mig. Vi har en sju månaders flicka som var sjuk. Vi kunde inte ta henne över havet. Jag brukade inte vara rädd för mitt liv, men när min dotter föddes började vara rädd för hennes skull.

for three years. She couldn't come with me. We have a seven-month girl who was ill. We couldn't take her across the ocean. I didn't use to fear for my life, but when my daughter was born, I was afraid for her sake.

I have loved football since I was young, football is a combination of competition and co-operation. There are Iraqi players in the Italian league, like Ali Adnan. And Ahmad Yassin in Malmö's team. If I could travel wherever I wanted for 24 hours, it would have to be Spain to see Real Madrid train.

I haven't received a residence permit yet. I'm stuck between heaven and earth. I play football every Friday. My main goal is to get a residence permit. I can't even become a member of a sports club without it.

Ahmad Hussein, 30, sports teacher, in Sweden for 16 months

Jag har älskat fotboll sedan jag var liten, fotboll är en kombination av tävling och samarbete. Det finns irakiska spelare i den italienska ligan, som Ali Adnan. Och Ahmad Yassin i Malmö's lag. Kunde jag resa vart jag ville under 24 timmar hade det varit till Spanien för att se Real Madrid träna.

Jag har inte fått uppehållstillstånd ännu. Jag är fast mellan himlen och marken. Jag spelar fotboll varje fredag. Mitt huvudmål är att få uppehållstillstånd. Jag kan inte ens bli medlem i en idrottsförening utan det.

Ahmad Hussein, 30 år, idrottslärare, 16 månader i Sverige

I'm happy every day.

In Afghanistan, I stayed at home and did nothing. I didn't go to school and I can't read or write. In fact, I don't remember being a child.

I'm happy every day. I've been sad just one day, and that was when my mother-in-law died. And I remember another bad day, when the Taliban killed my brother. I wish we had peace and a good life in our country. Then we might remember the good days.

I've been married for eight years. Marriage is natural, it is the tradition and it is the law of life. In our culture, the boy comes to the girl's house so that they can meet. The first time we were very reserved, as everyone was there. I didn't study him carefully. On the other hand, it wasn't a marriage of love. My parents chose him and I accepted.

When we were engaged, he surprised me once. He told me to be prepared. We'd go out and have fun, go to a restaurant or such. I thanked and prepared. After a few hours he called and said he was sorry, he couldn't come. I got very angry. Just then it knocked on the door. When I opened he was there. I became so happy. That day I'll never forget.

We stayed with his family. We have no children.

I'd like to be fashion designer. I'm a professional make-up artist. I can do everything. I get happy and feel satisfaction when I give a woman make-up and she shows she's is pleased. Swedish women, they are beautiful. Their make-up is very simple. I know how to do that, it's very easy. My future depends on me, I'm smart. I want to study make-up and fashion. I want to stand on my own feet and work. It's my dream to open my own salon.

Navita, 22, housewife, Afghanistan, in Sweden for 16 months

JAG ÄR GLAD ALLA DAGAR.

I Afghanistan var jag hemma och gjorde ingenting. Jag gick inte i skolan och jag kan inte läsa eller skriva. Faktiskt kommer jag inte ihåg när jag själv var barn.

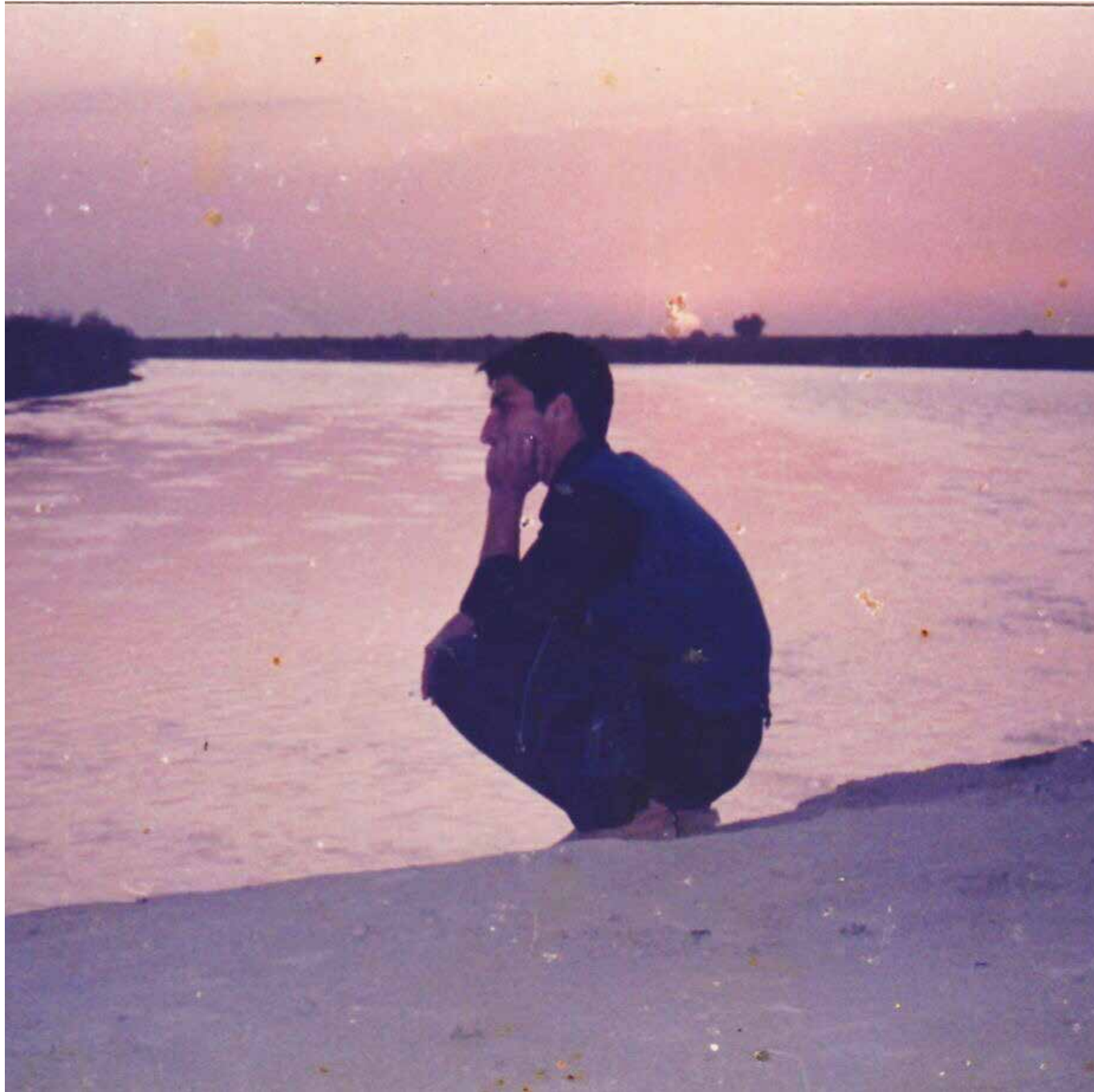
Jag är glad alla dagar. Bara en dag har jag varit ledsen och det var när min svärmor dog. Jag har tre äldre syskon, en syster och tre bröder. De är i Afghanistan. Men jag kommer ihåg en dålig dag till, när talibanerna dödade min bror. Jag önskar att vi hade fred och ett bra liv i vårt land. Då skulle vi kanske komma ihåg de goda dagarna. Naturligtvis känner jag av förändringen. Det är stor skillnad, här är jag fri och har mina rättigheter. Det hade jag inte i Afghanistan. En sak är säker, jag känner mig säker i Sverige. Jag tycker om systemet här.

Jag har varit gift i åtta år. Äktenskapet är det naturliga, det är traditionen och det är livets lag. I vår kultur kommer pojken till flickans hus så att de kan träffas. Första gången var vi väldigt reserverade, alla var där. Jag studerade honom inte särskilt noggrant. Å andra sidan var det inte ett kärleksäktenskap. Mina föräldrar valde honom och jag accepterade.

När vi var förlovade överraskade han mig en gång. Han sa åt mig att vara beredd. Vi skulle gå ut och ha roligt, gå på restaurang eller så. Jag tackade ja och förberedde mig. Efter några timmar ringde han och sa att han var ledsen, han kunde inte komma. Jag blev väldigt arg. Just då knackade det på dörren. När jag öppnade var han där. Jag blev så glad. Den dagen glömmar jag aldrig. Vi bodde hos hans familj. Vi har inga barn.

Mode och make-up är min hobbies. Jag skulle vilja bli modedesigner. Jag är professionell inom make-up. Jag kan göra allt. Jag blir glad och känner tillfredsställelse när jag sminkar en kvinna och hon visar att hon är nöjd. Svenska kvinnor, de är vackra. Deras sminkning är väldigt enkel. Jag vet hur jag ska göra det där, det är väldigt lätt. När jag får uppehållstillstånd kommer jag att börja studera. Min framtid beror på mig, jag är smart. Jag vill studera make-up och mode. Jag ska stå på egna fötter och jobba. Det är min dröm att öppna en egen salong. Jag vet att det finns många möjligheter här. Jag tror på mig själv.

Navita, 22 år, hemmafru, Afghanistan, 16 månader i Sverige

Sometimes they died of heat inside the tubes.

We're moved at regular intervals. I have been at this place for two months. At first I was in Skänninge, the people there were very kind to us.

They took the initiative to help us and talk to us. Even when the government decided to close the place we stayed at, the people and church were on our side. Our situation was better there than here in Norrköping.

We used to hear that Sweden is good at human rights and that Swedes help refugees, but when we came here the slow case handling shocked us.

I've been here for a year and a half and haven't been interviewed. I would like them to just tell me when they'll interview me. Is it sensible that I've been here for one and a half years, I haven't learnt the language and can't think of my future because I am rootless? I'm educated and speak Arabic and Persian. I have the ability to learn Swedish.

I belong to Ahvaz's largest tribe. I'm a sensitive person and always think about my family. I am very attached to my home country, I think about it every day. And I'm a very sociable person. At home, I met my cousins and relatives every day. We lived in the same area. They say I'm faithful.

We played football every day. We cycled around to find a new team to play against. And we used to go to the countryside to swim in the river. If I close my eyes, the beaches of the river Karun appear to me, as we used to sit there. The place is very beautiful. I have memories everywhere there. My university was near the beach; I used to go there on the breaks or to study.

I miss people more than the place. I would cry the first six months. It was hard. Before I left Ahvaz, my family tried to stop me, but I was stubborn. I'm still in daily contact with them via Whatsapp.

IBLAND DOG DE AV VÄRME INUTI RÖREN.

Med jämna mellanrum flyttar de en. Jag har varit på den här förläggningen i två månader. Först var jag i Skänninge, människorna där var väldigt snälla mot oss. De tog initiativ till att hjälpa oss och prata med oss. Till och med när regeringen beslutade stänga förläggningen vi bodde på var människorna och kyrkan på vår sida. Vår situation var bättre där än här i Norrköping.

Vi brukade höra att Sverige är bra på mänskliga rättigheter och att svenskarna hjälper flyktingar, men när vi kom hit blev vi chockade av den långsamma handläggningen. Jag har varit här i ett och ett halvt år och de har inte intervjuat mig. Jag skulle önska att de i vart fall berättade för mig när de kommer att intervjua mig. Är det vettigt att jag har varit här i ett och ett halvt år och inte har lärt mig språket och inte kan tänka på min framtid eftersom jag är rotlös? Jag är utbildad och talar arabiska och persiska. Jag har förmågan att lära mig svenska.

Jag tillhör Ahvaz största stam. Jag är en känslig person och tänker alltid på min familj. Jag är väldigt fäst vid mitt hemland, jag tänker på det varje dag. Och jag är en väldigt social människa. Hemma träffade jag mina kusiner och mina släktingar varje dag. Vi bodde i samma område. Jag är överkänslig, men lugnar mig snabbt när jag är arg eftersom jag inte vill göra människor upprörda. De säger att jag är tillgiven.

Jag har tre yngre bröder. Jag lekte inte med dem eftersom de är yngre. Men jag lekte med mina kusiner som är närmare i ålder. Vi spelade fotboll varje dag. Vi cyklade runt för att hitta ett nytt lag att spela mot. Och vi brukade bege oss till landet för att simma i floden.

Jag saknar människorna mer än platsen. Jag brukade gråta de första sex månaderna. Det var svårt. Innan jag lämnade Ahvaz försökte min familj stoppa mig, men jag envisades. Jag står fortfarande i daglig kontakt med dem via Whatsapp. Först var det besvärligt, men efterhand blev det lättare. Nu kan jag inte föreställa mig att återvända. Jag har nya vänner och ett nytt liv. Jag skulle vilja lära svenskarna att vara mer sociala.

Jag studerade för att bli elingenjör. Inte för att jag gillade det, men det passade med det som jag jobbade med vid den tiden. Jag arbetade

I studied to become an electrical engineer. Not because I liked it, but it suited what I worked with at that time. I worked for oil and gas companies and examined the welding in the major oil and gas pipelines. The tubes were 56 inches. I X-rayed them. After graduation, I continued with the same work.

I found it comfortable. But for the welders it was very difficult. The temperature could reach 55 degrees Celsius. Sometimes they died of heat inside the tubes. Their salary was very bad. The families of the victims received no compensation.

The welders are simple people. They don't belong to the company, they're only taken in to weld, and then they leave. I go to the workplace in an air-conditioned car. I inspect the work and then leave in the same car and I get much better paid.

90 per cent of Iran's oil and 87 per cent of gas come from Ahvaz. It is the richest region in the country, but we live as the poorest. The environmental degradation in Ahvaz is significant due to the oil and gas.

My dad was a political activist. The Iranian security service imprisoned him because he was the leader of our tribe. Grandfather fled to Iraq and died there. The Iranian government confiscated our farmland. My ancestor Khaz'al al-Kaabi was Emir over Ahvaz. My tribe ruled Ahvaz, we're a political family. The security service searched me at the university a few times and locked me up. I lost friends in prison.

At first I fled to Turkey and stayed there for almost a year.

When we left Turkey there were almost 50 of us in a small boat. The smugglers asked for someone who could navigate the boat. It doesn't take long to reach the Greek islands, but in the middle of the ocean, the engine stopped. Only a few could swim. We jumped into the water trying to push the boat towards the island, but we tired very quickly. The water

för olje- och gasföretag och undersökte svetsningarna i de stora olje- och gasledningarna. Rören var 56 tum. Jag röntgade dem. Efter examen fortsatte jag med samma arbete.

För mig var det bekvämt. Men för svetsarna var det väldigt svårt. Temperaturen kunde bli 55 grader Celsius. Ibland dog de av värme inuti rören. Deras lön var väldigt dålig. De förolyckades familjer fick ingen kompensation. Svetsarna är enkla människor. De hör inte till företaget, de tas bara in för att svetsa, sedan lämnar de. Jag åker till arbetsplatsen i en luftkonditionerad bil. Jag kontrollerar arbetet och sedan åker jag därifrån i samma bil och jag får mycket bättre betalt.

90 procent av Irans olja och 87 procent av gasen kommer från Ahvaz. Det är den rikaste regionen i landet, men vi lever som de fattigaste. Miljöförstörelsen i Ahvaz är betydande till följd av oljan och gasen.

Jag är inte politisk. Jag hatar politik och politiker, men jag ser folkets lidande framför mig. Vi får inte tala vårt modersmål som är arabiska, trots att det är vår rätt enligt konstitutionen.

Så länge vi lever i den här mentaliteten och det här tillståndet av okunskap och så länge konflikten mellan sunni och shia fortsätter kommer vi inte att bli fria. I Indien finns det många olika sorters religioner men ingen bryr sig om andras tro. I Iran är huvudduken påtvingad alla kvinnor, till och med utlänningar som kommer på besök.

Om jag sluter ögonen kommer floden Karuns stränder för mig, då vi brukade sitta där. Platsen är mycket vacker. Jag har minnen överallt där. Mitt universitet låg nära stranden; jag brukade gå dit på rasterna eller för att plugga.

Min pappa var politisk aktivist. Den iranska säkerhetstjänsten fängslade honom eftersom han var ledare för vår stam. Farfar flydde till Irak och dog där. Den iranska regeringen konfiskerade vår jordbruksmark. Min förfader Khaz'al al-Kaabi var emir över Ahvaz. Ahvaz styrdes av min stam, vi är en politisk familj. Säkerhetstjänsten sökte upp mig på universitetet några gånger och låste in mig. Jag förlorade vänner i fängelset. Jag tänkte aldrig på att lämna landet, men blev tvungen eftersom säkerhetstjänsten ville arresterar mig.

Först flydde jag till Turkiet. Där stannade jag i nästan ett år. När vägen till Europa var öppen för jag med de andra flyktingarna. Jag träffade människor som ville åka till Tyskland eller Österrike. Jag hade inte

bestämt vart jag ville åka och kände mig osäker. Jag sökte på nätet om ländernas lagar för att finna landet som hade de bästa mänskliga rättigheterna.

När vi åkte båt från Turkiet var vi nästan 50 personer i en liten båt. Smugglarna frågade efter någon som kunde köra båten. Det tar inte lång tid att nå de grekiska öarna, men mitt ute på sjön stannade motorn. Det var bara några stycken som kunde simma. Vi hoppade i vattnet för att försöka putta båten mot ön, men vi blev trötta mycket snabbt. Vattnet läckte in. Vi var tvungna att ösa med våra händer.

Vi trodde att vi skulle drunkna. Kvinnorna och barnen började gråta och jämra sig. En fiskebåt kom nära och vi bad om hjälp. Fiskaren sa att han inte kunde hjälpa, men att han skulle anropa polisen. Vi väntade mitt på havet under två timmar tills polisen kom. Vi sa till dem att om ni är den turkiska polisen vägrar vi återvända med er, vi dör hellre. Men de sa: ”Nej vi är grekiska polisen, vi kommer att ta er till Grekland.”

Ja, jag var nära att dö och hade aldrig känt så tidigare i mitt liv. Jag tänkte att jag måste ha gjort orätt mot någon i mitt liv.

Från Turkiet till Österrike tog det en vecka. Jag stannade i Wien i två dagar för att vila hos min släkting. Utmatad svimmade jag på toaletten. Jag slog i mitt huvud och de var tvungna att ta mig till sjukhus. När jag blev bättre fortsatte jag mot Tyskland. Vi åkte tåg och efter en halvtimmes resa kom den tyska polisen ombord för att ta fingeravtryck på flyktingarna. Men jag, min kusin och min farbror blockerade dörren till vår kupé. Polisen kunde inte komma in och de fick inte uppehålla tåget längre. När vi kom till Europa såg vi många saker för första gången. Vi var isolerade i vårt eget land, där träffade vi inga irakier eller jemeniter. Vi träffade dem för första gången under vår resa. Jag blev vän med irakier, syrier, européer.

Vi kom med båt till Malmö, åkte buss till förläggningen. Jag kände lättnad, jag var säker.

Ameen al-Kaabi, 26 år, elingenjör, Ahvaz/Iran, 18 månader i Sverige

leaked in. We had to empty it with our hands. We thought we were going to drown. The women and children began crying and moaning. A fishing boat came close and we asked for help. The fisherman said he couldn't help but that he would call the police. We waited in the middle of the ocean for two hours until the police arrived. We told them that if you're the Turkish police, we refuse to return with you, we'd rather die. But they said, "No, we are Greek police, we will take you to Greece."

Yes, I was close to dying and had never felt like this before. I thought I must have wronged someone in my life.

It took a week getting from Turkey to Austria. I stayed in Vienna for two days to rest with my relative. Exhausted I fainted on the toilet. I hit my head and had to go to hospital. When I got better I continued to Germany. We went by train and after half an hour's trip, the German police boarded to collect fingerprints from the refugees. But my cousin, my uncle and me blocked the door to our cabin. The police couldn't enter and they couldn't hold the train any longer. When we came to Europe we saw many things for the first time. We were isolated in our own country; there we didn't meet any Iraqis or Yemenites. We met them for the first time during our trip. I became friends with Iraqi, Syrians, and Europeans.

We came by boat to Malmö and went by bus to the facility. I felt relief, I was safe.

Ameen Al-Kaabi, 26, electrical engineer, Ahvaz / Iran, in Sweden for 18 months

Those who love live in the shadows.

In Sweden nothing is hidden, unlike in Iraq. Those who love live in the shadows.

The difference between Iraq and Sweden is not that great. A forward person will follow his ambitions no matter the difficulties. I got to study law because I did so well in high school. It was difficult, but I excelled. First, I studied at the University of Mosul. I continued my studies at the University of Al-Qadisiyah, located in Al Diwaniyah, south of Baghdad. I'm still young and it's a good time to start over. I won't let the responsibility of my two children stand between me and my goals.

I wouldn't have been with my wife if I had been more adult then, but it's one of my life's most beautiful stories. I loved her from the first glance. There were a lot of female students at my university. But I loved only her.

Our relationship wasn't allowed, so it was dangerous for us.

I used to call her late at night; it was the only time we could talk. But not even then did she speak. She didn't want anyone to hear. She usually sat in the bathroom when she called me, and her parents' room was next door. She just listened to what I said and responded with mmmm, mmmm, mmmm.

When I proposed, her parents rejected me because her cousin was to marry her. They preferred him to me. I asked for her hand three times and was rejected each time. All the time she was carrying my child without being married to me.

I tried to save my wife's life and mine. My mom and my sisters supported me. But not my dad and my brothers. In order to avoid conflict with her family, they distanced themselves from me in accordance with local traditions. Anyone from her family may spill my blood.

Before this happened, my dad respected me a lot. Yes, I suffered, but I chose my wife

DE SOM ÄLSKAR LEVER I SKUGGORNA.

I Sverige sker allt i det öppna, så är det inte i Irak. De som älskar lever i skuggorna. Skillnaden är inte så stor mellan Irak och Sverige. En framåt person kommer att följa sina ambitioner oavsett svårigheter. Jag fick studera juridik eftersom det gick så bra för mig på gymnasiet. Det var svårt, men jag utmärkte mig. Först studerade jag vid universitetet i Mosul. Jag fortsatte mina studier vid universitetet i Qadisiyah, som låg i Diwaniyya, söder om Bagdad. Jag är fortfarande ung och det är god tid att starta på nytt. Jag kommer inte låta ansvaret för mina två barn stå mellan mig och mina mål.

Jag hade ju inte blivit ihop med min fru om jag hade varit mer vuxen då, men det är en av mitt livs vackraste berättelser. Jag älskade henne från första ögonkastet. Det fanns massor av kvinnliga studenter vid mitt universitet. Men jag älskade bara henne. Vårt förhållande var inte tillåtet, så det var farligt för oss.

Jag brukade ringa henne sent på natten, det var enda tidpunkten vi kunde talas vi. Men inte ens då pratade hon. Hon ville inte att någon skulle höra. Hon satt vanligtvis i badrummet när hon ringde mig och hennes föräldrars rum låg intill. Hon bara lyssnade på vad jag sa och svarade med mmmm, mmmm, mmmm.

När jag friade, avvisade hennes föräldrar mig eftersom hennes kusin ville gifta sig med henne. De föredrog honom framför mig. Jag bad om hennes hand tre gånger och blev avvisad varje gång. Hela tiden bar hon på mitt barn utan att vara gift med mig.

Jag försökte rädda mitt och min frus liv. Min mamma och mina systrar stödde mig. Men det gjorde inte min pappa och mina bröder. För att inte komma i konflikt med hennes familj tog de enligt lokala traditioner avstånd från mig. Vem som helst från hennes familj får spilla mitt blod.

Innan detta hände respekterade min far mig mycket. Ja, jag led, men jag valde min fru och mitt barn. Men han är min far. Jag är den som ber om förlåtelse från honom och min mor.

Min fru är väldigt modig. Hon har lidit mycket för att hon valde mig och hon har försvarat sitt val. Kärlek är livet. Den betyder allt för mig. I mina ögon är kärleken en helig sak. Nu kommer mina barn att växa

upp inför mina ögon. Jag kommer att se till att min fru får möjlighet att förverkliga sina ambitioner. Jag kommer att skydda henne från de faror som ännu till denna dag följer henne.

Jag försöker vara som svenskarna. Jag vill lära mig svenska redan innan jag har fått uppehållstillstånd. Jag är väldigt imponerad av de svenska lagarna och hur människor respekterar dessa lagar. Det ger mig förtröstan och jag känner att något inom mig förändrats. Nu går jag på gångbanan och korsar gatan bara när signalen blir grön.

Mustafa Najah Najam, 25 år, juridikstudent, Irak, 15 månader i Sverige

and my child. But he is my father. I am the one who asks forgiveness from him and my mother.

My wife is very brave. She has suffered a lot because she chose me and she has defended her choice. Love is life. It means everything to me. In my eyes, love is a holy thing.

Now, my children will grow up in front of my eyes. I will make sure that my wife has the opportunity to realize her ambitions. I will protect her from the dangers that still follow her today.

I try to be like the Swedes. I want to learn Swedish even before I get a residence permit. I am very impressed by the Swedish laws and how people respect them. It gives me confidence and I feel that something within me has changed. Now I walk on the pavement and only cross the street when the signal turns green.

Mustafa Najah Najam, 25, law student, Iraq, in Sweden for 15 months

TACK TILL/THANK YOU

Zainab Witwit – tolk, medhjälpare och inspirationskälla, Christian Samuelsson, Johanna Ekberg – Bokförlaget Arena, Susanna Mattson, Ulf Teleman, Maria Tengroth, Lin Mattsson, Ida Holmgren, Abraham Hagos, Fahim Sadat, Björn Stridh, Eva Elmgart, Röda Korset i Virserum, Robert Brodén, Erik Åström, Björn Olsson, Sandra Olofsson, Nilla Svensson, Maria Agestam, Erika Månsson, Sofie Grettve, Lennart Johansson, Eva Stibe, Hanna Hansdotter, Sabina Jansson, Urban Forsgren, Stina Flinck, Lennart Lindström, Tina Jeppsson, Tina Lindström, Lena Pettersson och de andra på Filadelfia i Lammhult, Jorge Hernandez, Ahmed Nour, Tanja Lindgren, Bertil Bäckström, Homayon Moghbel, Susanne Forsberg, Elin Sörman, Maria Uddén, Gotlands folkhögskola, Lotta Lagercrantz, Henrik Ramberg, Catharina Larsson, Annika Thelin, Esna Alic, Sergei Muchin, Lisbeth Svensson, Natalia Bonilla, Emilio Hernandez, Annika Belkert, Truls Olin, Annelie Egelin, alla deltagande och alla andra.

I telefonen finns hela människan – en utställning av Henrik Teleman tillsammans med Zainab Witwit och människor som nyligen kommit till Sverige, i samarbete med Kalmar läns museum, Folkets Konsthall, Gotlands folkhögskola, Malmö museer, Kulturparken Småland, Jönköpings läns museum, Arbetets museum, Örebro läns museum, Upplandsmuseet och Gotlands museum. Finansierat av deltagande museer, Statens Kulturråd och PostkodLotteriets Kulturstiftelse.

I telefonen finns hela människan

© Henrik Teleman och Bokförlaget Arena, 2017

Text: Henrik Teleman,

Intervjuer/Interviews: Henrik Teleman och/and Zainab Witwit

Översättning till engelska/Translation into English: Christian Samuelsson

Tryckt/Printed: Printer Trento, Italien, 2017

ISBN: 978-91-7843-503-6

Förlaget påminner om att varje form av kopiering av text och bild ur denna bok utan skriftligt medgivande av förlaget eller upphovspersonerna är förbjuden enligt lagen om upphovsrätt. /No part of this publication may be reproduced without written permission from the publisher.

Bokförlaget Arena

www.arenabok.se

[info @ arenabok.se](mailto:info@arenabok.se)

Omslagets framsida/Front cover: Tack till/Thank you Mustafa Safayee